

КОНИ МЕЙСЪН

ВКУСЪТ
НА ГРЕХА

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

КОНИ МЕЙСЪН ВКУСЪТ НА ГРЕХА

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Неговата репутация го предшества, където и да отиде. Лорд Грях — най-прословутият женкар на висшето общество. Никоя жена не отблъсква чаровете му. Дамите забравят всяко приличие, щом попаднат в прегръдките му. Нищо не може да спре неговите завоевания, дори и момиченцето, за което се е оженил и е оставил в Шотландия. Светът е създаден, за да му угажда... докато не среща една красавица с канелени плитки, лек шотландски акцент и невинност, която опровергава твърденията ѝ, че има много възрастен съпруг.

Но лейди Кристи няма друг съпруг освен самия лорд Грях. Петнадесет години са минали, откакто го е видяла за първи път, но знае, че Сейнт Джон Торнтън — Синджън за приятелите и любовниците — е верен на репутацията си. Тя знае, че няма да ѝ е трудно да го накара да я съблазни и така, без той да разбере, ще консумират брака си и тя ще се спаси от още по-непривлекателен съюз с начумерен шотландски благородник. Но не осъзнава колко трудно ще се откъсне от изкусителния вкус на греха...

ПРОЛОГ

Планинска Шотландия, Гленмур Касъл, 1747 г.

— Знаеш защо трябва да го направиш, нали, Синджън?

— Знам, но не ми харесва, татко — отвърна младият Сейнт Джон Торнтън.

— Правим каквото иска кралят — каза Роджър Торнтън, четвърти граф Мансфийлд.

Четиринадесетгодишният Сейнт Джон Торнтън, маркиз Дарби, изглеждаше така, сякаш би искал да се намира някъде другаде, а не застанал в стаята за гости в Гленмур Касъл, облечен в най-хубавите си кадифени дрехи — панталони и жакет.

— Защо аз, татко? Джулиън е твой наследник, нека той да се ожени за тази шотландска дивачка.

— Хайде, Синджън, знаеш, че Джулиън е сгоден за дъщерята на лорд Синклер още от деня на раждането ѝ. Ще се оженият, когато тя стане на осемнадесет години.

— Аз съм на четиринайсет, татко, а наследницата на Макдоналд е само на седем.

— Мислиш ли, че не знам — тросна се Роджър. — Не става дума да спиш с нея сега. Само трябва да се ожениш за момичето и след това можеш да се върнеш в Англия, докато тя не порасне. Можеш да отидеш в университета, нали искаше, и да сееш там семето си, докато лейди Кристи расте. Щом дойде време, вярвам, че ще изпълниш дълга си към нея.

— Не мога да се принудя да я харесвам, татко. — Той набърчи аристократичния си нос. — Когато пристигнахме, я видях да играе в двора с децата от клана си и я взех за мръсно просяче. Лицето ѝ беше цялото омазано, а краката — боси. — Той потръпна. — Не може ли кралят да намери някой друг да се ожени за нея? Прилича на вещица с тази чорлава червена коса и бледа кожа.

— Планът на краля е да доотслаби бунтовните планинци, като постави земите им под управлението на лоялни англичани. След

битката при Кулоден всички осиротели дъщери на благородници бяха омъжени за хора, избрани от крал Джордж. Кралят няма доверие на никой от оцелелите кланови лердове на планинците. Стариият Ангъс Макдоналд има голяма власт над клана си и внучката му ще стане водачка на клана си, след като той умре. Бащата на Кристи — Горди, както и братята ѝ, бяха убити при Кулоден — продължи Роджър. — И стариият Ангъс, дядо ѝ, стана неин настойник. Ангъс няма мъжки наследници, всичките загинаха при Кулоден. Бракът ще ти даде и Кристи, и власт над целия Гленмур. Чрез съпругата си можеш да контролираш кланове, които са положили клетва за вярност към стария Ангъс Макдоналд.

Синджън поклати тъмнокосата си глава и изгледа нацупено баща си.

— Това не ме интересува. Не ми харесват шотландските планини. Пустинна земя, само за вълци и диваци.

— Кралят ни оказва голяма чест, Синджън — смъмри го Роджър, ядосан от неблагодарността на сина си. — В рода Торнтън сме верни поданици на короната. Бяхме почетени с много титли и дарени земи. Именията на рода Макдоналд са огромни. Чрез този брак ще спечелиш власт и богатства, които ще направят така, че из цяла Англия да се съобразяват с името Торнтън. Това е уникална възможност, Синджън, да не говорим за честта. Данъците и рентата от именията ще ти дадат лукс до края на живота ти. Трябва да оцениш това, което прави крал Джордж за тебе и семейството ни.

Плътните устни на Синджън, които жените един ден щяха да описват като чувствени, се свиха в презрителна гримаса.

— Щом е така, татко, явно ще трябва да се ожения за момичето. Но няма да те лъжа, не харесвам Кристи Макдоналд.

— Не ти казвам да я харесваш. Всичко, което трябва да направиш, е да се ожениш за нея и да бе върнеш за малко в Гленмур, когато тя бъде достатъчно голяма, за да консумирате брака. След това можеш да правиш каквото искаш с живота си. Имай предвид, обаче, че когато дядото на Кристи умре и тя стане лердлейди, ще имаш голяма власт в планинска Шотландия чрез съпругата си.

— Ами ако пожелаея да остана в Англия колкото се може подалече от Кристи? — запита Синджън.

— Тогава ще наемеш надзирател да управлява шотландските ти имения, а съпругата ти ще остане на сигурно място в Гленмур. Ще имаш много време да решиш какво искаш да направиш.

Лорд Мансфийлд огледа сина си с критично око. Момчето беше високо за възрастта си, с рамене, почти толкова широки, колкото неговите. Синджън беше красив младеж и го знаеше, помисли си Мансфийлд. Твърде красив, за да е за негово добро, и прекалено опитен в светските неща за крехката си възраст. Съжали жените, които щяха да се опитват да пленят сърцето му, когато станеше достатъчно голям, за да привлече вниманието им. А този млад дявол щеше да привлича жени на тълпи и може би да си играе с тях. Коя щеше да устои пред магията на замисления му поглед и внезапната усмивка? Младите прислужнички в Торнтън Хол започваха да гледат благосклонно на него и Роджър се запита дали синът му вече не е опитал онова, което те имаха да предложат.

Синджън знаеше точно какво иска да прави с живота и това не включваше отказване от Лондон и селски живот в планинска Шотландия със съпруга, очевидно толкова дива, колкото и родната ѝ страна. Щеше да отиде в университета, разбира се, и да се впусне в приключенията на своята класа. Още на крехките си четиринайсет години се беше научил да цени жените. Поли, камериерката, само малко по-възрастна от него, го беше взела под крилото си и му бе показала как да се забавлява в леглото с жена. Уроците бяха замайващи и той нямаше търпение да разпери крила и да изпита наученото и с други жени.

Когато му казаха, че трябва да се ожени за едно невръстно диваче, той се разбунтува, но протестите му останаха пренебрегнати и от баща му, и от краля. Много добре, тогава ще се ожени за Кристи Макдоналд, но не се чувстваше длъжен нито да я харесва, нито пък да живее с нея.

Сега Синджън чакаше на стъпалата на селската черквичка да дойде седемгодишната му невеста. Обграден от двете страни от баща си и свещеника, нямаше накъде да бяга. Родът Макдоналд и техните съюзници също бяха дошли, но никой не изглеждаше доволен от брака на Кристи с англичанин. Един шотландец горе-долу на неговата

възраст изглеждаше особено свиреп и недоволен, пращайки към Синджън заплашителни погледи.

Синджън се навъси, когато видя Кристи да слиза от хълма заедно с дядо си. Изглежда, не само той не искаше да се жени. Кристи се дърпаше и протестираше на висок глас, докато дядо ѝ я теглеше към черквичката. Въпреки забраната беше облечена в шотландска национална носия и някъде отдалече Синджън чу протяжния напев на гайди, също забранени със заповед на краля след битката при Кулоден.

Пламтящата коса на детето само подчертаваше бледността ѝ, а и беше толкова диво разчорлена, сякаш никога не беше виждала гребен.

Ангъс Макдоналд най-накрая стигна до черквичката с бясно противящата се внучка и я бутна към Синджън. Тя тропна с краче и му метна убийствен поглед с предизвикателно вдигната брадичка. Синджън едва не се засмя на глас на войнственото ѝ изражение. Тя искаше да се омъжва за него не повече, отколкото той за нея! Е, толкова по-зле. Според него този брак беше зле замислен и никога нямаше да доведе до нищо добро.

Свещеникът отвори книгата, прокашля се и започна церемонията. Думите му заляха Синджън като вода. Погледна по-възрастния си брат, наследника на баща им, със завист. Джулиън имаше още няколко години, преди да го оженят. Той му се ухили и Синджън усети необясним подтик да му се изплези. Докато свещеникът говореше, умът на Синджън се отклони към хубавичката Поли, питайки се дали ѝ липсва. Стресна се, когато бъдещата му невеста го ритна силно в пицяла.

Болезнен стон се изтръгна от жениха.

— Това пък за какво беше? — изсъска той, приковавайки я с гневен поглед.

— Щото си англичанин — изсъска Кристи.

— Тихо! — обади се Ангъс отнякъде зад тях. — Внимавайте в церемонията.

Синджън изгледа остро бледата си булка, питайки се какво, за бога, е направил, че да заслужи подобно несправедливо наказание. Стомахът му се обръщаше, доповръща му се, когато свещеникът ги обяви за съпруг и съпруга. Обърна се към невестата си и беше зашеметен от изражение той. Изгарящият ѝ зелен поглед пламтеше от омраза. Изведнъж тя му се изплези. Как можа баща му да му причини

това, заоплаква се Синджън безгласно, извъръщайки се бързо настрана. Оженен на четиринадесет години за едно рижо плашило, което очевидно притежаваше темперамент, напълно достоен за грозния цвят на косата си.

Като че ли да подсили нещастieto му, Кристи го ритна отново. Той изрева оскърбено и посегна към нея, но тя беше прекалено пъргава. Извърна се и избяга към Гленмур толкова бързо, колкото можеха я носят крачетата ѝ.

1

Лондон, 1762 г.

Тишина се възцари сред тълпата, когато Сейнт Джон Торнтън, маркиз Дарби, влезе в балната зала.

— Това е лорд Грях — прошепна един млад мъж на приятеля си. — Чудя се какво ли го е привлякло в такава светска компания тази вечер.

Приятелят му, лорд Сетън, изсумтя презрително.

— Казвам ти, Ренфру, сигурно обикаля из бедняшките квартали. Рядко ходи по светски събития.

— Много му отива прякорът лорд Грях — отвърна Ренфру.

— Няма по-отявлен женкар от него в цяла Англия. — Въздъхна завистливо. — Подвизите му с жените са легенда. Огледай се. Няма дама тук тази вечер, която не би се хвърлила в леглото му, ако я пожелае.

— Женен е, нали знаеш — каза Ренфру. — Когато бил само на четиринадесет години.

— Чувал съм, но никой май не вярва.

— Всички го знаят — каза Ренфру.

— Къде ли държи скрита съпругата си? Както го гледаш, всички го смятат за свободен.

— Ха! Свободен си е. Чух го лично от негов доверен приятел, че всъщност му харесва да е женен. Бракът го пази от мамичките сватовници, които се опитват да намерят съпрузи за своите дъщери. И няма да го гледат като идеалния съпруг — имам предвид госпожичките, наумили си да се омъжват. Жена му пък е скрита някъде в Шотландия, не знаеше ли? Това, което не ѝ е известно, няма как да я нарани. Лорд Грях взема удоволствието си там, където го намери, без страх от пречки или последици.

— Късметлия е негодникът — каза Сетън. Ренфру се наведе към него.

— Ако щещ, вярвай, но лорд Грях не е виждал съпругата си още откакто са се оженили по заповед на крал Джордж Втори преди петнадесет години. Говори се, че бракът не бил консумиран. Можеш ли да си представиш? Жената е водачка на някакъв див планински клан.

Сетън се изсмя.

— Лорд Грях може да не е консумирал брака си, но със сигурност е лудувал с доста жени, за да компенсира липсата. Не знам как брат му, графът, се справя с разюздаността му.

— Лорд Мансфийлд изглежда зает напоследък. Не го виждам да излиза много. Ужасно жалко, че годеницата му почина преди сватбата им.

— Шшт, идва самият лорд Грях — изсъска Ренфру, когато Синджън и приятелят му Рудолф виконт Блейкли се приближиха към тях.

— Каква навалица, а, Синджън! — каза Блейкли, пробивайки си път през тълпата. — Не знам защо настоя да дойдем тук тази вечер. Свикнал съм да избягвам тези публични събирания.

Синджън Торнтън и неговият добър приятел се запътиха направо към игралния салон. Облечен в модифициран ловен костюм, отскоро най-популярната мода, Синджън, най-често наричан във висшето, носеше тесни черни панталони, напъхани във високи ботуши, снежнобяла риза, пурпурна брокатена жилетка и черно палто за езда, затворено догоре, двуредно, с широки ревери отпред и с дълги поли отзад.

— Отегчение, Руди, чисто и просто отегчение — каза Синджън, наблюдавайки блъсканицата с празни очи. — Досега не съм видял нищо, което да ме интересува.

— Дори и прелестната лейди Вайълет? — запита Руди, привличайки вниманието на приятеля си към една ослепителна брюнетка, облечена в тънка муселинена рокля, чиято кройка беше предназначена да покаже най-добре изключителната ѝ красота.

— Да му се не види! — измърмори Синджън под нос. — Надявах се да я избягна тази вечер.

— Неприятности в рая ли? — изкикоти се Руди.

Синджън вдигна рамене.

— Връзката ни приключи.

— Очевидно дамата не мисли така.

Синджън кимна на двама познати, Ренфру и Сетън, водейки Руди след себе си сред тълпата. Маневрата му не успя. Лейди Вайълет се насочи към него и най-накрая го хвана.

— Синджън, надявах се да бъдеш тук тази вечер. Какво стана с тебе снощи? Чаках те толкова дълго.

— Съпругът ви си беше у дома, лейди Фицхю, не помните ли?

— Кога е имало значение? — предизвика го Вайълет. — Освен това Фицхю винаги пресушава една бутилка с портвайн, преди да си легне. Нямаше да чуе и стадо слонове да се качват по стълбите.

Руди се изкашля, напомняйки им за присъствието си.

— Ще ви оставя на вашия... ъ-ъ... разговор. Ще се видим по-късно, Синджън.

Той се опита да спре приятеля си, но лейди Вайълет имаше други идеи.

— Остави го, Синджън. Ще дойдеш ли при мене утре вечер? Фицхю заминава сутринта за ловната си хижа в Шотландия. Ще отсъства месец или дори повече.

Синджън се помъчи да бъде учтив, но лейди Вайълет правеше нещата трудни. Тя като че ли не разбираше кога нещо е приключило. А що се отнася до него, връзката им беше свършила вечерта, когато той беше видял лорд Станхоуп да се измъква през задната врата. Когато имаше любовница, искаше да вярва, че е единственият, но сега, след като връзката им бе приключила, вече нямаше значение колко мъже е имала тя в леглото си. Така че тази вечер той беше свободен и в търсене на нови развлечения.

Синджън тъкмо се готвеше да каже на Вайълет, че всичко е свършило, когато всеобщо оживление привлече вниманието му. Всички като че ли гледаха към вратата и той проследи погледите им. Пое си остро дъх, когато видя какво, или по-точно кой е привлякъл всеобщото внимание. Синджън беше напълно уверен, че никога досега не е виждал тази жена, застанала точно на входа, защото иначе щеше да си я спомни.

— Коя е тя? — запита той, сериозно заинтригуван от невероятната красавица, която току-що беше удостоила балната зала с прекрасното си присъствие. — Не си спомням да съм я виждал преди.

— Нова е в града — изрече хладно лейди Вайълет. — От Корнуол, както разбрах. Никой като че ли не знае много за нея, освен че е омъжена за някакъв много възрастен виконт, който благоприлично си стои в Корнуол. — Тя изсумтя презрително. — Дойде без приличен ескорт на три от четирите последни събития. Стои малко, после изчезва. Ако беше дошъл на някои от тези събития, щеше да я видиш. Странно — изрече замислено Вайълет, — кълна се, че тя сякаш търси някого.

— Името ѝ. Кажете ми как се казва — настоя Синджън. — Такава рядка красавица.

— Казва се лейди Флора Рандал. — Вайълет изгледа пренебрежително тайнствената дама. — Съпругът ѝ трябва да проявява разбиране, също като вашата съпруга.

Синджън се взря в младата красавица, поразен и загубил дар слово от неуловимо усещане, което тормозеше паметта му. За нищо на света не бе в състояние да си спомни някога да е срещал лейди Рандал. Макар че не можеше в никакъв смисъл на думата да бъде описана като червенокоса, нейната коса имаше смайващ цвят, нещо между канела и бакър, преливащо само в мъничко златисто, колкото да създаде интересен контраст.

Беше с дребна кост и миниатюрна, но в присъствието ѝ имаше нещо, което я правеше да изглежда по-висока. Докато стоеше до вратата, всички неангажирани мъже в залата се устремиха към нея. Краката на Синджън се задвижиха сами в същата посока.

— Къде отиваш? — запита с пронизителен тон лейди Вайълет.

— Да видя какво съм изгубил, пропускайки другите светски събития през последните седмици — подметна той през рамо, насочвайки се право към лейди Флора Рандал.

Синджън си проби път сред плътния кръг от млади мъже, възхищавайки се на начина, по който дамата манипулираше дендитата от висшето общество. Младите контета навярно осъзнаваха кой ги избутва настрана, защото Синджън чу неколцина да шепнат името му. Веднага му отвориха пътека, допускайки го във вътрешния кръг. Тогава той се изправи пред нея, взрян в съвършения овал на безупречното ѝ лице.

Очите ѝ бяха зелени, забеляза той, като искрящи изумруди. Устните ѝ бяха пълни и червени, миглите — дълги, като тъмни крила,

които се извиваха нагоре в краищата. Блестящата ѝ, целуната от слънцето кожа го изненада. Дамите от висшето общество панически избягваха слънцето. Но всичко у тази тайнствена жена беше изясно.

Беше облечена в зелена муселинена рокля, която, макар да не бе прилепнала, разкриваше всяка извивка на пищната ѝ фигура. Синджън сериозно се съмняваше, че тя носи нещо за повдигане на бюста под ризата си. Макар че деколтето ѝ не беше строго, разкриваше достатъчно, за да си струва да се загледа човек. И той би се обзаложил, че не е единственият, който мисли така. Синджън усети, че се втвърдява, и беше шокиран сериозно от това. По дяволите! Желаше я, а дори не я познаваше!

— Вярвам, че това е моят танц — изрече той, проточвайки чувствено думите, което би накарало повечето жени да припаднат от желание.

Тя вдигна полека очи към него и той изпита странното чувство за нещо познато. Потърси в паметта си, но не откри нищо.

— Познавам ли ви, милорд? — изрече Флора с леко дрезгав глас, който подразни сетивата на Синджън и го накара да усети остра възбуда.

— Не, милейди, но това лесно може да се поправи — каза той. — Аз съм Сейнт Джон Торнтън, лорд Дарби. Приятелите ме наричат Синджън.

Стори му се, че нещо трепва в ясните дълбини на очите ѝ, но то изчезна твърде бързо, за да бъде сигурен, че го е видял.

— Приятелите го наричат лорд Грях — прошепна някой наблизо, достатъчно високо, за да чуе дамата.

Еlegantните вежди на Флора се вдигнаха леко.

— Лорд Грях ли?

— Не им обръщайте внимание, милейди. Можете да ме наричате Синджън. А вие сте...

— Лейди Флора Рандал — каза тя, подавайки му ръка. Синджън стисна топлата ѝ малка длан и положи лека целувка на кокалчетата на пръстите ѝ. После, след като я дари с омайваща усмивка, обърна ръката ѝ, смъкна надолу ръкавицата и целуна китката ѝ. Усети тръпка да минава през нея и я притегни напред.

— Ето, кадрилът започва, ще се присъединим ли? — Преди тя да има възможност да протестира, той я изведе при танцуващите двойки.

— Значи вие сте лорд Грях, за когото съм чувала толкова много — каза лейди Рандал, когато първите звуци на музиката изпълниха залата.

— Приятелите ми преувеличават — възпротиви се Синджън. — Не им обръщайте внимание. За първи път ли идвате в града?

— Да, и признавам, че е доста по-различен от това, с което съм свикнала.

Стъпките на танца ги разделиха и когато се срещнаха отново, Синджън запита:

— Акцент ли долавям, милейди?

— Да, просто местен изговор, милорд — измърмори тя.

Кристи Флора Макдоналд, водачка на клана Макдоналд след неотдавнашната смърт на дядо ѝ, се взираше в мъжа, когото не беше виждала от женитбата им преди петнадесет години. Душеше я гняв. Честно казано, искаше лорд Дарби не повече, отколкото той нея. Но обстоятелствата се бяха променили. Нейният английски съпруг беше вдигнал непосилно рентите и данъците и хората от клана ѝ, особено родът Камерън, бяха настояли тя да поиска анулиране на брака от английски съд и да се омъжи за Калъм Камерън.

Кристи обичаше англичаните не повече от своя клан и не можеше да се примири с факта, че след битката при Кулоден родовите имена бяха конфискувани и я бяха принудили да се омъжи за противен англичанин. Но тя нямаше желание да го смени с Калъм Камерън. Нямаше и намерение да иска анулиране. Имаше собствен план и беше решена да успее.

Кристи харесваше сегашния си живот. Отсъствието на съпруга ѝ ѝ позволяваше да прави каквото си иска, без никакви ограничения. Тя не искаше мъж, който да решава вместо нея. Всичко беше идеално, докато Калъм и роднините му не бяха решили, че е дошло време да се направят промени, изтъквайки факта, че неконсумираният брак не е никакъв брак.

— Много сте тиха, милейди — каза Синджън, връщайки я към настоящето.

— Какво искате да кажа, милорд?

— Разкажете ми за себе си.

— Омъжена съм.

— Къде е съпругът ви?

— В Корнуол. Не е добре и не може да пътува, но настоя да дойда в града и да се забавлявам. Той... е много по-възрастен от мене — излъга тя.

— А! — изрече многозначително Синджън.

Кристи разглеждаше Синджън изпод дългите си мигли. Виждаше висок мъж, едър, но строен, с гъвкави крайници и силна мускулатура. Превъзходна фигура. Винаги се беше отличавал с красота, дори като момче, но зрелостта му беше дала оттенък, какъвто другите мъже не притежаваха. О, да, зрелостта му отиваше. Раменете му се бяха разширили, гърдите бяха станали по-здрави. Изяцно ушитият му жакет му прилягаше като ръкавица, а прилепналите панталони оставяха много малко на въображението.

Вгледа се в лицето му и реши, че никой няма право да бъде толкова съкрушително красив като лорд Грях. Носеше лъскавата си черна коса дълга и ненапудрена, вързана на тила с панделка. Въпреки че не беше го виждала от петнадесет години, би го познала навсякъде по тъмните магнетични очи. Не бяха черни, нито кафяви. По-скоро тъмносини като полунощ. Пълните му, чувствени устни и ленива усмивка бяха безмълвно свидетелство за хедонистичната му натура.

Не можеше да го обвинява, че не я позна, фактически дори беше разчитала на това. Последния път, когато я беше видял, тя беше седемгодишна мъжкарана, която си играеше с дървени мечове с братовчедите си, търкаляше се в калта и имаше ослепителна рижа коса, която по чудо беше потъмняла в сегашния си богат меден оттенък.

Репутацията на Синджън и славата му на женкар бяха легендарни. Слуховете за романтичните му интриги и сексцени и бяха стигнали дори до отдалечения Гленмур. Обществото го наричаше заклет женкар, познавач на женската красота, който вкусваше завоеванията си докрай. Беше чувала, че той обича жените, че се наслаждава на преследването и улавянето им, но не остава с никоя достатъчно дълго, за да оформи трайна връзка.

— Имате прекрасни зелени очи — каза Синджън, когато танцът отново ги събра.

Кристи го погледна и премига, заставяйки се да се съсредоточи върху причината, поради която беше дошла в Лондон. Имаше мисия и ако се надяваше да успее, трябваше да се съсредоточи върху нея, да

накара Синджън да повярва на лъжите ѝ. Беше немислимо да се провали.

— Благодаря — отвърна тя със скромна усмивка.

Танцът свърши. Няколко мига по-късно Кристи беше обкръжена от нетърпеливи млади мъже, състезаващи се за вниманието ѝ. Синджън се поклони и я остави на ухажорите ѝ, но погледът му си остана прикован в нея, докато тя танцуваше с най-различни партньори. Не беше самонадеяност онова, което му нашепваше, че не е безразлична към него, защото неприкритите ѝ погледи представляваха нямо свидетелство, че тя се интересува от него също толкова, колкото и той от нея.

Руди го намери да стои облегнат на една колона, леко присвил устни.

— Видях те да танцуваш с мистериозната лейди Рандал — каза Руди. — Тя ли ще бъде следващото ти завоевание?

— Тази вечер, ако трябва да кажа нещо по въпроса — отвърна Синджън, отправяйки му решителна усмивка. — Не знам откога не съм бил толкова увлечен по жена, Руди.

Руди вдигна нагоре яркосините си очи, потупвайки с пръст по устните си.

— Нека да помисля — каза той сухо. — Не и след лейди Вайълет. Или може би лейди Скарлет. Или пък беше лейди Елън? Не. Мисля, че се заигра с малката камериерка на лорд Дънели преди няколко седмици. Ако си спомням правилно, нямаше търпение да я вкараш в леглото си. Тази връзка продължи не повече от другите ти сърдечни афери.

Синджън се намръщи още повече.

— Погледни я, Руди. Мислиш ли, че лейди Рандал е благосклонна към ухажването на младия Феърфийлд? Или на този простак Кръмли? Сега танцува с тъпия Овъртън.

— Господи, наистина си хлътнал! — възкликна Руди, усмихнат до уши. — Горката Рандал. Няма шанс, щом я преследва лорд Грях.

— Ще я имам, Руди, не може да ми избяга.

— Няма нужда да ме убеждаваш, приятелю. Ако ме извиниш, ще те оставя на игричките ти. Не си единственият, който има нужда от женска компания тази вечер. Лейди Грейс е свободна. Съпругът ѝ е

извън града и тя е съгласна да ме удостои с компанията си за няколко часа.

Синджън се засмя.

— Внимавай с нея, приятелю. Тя е мъжеядка. Ще имаш късмет, ако успееш да изкуцукаш от спалнята ѝ, когато свърши с тебе.

Руди отвърна на усмивката му.

— Точно на това се надявам.

Синджън върна вниманието си към лейди Флора и я забеляза да слиза по стълбите, може би, за да отиде в стаята за почивка на дамите. Отдели се от колоната и я последва на дискретно разстояние, решен да я спре по пътя ѝ обратно към балната зала. Скри се в един тъмен ъгъл и я зачака.

Докато чакаше, Синджън прекара няколко минути в обмисляне кои места са най-подходящи за срещата. Имаше няколко закрити ниши точно до балната зала, но не бяха достатъчно уединени за това, което имаше предвид. Отхвърли и идеята за стаите на горния етаж, където понякога двойки си даваха интимни срещи. Беше използвал всички, но някак си не му се струаха уместни за изключителната лейди Рандал. Тогаваш си спомни за елегантната градина с беседка по средата и се усмихна.

Идеално.

Търпението на Синджън беше възнаградено, когато въпросната дама излезе от стаята за почивка на дамите сама. Тя трепна силно и извика леко, когато той излезе от сенките.

— Лорд Дарби, стреснахте ме.

— Чаках ви, милейди.

Кристи се намръщи.

— За какво, милорд?

Тъмният му поглед се плъзна по лицето ѝ и се спря на деколтето ѝ.

— Мисля, че знаете.

Звукът на гласове изпревари отговора на Кристи.

— Не можем да говорим тук — каза Синджън, хващайки ръката ѝ, и я дръпна към един тъмен коридор.

Тя се противопостави.

— Къде ме водите?

Той ѝ отправи една от очарователните си усмивки, необезпокоен от привидната ѝ съпротива.

— Където можем да се уединим. Задната врата води към градината.

— Не мога, милорд. Току-що се запознахме. Какво ще си помислят хората?

— Не давам пукната пара, както и вие.

Той намери изхода и я дръпна навън в звездната нощ. Беше топло като за май, изключително приятно за онова, което беше си наумил. Градината беше вече разделена и благоухаеше с аромата на пролетни цветя и мокра земя. Докато вдишваше замайващия мирис и усещаше как се втвърдява от страст, Синджън не можа да си спомни кога за последен път е бил толкова възбуден. Поведе Кристи безпогрешно право към беседката. Тя беше празна и той отправи искрена благодарност към богинята на любовта, защото ако някоя нощ беше създадена за любов, това беше тъкмо тази.

Кристи беше чувала за приключенията на буйния си съпруг с всякакви жени, но до този момент не беше осъзнала колко рафиниран е талантът му. Въведе я в беседката и затвори вратата с крак. Лунната светлина се процеждаше през капациите, хвърляйки резки отблясъци върху напрегнатите черти на Синджън, и Кристи си пое остро дъх. Около устата му се очертаваше хищно изражение, пламъчета танцуваха в очите му. Като че ли нищо друго, освен съблазняването не занимаваше ума му. Нейното съблазняване. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Беше ли готова за това? Не беше очаквала да стане толкова бързо. Но не възнамеряваше да го направи особено лесно за него. Съпруг или не, той си оставаше англичанин и враг.

— Би трябвало да се върнем в залата, милорд — прошепна тя.

— Не се опитвайте да отричате, че ме гледахте през цялата вечер, защото няма да ви повярвам. Омагьосахте ме, милейди, и много добре го знаете.

— Това е силно казано, милорд.

— Казвам се Синджън. Може ли да ви наричам Флора?

— Ако ви харесва.

Той скъси разстоянието помежду им и я привлече в прегръдките си, притискайки я към тебе си в такъв изблик на страст, че тя го усети как се разтреперва.

— Всичко у вас ми харесва — прошепна той срещу устните ѝ. — Чудя се...

Мислите на Кристи се пръснаха. Усещането на ръцете му по нея и топлината на възбуденото му мъжко тяло ѝ подействаха странно. Не беше очаквала да усети каквото и да било към хедонистичния мъж, в който се беше превърнал Сейнт Джон Торнтън. Личният ѝ план беше да забременее бързо, осигурявайки по този начин наследник за Гленмур.

— Какво се питате?

— Питам се дали знаете колко много ви желая.

Тя сведе очи.

— Ние току-що се запознахме.

Той притисна полуотворените си устни към бузата ѝ, към косата, шията и брадичката и накрая към устните ѝ.

— Не сте ли чували за съдба? — прошепна той срещу устните ѝ. — В мига, в който ви видях, разбрах, че ни е писано да бъдем заедно.

О, той беше добър. Много добър. Наистина ли казваше това на всички потенциални любовници?

— Разбрах, че сте женен.

Той вдигна рамене.

— Е, и? Вие също имате съпруг. Никой от двамата ни не търси постоянна връзка. Аз не съм виждал жена си от деня, в който ни венчаха. Сключихме уреден брак. Какво друго искате да знаете? Дали обичам съпругата си? Как да обичам някой, когото не съм виждал повече от петнадесет години?

Безсърдечните му думи имаха смразяващ ефект.

— Колко хладнокръвен сте, милорд.

Той се усмихна.

— Не, по-скоро съм практичен. Бракът действа прекрасно и за двамата ни. Колкото до хладнокръвието, възнамерявам да ви докажа тази вечер, че кръвта ми е гореща.

Кристи се взря в него. Лицето му, очертано от полусенките, беше изопнато от желание, с почти животинско изражение, като хищник, който е набелязал жертвата си и е готов да се хвърли върху нея. Сега тя разбра как се чувства преследваният заек.

Очите му бяха като златисти точици светлина, когато той притисна полуотворената си уста към нейната. Внезапното усещане я

разтърси. Чувстваше как топлината на тялото му се слива с нейната и чувството не беше неприятно. Устата му беше топла и мека, устните — податливи. Мускусният аромат на възбудата му я заливаше, вкусът му беше мощен афродизиак, който разтърсваше сетивата ѝ. Не това беше търсила от съпруга си.

Целувката му като че ли продължаваше безкрайно, отнемайки дъха ѝ, превръщайки краката ѝ в гума. Говореше се, че съпругът ѝ бил майстор на съблазняването, но в своята невинност тя си беше мислила, че ще успее да се противопостави на уменията му. Очевидно опитът ѝ беше твърде недостатъчен. Всъщност, тя не знаеше нищо за мъжете като лорд Грях или какво ги кара да се държат така. Смяташе се за щастливка, задето неговото внимание ѝ е било спестено в последните петнадесет години.

Под опитните милувки на лорд Грях устните ѝ омекнаха и тя усети как се отваря за него, отвърщайки на целувката му с пламенност, която не можеше да бъде обяснена. Когато усети зашеметяване, защото ѝ липсваше дъх, Синджън рязко освободи устните ѝ и се вгледа в нея с озадачено изражение и сбърчено чело.

Кристи си пое дъх, за да се успокои.

— Нещо не е наред ли?

— Целувате се като невинна девойка.

Тя се изчерви и отмести поглед.

— Съжалявам, ако съм ви разочаровала.

— Не ме разочаровате. Просто съм любопитен. — Отведе я към една тапицирана пейка и я настани на нея. — Разкажете ми за брака си.

Кристи сведе очи към скута си. Никога не беше могла да лъже убедително и се страхуваше, че очите ѝ ще я издадат.

— Ние със съпруга ми живеем уединено в едно далечно ъгълче на Корнуол.

Почувства как тъмният му поглед се забива в нея.

— Но ви е пуснал да дойдете сама в града. Доста странно — изрече замислено Синджън. — Казахте, че е възрастен. На колко години е?

Кристи обмисли внимателно отговора си, колебаейки се за възрастта на въображаемия си съпруг. Накрая се спря на осемдесет години, защото несъмнено мъж на осемдесет щеше да бъде прекалено стар, за да поддържа сексуални отношения или да създаде дете.

— Доста възрастен е — каза тя. — Навърши осемдесет години на последния си рожден ден.

— Осемдесет! — Думата експлодира от устните на Синджън. — Какви родители ще накарат младо момиче да се омъжи за осемдесетгодишен мъж?

— Има ли значение?

— Предполагам, че не.

Той докосна галовно лицето ѝ с кокалчетата на пръстите си, после полека ги спусна по шията и заоблената горна част на гърдите ѝ. Тя си пое дъх смаяна. Никой мъж не я беше докосвал там. Но знаеше, че щом Синджън трябваше да стане неин любовник, щеше да я докосва на доста по-интимни места.

— Харесва ли ви? — измърка той чувствено.

Тя помисли за момент, после кимна объркано.

— Да видим дали можем да смъкнем тази ваша рокля. Тогава ще ви покажа разликата между осемдесетгодишен старец и мъж в разцвета на силите си. Имали ли сте други любовници?

— Други любовници ли? — изписка тя. — Н-не, никакви други любовници.

Синджън ѝ се усмихна хищно.

— Поласкан съм, милейди. Защо ме избрахте да бъда първият?

Защото сте мой съпруг! — искаше да извика тя. Но каза на глас:

— Защото чух, че сте мъж без принципи, който няма да иска от мене повече от онова, което съм склонна да дам.

Синджън замря, зашеметен от нейната сурова оценка.

— Кой ви е казал, че съм без принципи?

Тя вдигна рамене.

— Греша ли?

Той се усмихна безрадостно.

— Може би сте права, милейди. Да давам удоволствие — това е силната ми страна. Ако искате повече, ще бъдете разочарована, защото не мога да предложа нито брак, нито постоянна връзка.

Какъв самонадеян урод, дори за англичанин, помисли Кристи.

— Тъй като вече имам съпруг, не се интересувам от постоянна връзка.

Синджън се усмихна, доволен, че и двамата искат едно и също нещо.

— В такъв случай сме на еднакво мнение. Вие търсите удоволствие, аз — също. Направихте благоразумен избор, макар че самият аз го казвам. Няма да ви разочаровам, милейди. Никой не се интересува от удоволствието на жената повече от мене. Предвиждам дълго и взаимно полезно сътрудничество. А сега — проточи той, обръщайки я с гръб към себе си, така че пъргавите му пръсти да разкопчат редицата копченца по гърба ѝ — да видим тази рокля. Трябва да се махне заедно с всичко друго, което сте облекли.

— Чакайте! — изхълца Кристи.

Думите ѝ се плъзнаха през червената мъгла на страстта му и раздвижиха струната на недоволството. Веждите му се вдигнаха, прекъсването явно го раздразни.

— Какво има? Да не сте размислили? Малко е късно за това. Само не ми казвайте, че обичате да подвеждате мъжете.

— Не, не е това. Има... има нещо, което трябва да знаете, преди... преди да започнем.

Той погъделичка врата ѝ с нос.

— Знам всичко, което искам да знам. Вие сте мека, миришете сладко и имате желание. И аз ви желая. Какво друго има да се знае?

— Аз съм... — Думите ѝ замряха и тя погледна към вратата.

— Някой идва.

Проклятие изригна от гърлото на Синджън.

— По дяволите! Какъв ужасен късмет.

Хвана я за ръка и я дръпна към тъмната градина секунди преди друга двойка да се появи на пътеката. Скриха се зад високите храсти, докато двойката не изчезна в беседката.

Синджън погледна към Флора и внезапно изпита физически копнеж — толкова дълбок, че буквално трепереше от него. Тя стоеше толкова близо, че той чувстваше телесната ѝ топлина да прониква през слоевете дрехи и реакцията му беше донякъде стряскаща за мъж с уморени апетити. Не можеше да си спомни кога някоя жена му е въздействала толкова дълбоко. Благослови тъмнината, защото беше станал твърд като камък и тесните му панталони нямаше да могат да скрият нищо.

— Не можем да го направим тук — прошепна той. — Няма достатъчно уединение. Искан да не бързам с вас. Заслужавате да ви любя както трябва. Къде живеете?

Тя се забави толкова много с отговора, че Синджън се уплаши, да не би да му откаже.

— Наех къща на Белгрейвия Скуеър.

Макар че Белгрейвия Скуеър тогава не беше толкова моден, все пак бе прилично място.

— Това проблем ли е за вас? — запита Синджън. — Бихте ли предпочели да дойдете в ергенската ми квартира на Грозвенър Скуеър? Не можем да оставим това да свърши така.

Обърна я в ръцете си и я притисна плътно към слабините си. Чу я как си поема треперливо дъх и се изненада от собственото си накъсано дишане. Какво, по дяволите, му ставаше? Никоя жена, а бе имал много, не беше пробивала защитата му така, както лейди Флора Рандал.

— Не — прошепна Кристи. — Не може да свърши така.

Не биваше да се връща в Гленмур, без да носи дете от лорд Дарби. Ако роди от съпруга си, това би било единственият начин да убеди хората от клана, че бракът ѝ е бил консумиран и да осигури наследник за Гленмур. Досега беше успявала да поддържа реда сред родовете, но беше трудно. Семейство Камерън и други родове искаха мъж да бъде водач на клана. Искаха Калъм Камерън. След като дядо ѝ почина и тя застана начело, някои настояваха да анулира неконсумирания си брак и да се омъжи за шотландец. Въпреки че лорд Дарби управляваше Гленмур, Кристи си оставаше лердлейди на родовете Макдоналд, Камерън, Раналд и Маккензи — позиция, до която се домогваше Калъм Камерън.

Но Кристи не искаше да има нищо общо с Калъм Камерън, най-отявления ѝ ухажор. Беше свикнала да води собствен живот и не желаше да бъде подвластна на мъж. Доколкото знаеха хората от клана, беше дошла в Лондон, за да поиска анулиране, но истинската ѝ мисия беше да забременее от Синджън, надявайки се, че едно дете ще накара и най-устатите членове на клана да замлъкнат.

Възнамеряваше да го осъществи, без Синджън да разбере, че спи със собствената си жена. Той не искаше да се занимава със съпруга и тя не искаше да се занимава със съпруг. Господ знае, че никак не обичаше англичаните.

— Флора — прошепна Синджън, прекъсвайки мислите ѝ, — моля те, не ме дръж в напрежение. Къде можем да се срещнем? Трябва

да те видя отново.

Отблъсквайки несигурността, която я тормозеше, Кристи даде единствения възможен отговор.

— Утре вечер. Белгрейвия Скуеър четиридесет. Ще чакам. — Измъкна се от ръцете му и изчезна в сенките. За добро или за зло, всичко беше свършено. Беше определила хода на съдбата и каквото и да станеше, трябваше да живее с последиците.

2

Ръцете на Кристи трепереха, докато отключваше вратата на къщата, която беше наела. Най-накрая отвори и влезе вътре. Облегна се на вратата и пое няколко пъти дъх, за да се успокои. Нямахше представа, че срещата с отчуждения ѝ съпруг ще бъде толкова силно преживяване. Макар че се беше прибрала благополучно в дома си, още чувстваше топлината на възбуденото му тяло, силата на личността му, интензивността на тъмния му поглед и заплашителната вълна на страстта му.

Нищо от онова, което беше чувала за развратната природа на съпруга си, не я беше подготвило за лорд Грях. Преди да пристигне в Лондон, се беше страхувала, че омайването му може да бъде проблем, но очевидно се беше тревожила ненужно. С целеустременост, която я смайваше, той беше започнал да я преследва още в мига, в който я беше зърнал. Отделяйки се от вратата, Кристи се запита колко ли нещастни жени са били обекти на чувствения чар на лорд Грях. Твърде много, за да бъдат преброени, сигурна беше тя.

Проклет мъж! Той беше женен. Нямахше ли съвест? Нямахше ли морал? Игра ли беше за него съблазняването на жените? Очевидно, защото бе извънредно добър в това. Тя взе свещта, оставена в антрето, за да освети пътя си, и се заизкачва по стълбите. Когато стигна горната площадка, се отвори една врата, разкривайки яка млада жена, която притискаше завивка към внушителната си гръд.

— Нямахше защо да ме чакаш, Маргот — каза Кристи, минавайки покрай нея.

— Чух те да влизаш. Видя ли го? Затова ли толкова закъсня тази вечер? Какво стана? Позна ли го? Той позна ли те?

Кристи не искаше да говори за срещата си със Синджън, но дължеше на братовчедка си подробен разказ за всичко, което се беше случило тази вечер. Маргот беше посветена в плана ѝ още от самото начало, макар че имаше сериозни опасения.

— Ела в стаята ми, Маргот. Ще ти разкажа за тази вечер, докато ми помагаш да се съблека.

Маргот последва Кристи в нейната стая, широко отворила любопитни очи.

— Лорд Дарби достоен ли е за репутацията си?

— Повече от достатъчно — беше приглушеният отговор на Кристи, докато Маргот измъкваше роклята над главата ѝ. — Не знаеше коя съм, ако това се питаш.

— Говори ли с него? Той заинтересува ли се от тебе?

— Беше заинтересуван повече, отколкото се бях надявала. О, Маргот, той е точно толкова красив, колкото бяхме чували. Не помнех нищо от него, с изключение на тъмните му очи. Никога няма да ги забравя.

— Спомням си, че го ритна по време на венчавката и му се изплези. А на обяда след церемонията отказа да седнеш до него. Нарече го английски убиец.

Кристи изстена. Беше забравила това. Не беше за чудене, че той не се бе връщал в Шотландия, за да консумира брака им.

— Синджън всъщност ме преследваше тази вечер — довери ѝ Кристи, настанявайки се в леглото. — Предполагам, че е защото бях ново лице.

— Той повярва ли на лъжите ти?

Кристи кимна тържествено.

— Имам основание да мисля, че е повярвал.

— И така, кога ще стане това? — запита кисело Маргот.

— Той иска да те види пак, нали?

Кристи се изчерви, неспособна да скрие прилива на емоции, който я завладя при мисълта какво щеше да се случи между нея и Синджън утре вечер.

— Ще дойде тук. Утре вечер. Да, иска да ме види отново. Той е създание, подтиквано от страст. Хедонист, който живее заради удоволствието. Всичко, което сме чували за него, бледнее пред реалността.

— Сигурна ли си, че това искаш? — запита неуверено Маргот.

— Още не е прекалено късно да си тръгнем и да се скрием в Гленмур.

Кристи поклати отрицателно глава, което накара пицните ѝ медни къдрици да се завъртят около нея.

— Не. Вече е прекалено късно да се връщаме. Ти искаш ли да се омъжа за Калъм Камерън?

Маргот пребледня.

— Не, не искам.

— Ако подам петиция до английските съдилища за анулиране, може да ми откажат. Дори не съм сигурна, че Синджън би позволил на нашия брак да приключи, защото той, изглежда, е доволен от сегашното положение.

— О, да — каза Маргот с нотка сарказъм. — И богатее от потта ни.

— Отсъстващ съпруг е по-добре от съпруг, който да ме командва с желязна ръка. Поне Синджън ме игнорира и ми позволява да правя каквото си искам.

— Ами любовта, Кристи? Ами ако срещнеш мъж, когото да обикнеш?

Блясъкът като че ли изчезна от лицето на Кристи.

— Любов! Не познавам значението на тази дума. Малко вероятно е да намеря любов в Гленмур, а не искам друг англичанин, ако ще и на сребърен поднос.

— Значи така — каза Маргот, очевидно неубедена, че решението на Кристи е правилното.

— Да. Бракът ми най-накрая ще бъде консумиран и никой, дори Калъм, няма да може да оспори факта, когато се върна с детето на Синджън в корема си.

— Така да бъде — каза Маргот, докато излизаше от стаята.

Напереността на Кристи се изпари заедно с Маргот. Макар че беше мислила за това безброй пъти през последните месеци, тя все още не беше убедена, че прави каквото трябва. Не че щеше да извърши грях, защото Синджън беше нейният законен съпруг въпреки факта, че не бяха спали заедно. Съвкуплението щеше да направи брака законен и обвързващ. А Гленмур имаше нужда от наследник от рода Макдоналд.

Тези мисли я поведоха в опасна територия. Към мисълта за Синджън и за това, което щеше да се случи утре вечер. Този безскрупулен женкар не скриваше, че я желае, че ще я преследва до края на света, докато не получи каквото иска от тялото ѝ.

Целувката му беше първата за нея и тя не можеше да отрече, че ѝ харесва. Прекалено много дори. Трябваше да си напомня, че той е англичанин, че англичаните бяха убили баща ѝ и братята ѝ и бяха откраднали земите ѝ. Кристи сериозно се страхуваше, че Синджън ще претендира за нещо повече от нейната девственост. Единственият начин да устои на чара му, каза си тя, беше да не престава да си напомня за съмнителната репутация на лорд Грях.

Синджън се върна в къщата си скоро след като лейди Флора изчезна в тъмните дълбини на градината. Той я търси и вътре, и вън и не се изненада особено, когато не успя я намери. Едва устоя на изкушението да я последва до жилището ѝ. Ако тя не се беше съгласила на срещата за следващата вечер, той щеше да отхвърли всякаква предпазливост и да нахлуе неканен в дома ѝ. Толкова много я желаше.

Каква рядка красавица е тя, мислеше Синджън, докато седеше в библиотеката, отпивайки бренди от кристална чаша. Тя беше всичко, на което той се възхищаваше у жените. И още по-важно, беше омъжена и нямаше да му предявява изисквания. Изглеждаше така невинна и недокосната, че му беше трудно да повярва, че е омъжена жена, която е вкусила страстта.

Усмихна се на себе си. Глупости. Разбира се, лейди Флора не беше вкусила страстта. Как би могъл един осемдесетгодишен мъж да удовлетвори една здрава, изпълнена с живот жена? След като беше признала, че не е имала никакви любовници, той беше решен да бъде първият. Тази мисъл предизвика незабавна и силна реакция. Той изстена и се размърда, панталоните му внезапно станаха прекалено тесни, прекалено ограничаващи. Утрешната вечер щеше да дойде извънредно бавно за него.

Лорд Грях рядко беше чакал за удоволствието си и не харесваше това усещане. Трябваше да вземе лейди Флора в градината, но за първия им път искаше нещо повече от бързо съвкупление. Преди тя да се върне към съпруга си, той държеше да ѝ дари достатъчно приятни спомени, които да траят цял живот. И дори да имаше друг любовник след него, тя щеше да помни именно него, когато остарее и побелее.

Беше още твърд, още пулсираше, но глътна брeндитo и отиде да си легне. Съблече се бързо и се отпусна по корем, изстенвайки, когато ерекцията му отказа да се успокои, щеше да бъде дълга нощ, а денят след нея — дори още по-дълъг, предрече си той.

Оказа се прав. Тази нощ нейният образ населяваше сънищата му, а на следващия ден обсебваше всяка негова минута.

— Какво да облека? — запита Кристи, ровейки в гардероба си. — О, Маргот, той скоро ще дойде. Толкова съм нервна, че едва мога да мисля.

Маргот кръстоса ръце пред внушителната си гръд и тупна с крак по пода.

— Чакай го в леглото гола, а аз ще го доведа в стаята ти — тросна се тя.

Кристи я изгледа укорително.

— Дръж се сериозно, Маргот. Помогни ми да избира нещо фино, но не прекалено. Искam да му направя впечатление, но без да изглеждам дръзка.

Маргот я изгледа остро.

— Наистина се вълнуваш, нали?

Кристи се изчерви и отмести поглед.

— Глупости, Маргот. Познаваш ме. Тревожа се, това е всичко. Трябва да стане. Ако не съм бременна след три месеца, с бъдещето ми е свършено. Познаваш Калъм, няма да се спре, докато не сложи ръка на клановете, които са се заклели във вярност пред дядо ми и пред мене. Детето на Синджън ще обърка всичките му планове за мене.

— Добре де — въздъхна Маргот. — Облечи бялата муселинена рокля с прозрачна риза и никакви фусты. Бялото те прави да изглеждаш млада и невинна. Може да е добра идея да го подчертаеш. Каза, че искаш да го впечатлиш, нали?

Кристи направи гримаса.

— Да. Синджън мисли, че съм като него — търсачка на удоволствия. Може и да успее да го убедя в това. Страхувам се, че бях доста безсрамна с него вчера вечерта. Щях да му позволя да ме люби в беседката, ако не ни бяха прекъснали.

Маргот я изгледа втренчено.

— Майко Божия, момиче, това щеше да бъде грешка. След като си направи удоволствието с тебе, той ще изгуби интерес. Умно си постъпила, като си го задържала надалече. Трябва да използваш всичките си женски чарове, за да караш женкаря да се връща, докато не ти направи дете.

Маргот помогна на Кристи да облече бялата рокля, после излезе. Кристи беше доволна, че има малко време да остане сама. В корема си усещаше пърхане, изпитваше някакви странни, тревожни чувства, които като че ли прииждаха и се отливаха всеки път, щом помислеше за съпруга си. Не само тези смущаващи усещания я караха да се чувства зле, имаше и още нещо. Тя изпитваше объркващото чувство, че Синджън е повече мъж, отколкото беше предполагала. За съжаление опитът ѝ с мъжете беше тъжно малък. Синджън доста я плашеше. Тя си спомни целувките му и силния му, мъжки вкус. Той беше прекалено жизнен, прекалено очарователен, непоправим женкар.

Кристи седна пред тоалетната си масичка и започна да прокарва четката през косата си, докато златистите нишки в медните къдрици не започнаха да блестят ослепително на светлината на свещта. Тя реши да остави косата си разпусната, вместо да я вдига в сложна прическа. У дома обикновено я сплиташе, оставяйки плитките да висят свободно до ханша ѝ. Но тази вечер беше особена. Тази вечер тя щеше да стане жена. Трябваше да отхвърли ограниченията, които бяха ръководили живота ѝ, и да се прави пред съпруга си на разпусната жена.

Погледна часовника, видя, че приближава десет и половина и усети прилив на вълнение да пробягва през тялото ѝ. Твърде нервна, тя започна да се разхожда, безмълвно репетирайки лъжите, които трябваше да каже на Синджън, за да поддържа измамата си.

Когато Синджън чу часовника да бие единадесет и половина, глътна последното бренди от чашата си и скочи на крака. Беше имал намерение да чака до полунощ, но безкрайно дългият ден го беше уморил. Опита се да върши разни неща, но умът му беше зает с друго. С прелестната лейди Флора и удоволствието, което го очакваше в леглото ѝ. Мъжествеността му се надигна, реагирайки на тази мисъл, и той ускори стъпките си към входната врата. Пембъртън, неговият иконом, се появи с шапката и бастуна му.

— Не ме чакайте, Пембъртън — каза Синджън, освобождавайки икономата с кимване. — Вероятно ще се върна късно.

— Каретата ви очаква милорд — произнесе Пембъртън сухо.

— Много добре. Лека нощ, Пембъртън.

— Лека нощ, милорд.

Пембъртън се обърна и се отдалечи, високата му суха фигура изчезна в тъмните дълбини на къщата.

Нямайки търпение да се приближи към жената, която беше нахлула в сънищата му и беше направила деня му непоносим, Синджън отвори вратата и излезе навън. Изруга под нос, когато видя виконт Блейкли да се приближава към него.

— А, Синджън, излизаш, както виждам — поздрави го Руди.

— Идвам точно навреме. В „Уайтс“ беше ужасно скучно тази вечер. Помислих, че можем двамата да потърсим свежа плът на други места в града.

— Не днес, Руди — каза Синджън необичайно нетърпеливо. — Имам... среща.

Пясъчнорусите вежди на Руди се стрелнаха нагоре.

— Не е за учудване, че цялото висше общество ти завижда. Коя е дамата? Лейди Вайълет ли? Или ново завоевание?

Когато Синджън странно замълча, Руди го тупна по крака и се ухили:

— Господи, лейди Флора е, нали? Питам се къде се изпари снощи. И двамата изчезнахте по едно и също време. — Наведе се към него, макар че наоколо нямаше кой да ги чуе. — Как е тя? Същинска тигрица в леглото, предполагам, иначе нямаше да си губиш времето.

Синджън се вцепени. Поради някаква причина не искаше да обсъжда лейди Флора, с когото и да било, дори с най-добрия си приятел. Мислите му бяха твърде бурни, а завоеванията — твърде ново, за да ги споделя.

— Ангажиментът ми тази вечер е от лично естество — каза Синджън. Стигна до каретата си, после се обърна, за да запита Руди: — Да те оставя ли някъде?

Руди се засмя.

— Обичам тайните. Много добре, остави ме при „Брукс“. Може би ще играя на карти и ще спечеля куп пари.

— Или ще загубиш повече, отколкото можеш да си позволиш — измърмори Синджън, насочвайки великолепия си впряг към Пал Мал, където бяха разположени повечето клубове за джентълмени.

Спря пред „Брукс“ на Сейнт Джеймс Стрийт.

В мига, когато Руди слезе на тротоара, Синджън плесна с юздите гърбовете на двата коня. Колелата изскърцаха и той потегли.

Малко карети му се изпречваха на пътя, докато пътуваше към Белгрейв Скуеър. Лесно намери къщата на лейди Флора и прекара един миг в колебания дали да остави каретата на улицата, или да я вкара до навеса за карети. В навеса, реши той, подкарвайки конете към задната алея. Един мускулест коняр се появи в мрака, вдигнал високо фенера си. Огледа Синджън отгоре до долу и подигравателна усмивка изви устните му.

— Ще се погрижа за каретата ви, милорд — каза той, оглеждайки го с нещо, което можеше да се опише като презрение.

Синджън не си спомняше да е срещал досега този мъж и се учуди на грубостта му. Когато долови шотландски акцент в говора му, се запита къде ли лейди Флора е намерила шотландец. След Кулоден повечето шотландци презираха англичаните.

Рязко отпъди тия мисли и си представи жената, която го чакаше в къщата. Може би тази любовна афера ще се окаже по-интересна от останалите, които беше имал в миналото. Макар да не искаше да го признае, прехвърчането от една връзка към друга беше станало досадно занимание. Ала да промени начина си на живот в този момент му се струваше доста лишено от смисъл. А и не беше готов да се събере с шотландската си съпруга, която несъмнено го мразеше. Не, той не искаше да има нищо общо с оная проклета провинциалистка, макар да оценяваше всички предимства, които бракът му с нея му осигуряваше.

Срещата с мистериозната лейди Флора бе ободряващо преживяване, реши Синджън. Победата над конкуренцията, трепетът от преследването, възбудата от улавянето, съвкуплението — всичко това прекрасно се съчетаваше, преди да настъпи неизбежният финал.

Синджън стигна до предната врата, качи се по стъпалата и почука дискретно. Вратата се отвори почти веднага и го посрещна една висока млада жена, която той предположи, че е камериерка. Тя държеше свещник, светлината осветяваше лицето и фигурата ѝ и Синджън не можа да не се загледа във внушителния ѝ бюст, яркочервената коса и множеството лунички, пръснати по носа ѝ. Тя не

каза нито дума, покани го със знак да влезе вътре и го поведе веднага нагоре по стълбите, поглеждайки през рамо, за да се увери, че я следва.

За свое смущение Синджън усети, че се втвърдява, предчувствайки часовете на наслада, които възнамеряваше да прекара в леглото на лейди Флора. Мисълта, че тя го беше избрала за свой първи любовник, му придаваше сили и мъжествеността му беше мощна от всякога.

Камериерката стигна до най-горната площадка и продължи по коридора, спирайки пред една затворена врата. Почука един път, кимна на Синджън, после се обърна и изчезна в друга стая, потапяйки коридора в мрак. Ръката на Синджън обхвана дръжката на вратата. Натисна я и тя се отвори. Той влезе стремително.

Присвитите му очи затърсиха из стаята, за да намерят изящната фигурка, която така добре си спомняше от предишната вечер. Не виждаше нищо извън кръга светлина, хвърляна от една свещ на масичката край леглото. Погледът му се спря на празното легло, примамващо застлано. Ноздрите му се разшириха, когато усети интригуващия полъх на парфюма ѝ — същият аромат, който развълнувал го предната вечер, когато я беше прегърнал и целунал, накарвайки я да му се подчини. Аромат на рози с лек намек за нещо, което принадлежеше единствено и само на тази жена.

— Милейди? Къде сте?

Гласът му беше дрезгав от желание, каквото не беше чувствал много отдавна.

Девојката пристъпи в кръга светлина и Синджън изпусна остро дъх. Тя беше наслада за окото, облечена в нещо бяло и прозрачно, скромно, но силно еротично, така прозрачно, че той виждаше през роклята и през ризата под нея.

Зърната ѝ се виждаха ясно, две тъмни връхчета, увенчаващи снежнобелите хълмчета, по-изкусителни и от най-финото вино. Погледът му се спусна надолу, покрай невероятно тънката талия, над нежната извивка на ханша и по белите, искрящи бедра до тънките глезени. Внезапно очите му се изкачиха нагоре по бедрата ѝ и към тъмния триъгълник, скриващ женското ѝ хълмче. Един стон се зароди дълбоко в корема му и си проби път към гърдите му.

— Господи! Ти си по-красива, отколкото се осмелявах да си помисля. — Ръката му се плъзна надолу под кръста му. —

Непрекъснато се втвърдявам само като си помисля за тази вечер. — Разтвори ръце. — Ела при мене, богиньо.

Кристи победи внезапния пристъп на страх и пристъпи в обятията му. Не беше мислила за нищо през целия ден, само за това, какво ще се случи през тази нощ, а то не можеше да се сравни с действителността. Това беше брачната ѝ нощ, независимо дали Синджън го знаеше или не. Тогава ръцете му се обвиха около нея и първоначалният ѝ страх беше изтласкан от други, по-силни чувства. Вдигна очи към него, за да срещне предизвикателството на погледа му и дъхът спря в гърлото ѝ. Затвори очи и безмълвно вдигна лице, предлагайки му устните си.

Той ги пое, обгръщайки лицето ѝ с длани, докато устните им се сливаха. Дръзко притисна слабините си към нейните. Ръцете му се плъзнаха надолу, опипвайки задничето ѝ. Изпълни ръцете си с плътта ѝ и нежно я стисна. Тя се вцепени, после се отпусна, припомняйки си причината да бъде тук и какво смяташе да прави Синджън с нея. Обхвана я топлина, кожата ѝ се зачерви, докато телата им се притискаха плътно едно о друго.

Тя почувства твърдото доказателство за неговото желание, усети го да се притиска към корема ѝ. Синджън я задържа дълго до себе си, целувайки я, събуждайки полека страстта, която тя не беше знаела, че притежава. Тя затвори очи и потъна в друга вълна от усещания, докато езикът му навлизаше дълбоко в устата ѝ. Изстена тихо, когато той прекъсна целувката и я вдигна на ръце, толкова смаяна, че едва можеше да мисли, какво остава да каже нещо свързано.

Мъчейки се да си събере мислите, Кристи си напомни, че не бива да наслаждава, но тялото ѝ я предаде, когато Синджън отново плени устата ѝ. Предизвикателната ласка на езика му, горещото и нежно проникване изпратиха вълна от разтопена лава по вените ѝ. Тя се утаи, гореща и тежка, в слабините ѝ. Силата на взаимното им желание зашемети Кристи. Миг по-късно тя се намери да лежи напълно облечена на леглото, а Синджън се надвесваше над нея, чертите му бяха мрачни и хищни, очите — като бездънни ями, пълни с течен огън. Замайваща отмала се разля из краиниците ѝ, притъпявайки възприятията ѝ.

Тя не се противопостави, когато Синджън нежно я обърна и сръчните му пръсти започнаха да освобождават връзките на роклята ѝ.

Беше много умел в това, помисли тя смътно.

Майстор на съблазняването.

Неизказани думи отекваха в главата ѝ, връщайки я внезапно към действителността. Лорд Грях беше безскрупулен женкар и тя не биваше да забравя, че е само поредното завоевание за него. Жена за забавление, която после се захвърля, след като си е загубила ума по него или щом като той ѝ се насити — което стане най-напред. Но Кристи беше решила да предпази сърцето си от очарованието на лорд Грях. Това, което искаше от него, нямаше нищо общо със сърцето ѝ, тя беше твърдо решена да го постигне. Да позволи на Синджън да я съблазни беше необходимо, напомни си тя. Със сигурност не беше нещо, на което би трябвало да се наслаждава. За съжаление тялото отказваше да слуша ума ѝ.

Тя ясно осъзнаваше гъвкавата твърдост на тялото му. Чувстваше зърната си притиснати до гърдите му. Долавяше умело контролираната му страст, чакаща да бъде отприщана. Трябваше да бъде уплашена, но не беше.

Трепна силно, когато Синджън смъкна роклята от раменете ѝ и дръпна коланчето на ризата ѝ. В мига, когато краищата се разтвориха, той дръпна роклята и ризата заедно надолу до кръста ѝ и се взря в гърдите ѝ, като че ли бяха първите, които някога е виждал. Нервен смях се изплъзна от устните ѝ при тази неуместна мисъл.

Погледът на Синджън се вдигна от гърдите ѝ, за да срещне нейния. Усмивка повдигна ъгълчетата на устата му.

— Забавлявам ли ви, милейди? Намирате ли ме непохватен?

— О, не, милорд — протестира тя. — Не сте нито непохватен, нито забавен.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Надявам се, преди срещата ни да приключи, да ме намерите очарователен. Не бих искал да бъда запомнен като скучен.

Тя преглътна. Лорд Грях скучен? Тези бездънни, изгарящи очи, бледото от страст лице, обятията му...

— Не ми е скучно с вас, милорд.

Всъщност той беше най-привлекателното и зашеметяващо нещо, което бе срещала.

Той докосна гърдите ѝ, обгръщайки ги с длани.

— Казвам се Синджън.

Тя почувства как гърдите ѝ набъбват и се стягат, когато пръстите му се обвиха около тях. Когато той сведе уста към едното втвърдено зърно и го засмука, въздишка се изтръгна от устните ѝ. Езикът му описа кръг около втвърденото връхче, карайки я да се извие от наслада.

— О...

— Харесва ли ти това, сладка Флора?

— Аз... — Да ѝ харесва ли? Обожаваше го. — Да, харесва ми.

— Съпругът ти възбужда ли те така?

Тя се изчерви и извърна поглед.

— Той... не се интересува от това.

— Искам да те видя цялата — каза Синджън, издърпвайки роклята и ризата надолу през ханша ѝ.

Топлина се разля из нея, когато той хвърли дрехите ѝ на пода и се взря в тялото ѝ, сега голо, с изключение на белите копринени чорапи, придържани над коленете с бели панделки. Той явно хареса това, което видя, защото очите му потъмняха от напрежение, което накара сърцето ѝ да забие по-бързо и по-силно. Тогава той свали обувките ѝ и смъкна чорапите надолу по краката ѝ.

Синджън усети, че вече едва се владее. Останките от облеклото ѝ бяха свалени и хвърлени настрана заедно с чорапите. Той се чувстваше като животно, обхванато от инстинкта за съвкупление, който го разтърсваше целия. Тялото му беше твърдо, напрегнато от възбуда, нетърпеливо да вкуси от пиршеството пред него. Ръмжейки от нетърпение той свали жакета си, развърза вратовръзката и разкопча ризата си с такава бързина, че копчетата се разхвърчаха на всички посоки. Обувките му тупнаха на пода, панталоните и чорапите му ги последваха веднага. Обърна се към Флора и сви вежди, когато видя, че очите ѝ са плътно затворени.

— Няма от какво да се плашиш, любов моя. Знам, че може би съм по-голям от мъжа ти, но се кълна, че няма да те нараня.

Очите на Кристи се отвориха полека, страшно бавно, после се затвориха бързо — страшно това, което видя в този миг, беше по-скоро вълнуващо, отколкото плашещо. Синджън беше щедро надарен на всяко място, което бе зърнала. Стройното му тяло притежаваше стегнати мускули точно там, където трябва. Широки гърди, тясна талия, строен ханш, стегнати бедра. Макар че се беше опитала да не гледа към онова място, където мъжествеността му стърчеше сред

гнездо от твърди косми, тя не можеше да откъсне очи. Той беше великолепен. Бе всичко, което си беше представяла, че трябва да бъде един мъж, и нещо повече.

— Флора, отвори очи!

Гласът му — съблазнително измъркване, я порази със съкрушителен ефект. Очите ѝ се отвориха.

— Погледни ме, Флора. Аз не съм старец. Аз съм млад и енергичен, и напълно способен да ти дам удоволствие. Това е причината, поради която ме покани в леглото си, нали?

Неспособна да изрече нещо свързано, Кристи кимна. Това беше цялото насърчение, от което като че ли той се нуждаеше, когато коленичи на леглото и се надвеси над нея. Тъмната коса падна над челото му, когато той наведе глава и близна зърната ѝ. Чистото удоволствие я накара да изстене от наслада. Тя се опита да си припомни, че не е тук за наслада, но умът ѝ беше твърде замъглен, за да мисли.

Стонът ѝ навярно му беше харесал, защото той вдигна глава и ѝ отпрати хищническа усмивка. После я целуна. Целувката му беше груба от страст. Устните му — твърди и властни — я поглъщаха, опустошаваха я и изискваха реакция. Тя се опита да потуши въодушевлението си, осъзнавайки, че е само поредната жена в дългия списък със завоеванията му, но мъжът беше твърде убедителен, твърде опитен, за да ѝ позволи да остане пасивна. Без никаква съзнателна мисъл ръцете ѝ се плъзнаха около врата му и тя отвори уста за нежния набег на езика му. Вкусът му беше вкусът на греха, на опасността, на мрачната наслада.

Сърцето ѝ бумтеше в ушите ѝ, удавяйки разума. След цяла вечност устните му оставиха нейните и се спуснаха надолу, търсейки по-интимни територии. Тя издаде нежни звуци, сигурна, че никога преди не ги е чувала да излизат от гърлото ѝ. Целувките му проправиха огнена пътека надолу по гърдите ѝ, после той спря, опирайки устни ниско на корема ѝ. Когато тя почувства дъха му близо до интимното си място, подскочи рязко нагоре.

— Синджън, не!

Горещият му дъх раздвижи бакърените къдрици, предпазващи хълмчето ѝ. Изплашена от усещанията, които той събуждаше у нея, тя го дръпна за косата. Той вдигна глава и ѝ се усмихна широко.

— Харесва ли ти това?

— Аз... никога не съм правила... искам да кажа...

— Разбирам. Това е ново за тебе. Много добре, ще спра, ако настояваш. Но се заклевам, че скоро ще ме молиш да те вкуся още по-пълно.

Кристи изпусна дъх на пресекулки. Не беше подготвена за такава проникваща интимност, каквато изискваше Синджън. Знаеше какво става между мъжете и жените, как се осъществява сексуалният акт, но онова, което той искаше, беше греховно, лошо, немислимо.

Облекчението на Кристи не трая дълго, когато Синджън сведе глава и я целуна там, между краката. Тя почувства пристъп на нещо толкова интензивно, че не се поддаваше на описание. После също толкова бързо той придвижи тялото си нагоре, докато не се озова изцяло върху нея. Гърди срещу гърди, ханш срещу ханш, членът му безмилостно напираше между краката ѝ.

Кристи се размърда, когато той вмъкна влажната главичка в стегнатия ѝ проход и натисна навътре. Тя притисна езика си към зъбите, за да заглуши болезнения стон, който се надигна неканен на устните ѝ. Той навлезе още по-дълбоко, после внезапно замря, с присвити очи и стреснато изражение.

— Ти си девствена!

Тя знаеше, че той ще забележи. Човек с неговия опит сигурно знаеше всичко, свързано с жените.

— Да, това има ли значение?

Синджън помисли за миг, после реши, че за него няма значение, щом и за нея е така. Но тя наистина му дължеше обяснение. Не сега обаче. Той беше прекалено твърд, прекалено силно я желаше, беше твърде разгорещен, за да губи време за продължителни обяснения. Неговият отговор беше да тласне ханша си и да пробие мембраната, предпазваща нейната утроба.

Тя извика и подскочи, пръстите ѝ се забиха в раменете му.

— Съжалявам, но няма друг начин — прошепна той, успокоявайки я с гласа си. — Обещавам, че скоро ще стане по-добре.

Той се раздвижи полека, давайки ѝ време да се приспособи към големината му. Никога, дори в най-разюзданите си мечти не беше мислил, че ще има работа с девственица — не че не му харесваше да бъде първият ѝ мъж. Отдръпна се, изви ханша си и се намести по-

дълбоко в нея. Самообладанието му вече не издържаше, самоконтролът му беше подложен на силно напрежение. Но той ѝ беше обещал удоволствие, а лорд Грях винаги изпълняваше обещанията си. Никога през живота си не беше оставял жена незадоволена.

Синджън отправи благодарствена молитва, когато усети първата нерешителна реакция на Флора. Капчици пот обсипваха челото му и се стичаха в очите му. Зъбите му бяха здраво стиснати, чак челюстта го болеше, и беше толкова близо до ръба, че се страхуваше да не се срине.

— Да, любима — насърчи я той. — Точно така. Движи се заедно с мене. Почувствай го, изживей го, плувай с него.

Тласна силно и беше възнаграден с лекото движение на ханша ѝ. Нямаше какво да го възпира сега. Влизане и излизане, вътре и вън, отново и отново. Тя реагираше прекрасно, също толкова страстно, колкото си беше представял. Тихите ѝ възторжени викове бяха музика за ушите му, късите ѝ, задъхани стонове бяха дар от боговете.

Той губеше контрол. Тялото му трептеше от началото на кулминацията му. Погледна към жената, която се извиваше под него, дълбоко удовлетворен, когато видя, че тя е почти на върха. Очите ѝ бяха замъглени, кратки изохквания се откъсваха от откренатата ѝ уста. Той оголи зъби и се съсредоточи върху целта, която им предстоеше.

— Хайде, скъпа. Почти си готова. Не се въздържай. О, господи... Не мога...

Чу я да изкрещява името му, почувства как тялото ѝ се напруга, усети как се стяга около него и изля семето си с протяжен стон. Разпиля се във върховно отдаване на душата и тялото, така интензивно, че не се поддаваше на описание. Винаги беше харесвал игрите, свързани със секса — лова, съблазняването, върховното притежаване, — но не беше изживявал нищо толкова разтърсващо.

Дали лейди Флора Рандал притежаваше мистериозна власт, която надхвърляше простото земно удоволствие? Нищо толкова величествено като това, което току-що беше изживял, не можеше да бъде смятано за банално. Ако беше поет, щеше да го опише като връзка, вдъхновена от небесата.

3

Очите ѝ бяха затворени. Главата ѝ почиваше на рамото му. Той се взря любопитно в нея. Какво у тази жена му изглеждаше толкова познато? Каква беше тайната на лейди Флора? Той ѝ се беше насладил безмерно и знаеше, че ѝ е дал удоволствие въпреки невинността ѝ.

Защо тя, омъжената жена, беше още девствена? Това го озадачаваше, но той не позволи да го разсейва. Имаше толкова неща, на които искаше да я научи. Предвкусваше с наслада всички предстоящи нощи, когато щяха да изследват заедно всеки нюанс на сексуалното удоволствие.

Тази мисъл накара страстта мигновено да се събуди и един стон се изплъзна от устните му.

Тя вероятно го бе почувствала да се втвърдява отново, защото отвори очи и го погледна. Той ѝ отправи хищна усмивка.

— Нощта е още млада, а аз съм прегладнял.

— Гладен ли си? Камериерката ми си е легнала, но ако искаш, можем да нападнем кухнята.

Усмивката му стана още по-широка.

— Наистина си невинна, нали? Обикновено предпочитам опитни жени, защото те рядко изискват неща, които или не мога, или не желая да дам, но ти си освежително разнообразие. Защо не ми каза, че си недокосната? Всичко, което ми разправи, ли беше лъжа? Имаш ли наистина съпруг?

— Да, имам съпруг. Той... той е импотентен и не може да направи нищо в леглото или да създаде дете. Има нужда от наследник и одобрява това, което правя. Настоя да дойда в града, да намеря мъж, който ми харесва, и... е, той знае, че ако имам дете, това ще ме ощастливи, а моето щастие не му е безразлично.

Уплашен, Синджън се втренчи в нея. Дали съществува мъж, какъвто описваше Флора? Можеше ли някой толкова да иска наследник, че да насърчава съпругата си да забременее от друг? Ако той беше съпругът на Флора, никога нямаше да ѝ позволи да спи с друг

мъж, независимо колко стар или отпаднал щеше да бъде или колко отчаяно щеше да се нуждае от наследник.

— Колко благородно от негова страна! Аз не бих бил толкова щедър с жена си. От друга страна — каза той, привличайки я към себе си, — съм невероятно щастлив от избора, който си направила. Любопитен съм защо избра мене. Да смея ли да се надявам, че съм единственият мъж, който те е привлякъл?

— Можеш да се надяваш, на каквото искаш — каза строго Кристи. — Както ти обясних снощи, чувала съм, че си мъж без принципи, затова предположих, че няма да ми поставяш изисквания, ако зачена дете от връзката ни. Не навреди обаче това, че те намирам физически привлекателен. И си женен — продължи тя, — точно като мене, следователно не се интересуваш от ангажимент или трайна връзка. Когато се върна при мъжа си, както трябва да направя, ще знам, че няма да имаш трудности да си намериш друга любовница. Мъже като тебе се интересуват само от случайни връзки. Не съм ли права?

— Този разговор не ми харесва особено — изръмжа Синджън. Описанието, което тя му даде, го представяше като безсърдечен и плитък. — Никога досега не съм срещал жена, а съм имал много жени, която да ми е станала любовница поради причините, които ти току-що изтъкна. Мисля, че ме оскърбяваш.

— Просто казах истината. Освен това искам условията на връзката ни да бъдат ясно разбрани.

Синджън замря, нейното оскърбление разпали гнева му.

— Какви точно са тези условия, милейди? Освен, че ще искаш да вземеш детето ми със себе си в Корнуол и да го представиш за дете на съпруга ти? Това, което споделихме тази нощ, сочи, че забележително си подхождаме. Ти си страстна, независимо дали го съзнаваш или не, и ако искаш да забременееш, кой съм аз, че да те обезсърчавам? Ако си искрена за това, което току-що спомена, искам те за себе си. Искам да бъдеш моя любовница.

Кристи го погледна сериозно. Тази връзка се развиваше по-бързо, отколкото беше очаквала. Някакъв извратен демон вътре в нея я накара да запита:

— Ще ми бъдеш ли верен, докато трае връзката ни?

— Това ли искаш от мене?

— Това са моите условия.

Ако Синджън ѝ останеше верен през трите месеца, които щеше да прекара тя в града, Кристи си помисли, че това ще е три месеца повече, отколкото беше траяла верността му към нея в брака им.

— Много добре, приемам условията ти. Но същото важи и за тебе. Ще бъда твоят единствен любовник, докато трае връзката ни, и ти няма да вземаш друг мъж в леглото си. Да ти наема ли къща, или твоята ти е по-удобна? Ще очаквам да ме придружаваш по светски събития, разбира се. И да ми позволяваш да те посещавам винаги, когато почувствам нужда да го направя.

Той ѝ се усмихна.

— И като говорим за нужда...

Хвана ръката ѝ и я отведе към слабините си.

— Виждаш ли какво правиш с мене? Не мога да си спомня кога някоя жена ме е възбуждала толкова бързо. Ти си опасно различна от всяка друга, която познавам, милейди.

Кристи прие думите му с известно съмнение. Знаменит свалач като Синджън вероятно казваше това на всички жени, с които беше спал. Той излъчваше очарование от всяка своя пора; Кристи подозираше, че може да измъкне жените от фустите им само като им отпрати тази своя съкрушаваща усмивка. Мислите ѝ се пръснаха, когато той сведе глава и я целуна.

Разтвори устните ѝ с езика си и тя се откряна с готовност за него, безпомощна и привлечена в мрежата на неговия чар. С примирена въздишка Кристи се отдаде на любовта му.

Тя научи много за съпруга си тази нощ. Разбра, че е перфекционист, когато ставаше дума за секс. Не оставаше нищо свършено наполовина. Той се раздаваше с ентузиазъм и страст и не очакваше по-малко от нея. Тя не би могла да се въздържи, дори да искаше, защото Синджън нямаше да ѝ позволи. С ръце, уста и език той ѝ даваше наслада — повече, отколкото беше мислила, че е възможно. И през дългите часове преди зазоряване я беше научил да му доставя удоволствие по начини, които тя не си беше и представяла.

Когато нощта премина в нов ден, Синджън се измъкна от леглото и се облече в сивата утринна светлина.

— Балът у Рейвънсдейл е първото голямо събитие на сезона — каза той. — Облечи нещо хубаво тази вечер. Искам да те покажа пред

обществото. Цял Лондон ще ми завижда, когато вляза в балната зала с тебе под ръка.

— Цял Лондон не престава да говори за тебе — отбеляза сухо Кристи. — Ще отида маскирана, разбира се.

— Щом така ти харесва. Предполагам, повечето жени ще носят маски, такава е модата напоследък. — Той се наведе и докосна леко устните ѝ със своите. — Само не забравяй, ти ми принадлежиш, а аз пазя ревниво притежанията си.

Кристи се вцепени. Какъв високомерен простак, помисли тя безстрастно. Проявяваше властност към всички свои жени, освен към една. Към собствената си съпруга. Не беше очаквала друго от един англичанин. Надяваше се да понесе арогантността му през времето, необходимо, за да зачене дете от него. Колкото до любенето му, макар да не искаше да си го признае, можеше да го понася цял живот. Не беше искала да му се наслаждава, но коя жена би останала безразлична към мъж, така чувствен и толкова свършен като лорд Грях? Макар опитът ѝ да беше ограничен, тя сериозно се съмняваше, че съществува някой, които да може да застраши репутацията му на легендарен любовник.

— Ще те взема в десет — каза той, когато мълчанието помежду им се проточи. — Надявам се да не смяташ да танцуваш до зори, защото се съмнявам, че ще мога да чакам толкова дълго, преди пак да те имам.

Кристи преглътна един кисел отговор и се усмихна насила.

— Не се безпокой, милорд. Аз съм твоя... до деня, когато ще се разделим.

— Да — отговори Синджън с глас, дрезгав от желание. — Както каза, милейди, ти си моя.

Докосна отново устните ѝ със своите. После запълни дланите си с гърдите ѝ и целуна всяко щръкнало зърно.

Очите му бяха тъмни и горещи, лицето — изопнато над острите скули. Жадният му, хищен поглед я смая. Всички мъже ли бяха толкова сексуално заредени като съпруга ѝ? Всички ли искаха само едно от жените? Много мъже я бяха гледали с желание, но нищо, което беше изпитвала досега, не можеше да се сравни с властния поглед на лорд Грях. Тя се чувствуваше погълната от него, като че ли костите ѝ се

топяха. Колко наивна е била да мисли, че ще може да се изплъзне от това приключение, без сърцето ѝ сериозно да пострада?

— Довиждане, сладка Флора — прошепна Синджън срещу устните ѝ. — До довечера.

— Да, до довечера — прошепна Кристи.

Той ѝ махна радостно и излезе от стаята. Тя изчака да чуе стъпките му да слизат по стълбите, преди да изскочи от леглото. В мига, когато краката ѝ докоснаха пода, тя съжали за избързването. Всяка кост в тялото ѝ я болеше, макар и не неприятно, а леката болка между краката свидетелстваше за успеха на плана ѝ да съблазни съпруга си. Само едно я безпокоеше. Съблазнителката ли беше, или съблазнената?

Главата ѝ още беше замаяна от тази мисъл, когато наметна един халат и побърза към прозореца. Дръпна завесите точно навреме, за да види как Синджън излиза от алеята и повежда двата си великолепни коня по улицата.

Дръпна се от прозореца, когато вратата се отвори, пропускайки вътре Маргот. Присвитите ѝ очи се плъзнаха по Кристи, оценявайки състоянието ѝ с опитно око.

— Добре ли си, момиче? Не те е наранил, нали? Ако го е направил, ще ти поднеса топките му на поднос.

Кристи потисна смеха си. Обичаше своята страна, но тя понякога я задушаваше. Макар и само няколко години по-възрастна от Кристи, Маргот беше раснала заедно с нея, откакто двете бяха загубили бащите и братята си на бойното поле. Майката на Маргот беше починала скоро след това и старият Ангъс взе момичето, за да го отгледа заедно с внучката си. Кристи и донякъде Маргот бяха съставили плана, който ги беше довел в Лондон.

— Синджън не ме е наранил, Маргот. Даже напротив. Малко ме боли обаче и една топла вана няма да ми е излишна.

— Ще се погрижа за това — каза Маргот. — Рори ще донесе кофите с вода. Може да свърши малко работа, щом така и така е тук. Господ знае, че мързел като него няма какво толкова да прави в навеса за каретите.

— Оплаквай се колкото си искаш от Рори, но се радвам, че той се съгласи да дойде с нас. Не можехме да предприемем това дълго пътуване от Шотландия без него. Той е надежден момък.

— Ти си нашата водачка и той ще направи всичко за тебе. Обаче — прибави Маргот — той знае кое е добро и за него. Обещах му да се съберем, когато се върнем в Гленмур. Рори харесва английските свине не повече от всеки друг истински планинец. Ще потвърди всичко, което кажеш на клана, след като се върнеш в Гленмур. Сега ще ида да измъкна този ленивец от навеса за каретите.

След малко намръщеният Рори внесе дървена вана и я настани пред камината. За Кристи беше очевидно, че той е разстроен от нещо.

— Какво те безпокои, Рори? Сърдиш ли ми се?

— То не е моя работа да казвам на нашата водачка какво да прави, но лудуването с англичани не е достойно за тебе, Кристи Макдоналд. Ти си омъжена жена.

— Омъжена жена, чийто съпруг дори не знае как изглежда тя — възрази Кристи. — Знам какво правя, Рори. Един ден ще разбереш, но дотогава те моля да ми вярваш.

— Ами англичанинът? — изръмжа Рори.

Кристи въздъхна. Нямаше начин. Рори трябваше да научи, но само толкова, колкото да ѝ остане лоялен.

— Този англичанин всъщност е моят съпруг, Рори. Той не ме познава, а аз няма да му кажа нищо.

Рори я загледа втренчено, докато най-накрая не схвана какво иска да му каже тя, и се усмихна.

— Значи спиш със собствения си съпруг! Аз помислих... — Очите му се присвиха. — Надушвам нещо лошо...

— Няма за какво да се безпокоиш, Рори, всичко ще бъде наред. Когато се върнем в Гленмур, възнамерявам наследникът на лорд Дарби да расте в корема ми. Това трябва да прекрати настояванията да анулирам неконсумирания си брак и да се омъжа за Калъм Камерън.

— Някои говорят, че бракът ти с англичанина не бил законен, момиче.

Брадиката на Кристи се вдигна предизвикателно.

— Вече не е така. Бракът ми е законен във всякакъв смисъл на думата, независимо дали лорд Дарби го съзнава.

— Няма да му го казваш — изрече Рори, отправяйки ѝ бавна усмивка. — Пада му се на копелето.

— Що се отнася до Синджън, аз съм лейди Флора Рандал от Корнуол, омъжена за възрастен виконт, който не може да си направи

наследник и е дал на жена си разрешение да се сдобие с дете. Сега, след като вече знаеш, мога ли да ти се доверя, че ще пазиш тайната ми, Рори Макдоналд?

— О, можеш да ми повериш живота си, момиче. Затова предложих да дойда в Лондон с тебе и Маргот. — Гърдите му се издуха. — Маргот ще стане моя съпруга, не можех да я оставя да броди сама в този греховен град, нали?

— Имаш моята благодарност, Рори. Ако имаме късмет, ще се върнем в Гленмур, преди да завали снегът.

— Нямам търпение — измънка Рори, излизайки, за да донесе вода за ваната.

— И аз — каза си тихичко Кристи.

Беше толкова сигурна, че ще може да се справи с мъж като Синджън, но беше сгрещила. Никоя жена не би могла да бъде подготвена за чувствения, греховно обаятелен женкар, известен като лорд Грях.

Целувките му ѝ отнемаха дъха. Умелите му ръце сломяваха съпротивата ѝ, а комплиментите му, макар да не съдържаха особено много истина, я караха да желае неща, които Синджън не беше склонен да сподели с която и да било жена. Неща, които само съпруг би могъл да даде на съпругата си.

Синджън обаче не искаше съпруга. Ако не забравеше това, с нея всичко щеше да бъде наред. Но в мига, когато забравеше, че Синджън е спал с безброй жени през годините на брака им, имаше опасност тя да загуби ума си по него.

Синджън се върна в ергенската си квартира, изкъпа се и си поръча закуска, която би могла с лекота да нахрани трима здрави мъже. Не можеше да си спомни кога за последно е бил толкова гладен рано сутринта. Довърши порцията бърберици с яйца, допи кафето си и се отпусна назад заситен. После, тъй като нямаше какво друго да прави, се върна в стаята си, за да подремне. Беше спал ужасно малко снощи, а довечера — дано! — също го чакаше безсънна нощ.

Затвори очи и си представи Флора, както беше само преди часове. Мъжете пишеха стихове за красота като нейната, а тя го беше дарила — него, сред всички други мъже — със своята невинност.

Никога досега не беше срещал омъжена девица и признаваше, че това го бе зашеметило. Колкото и да беше обигран, намираше невинността на лейди Флора невероятно възбуждаща.

Намръщи се, когато си спомни точно какво искаше тя от него, но отпъди тази мисъл. Защо да оставя съвестта да го безпокои, когато досега не е имал съвест? Щом съпругът ѝ беше склонен да представя неговото дете за свое, в случай че тя зачене, така да бъде. Ако отминалата нощ беше някакво указание, връзката му с дамата щеше да се окаже неимоверно задоволяваща и за двамата.

С възхитителни мисли за новата си любовница, които танцуваха в главата му, Синджън заспа дълбоко. Часове по-късно беше безцеремонно събуден, когато някой нахлу в стаята му, без да почука, и го разтърси, за да се събуди. Синджън се надигна, дезориентиран, търсейки пистолета си, за да прогони врага, когото не виждаше.

— По дяволите, Синджън, събуди се!

Той разтърси глава, за да прогони остатъците от съня, и се намръщи на мъжа, който се извисяваше над него.

— По дяволите, Джулиън, какво ти става? Не е възпитано да нахлуваш в стаята на човек и да му изкарваш ангелите.

— Докато съм глава на семейството, имам правото да правя всичко. Освен това, посред бял ден е. — Загриженост набръчка челото му. — Да не си болен? Защо си още в леглото?

Джулиън Торнтън, по-големият брат на Синджън и пети граф Мансфийлд, беше също толкова красив като брат си, докато Синджън рядко срещаше мъж, когото да не хареса, или жена, която да не може да обикне, Джулиън беше по-резервиран, по-взискателен във вкусовете си. Вземаше на сериозно задълженията си като глава на семейството — по-точно Синджън и по-малката им сестра Ема, — а задълженията си към страната приемаше още по-сериозно.

Джулиън беше мистерия за околните. Изчезваше задълго и не казваше на никого къде или защо отива. Тъй като собственият живот на Синджън беше пълен и задоволяващ, той рядко разпитваше по-големия си брат за тайнствените му отлъчвания. Просто го приемаше като част от личния живот на брат си, макар че се тревожеше за него. Въпреки рязкото държание на Джулиън между братята съществуваше близост, на която околните се възхищаваха.

— В чудесно здраве съм, благодаря — каза Синджън, скачайки гол от леглото, и нахлузи нощницата си. — На какво дължа удоволствието на тази визита? Няма пак да изчезнеш нанякъде, нали? На Ема сигурно няма да ѝ хареса. Тя остава прекалено много време сама напоследък.

— Никъде няма да заминавам, поне засега — отвърна Джулиън. — Няма да е зле да обръщаш повече внимание на Ема. Само добрият господ знае в какви неприятности се забърква, докато мене ме няма тук. Вече е твърде голяма за гувернантка, но е прекалено млада, за да излиза без подходящ придружител. Наех една камериерка да я придружава, но Ема оспорва авторитета ми на всяка крачка. Не знам какво да правя с нея.

— Затова ли си тук? Ти си главата на семейството. Имаш повече авторитет пред Ема от мене.

— Не, Ема не е причината да съм тук, макар че и за нея би трябвало да поговорим. Сестра ни ще има нужда от напътствията ти, когато пак се наложи да замина.

Синджън се засмя.

— Сигурен ли си, че съм подходящ да се грижа за нея? Доколкото си спомням, ти не одобряваш начина ми на живот.

Сключил ръце зад гърба си, Джулиън се заразхожда напред-назад. Бръчки прорязаха челото му, той изглеждаше разтревожен, когато внезапно спря и се извърна рязко, за да изгледа продължително Синджън.

— Похожденията ти са в устата на всички в града, Синджън. Никоя жена не е в безопасност край тебе. Доведи съпругата си от Шотландия. Време е да се установиш.

Синджън въздъхна.

— Кой се е оплакал този път? Колко ще ми струва? Заклевам се, Джулиън, не си играя с невинни и доколкото ми е известно, не съм оставил никакви незаконни деца на никоя своя любовница.

Спомни си за лейди Флора и се изчерви. Тя искаше да зачене неговото дете и да се върне при съпруга си. За първи път тази мисъл го накара да се почувства зле. Той винаги внимаваше да не оставя семето си в своите любовници. Но ако Флора заченеше, детето нямаше да бъде незаконно. То щеше да стане наследник на титла и да получи

много обич. Това правеше ли нещата да изглеждат нередни? Защо, по дяволите, съвестта му трябваше да се обажда точно сега?

— Слава на бога — каза Джулиън, вдигайки тъмните си очи към небето. — Причината за моето посещение е сериозна, Синджън, но този път няма нищо общо с разпуснатия ти начин на живот. Тази сутрин получих съобщение от иконома ти в Гленмур заедно с тримесечния му отчет. Има неспокойствие сред клановете, верни на Макдоналд. Отказали са да плащат тримесечните данъци и ренти. Сър Осуалд казва, че се страхува да им постави въпроса за плащането, защото са заплашвали живота му.

— По дяволите! Какво се предполага да направя по въпроса?

— Това е твоята земя, твоята съпруга, твоите хора. Ползвал си се от доходите пред всичките тези години, иди там и разбери какво става. Аз винаги съм смятал рентите и данъците за съвсем разумни.

Синджън помисли за лейди Флора и усети нежелание да се отделя от нея толкова скоро, след като я беше открил. Беше твърде щастлив с нея, за да я остави на друг.

— Може би ще отида, Джулиън, но не сега. Аз... по дяволите! Ако трябва да знаеш, намерих си нова любовница и просто не искам да я оставя точно сега. Тя... Не мога да го обясня, но лейди Флора е... специална. Никога няма да срещна друга като нея.

Джулиън изсумтя раздражено.

— Казваше това за всяка от последните си три любовници. Повтарям ти, Синджън, ако не се погрижиш за именията си, ще съжаляваш. Войниците държат планинските области под ботуша си вече седемнадесет години и негодуванието расте. Време е да вземеш съпругата си и да консумирате брака. Трябваше да го направиш още преди години.

— Искаш да спя с онази рижава, луничава разбойничка! — възкликна Синджън. — Сигурно помниш каква грубиянка е. Не искам да имам нищо общо с нея, Джулиън. Нека войниците на крал Джордж да се справят с бунтовните й сънародници. Това е работата на армията.

— Нямаше да се бунтуват, ако се появяваше там от време на време, за да събираш лично рентите и да им напомняш, че си съпругът на тяхната водачка.

— Сигурно си прав, Джулиън, но не мога да се отделя, още не мога. Ще разбереш, когато се запознаеш с новата ми любовница. Може

би след няколко месеца ще се чувствам различно.

Джулиън вдигна едната си тъмна вежда.

— Като знам историята ти с жените, предсказвам, че ще се умориш от нея за две седмици.

— Не се прави на толкова скромнен, Джулиън. Не си ангел. След като годеницата ти почина, ти не показва склонност да се ожениш за друга. Името ти се свързваше поне с десетина жени, от невинни девойки до самотни вдовици. Ти просто не оставаш на едно място достатъчно дълго, за да се установиш на някоя от тях. Какви опасни игри играеш, Джулиън? Тайнствените ти изчезваше ме притесняват. И знам, че Ема също е загрижена. Не искам да ставам граф, знаеш го, така че се погрижи за себе си.

Джулиън стисна рамото на Синджън.

— Не се тревожи за мене, Синджън. Тревожа се за тебе. Не ми е безразлично какво ще стане с брат ми. Ще обещаеш ли поне да отидеш в Шотландия, когато се разделиш с последната си фуста?

Синджън се вкамени.

— Флора не е никаква фуста. Тя е дама, беше девствена, преди да ми се отдаде. И да, обещавам, че ще се погрижа за моите работи, след като тя се върне при възрастния си съпруг.

Джулиън изглеждаше поразен.

— Омъжена девица? Бих се обзаложил, че историята си струва да бъде чута. Ако това е най-доброто, което мога да очаквам от тебе, така да бъде.

— Ще отидеш ли на бала на Рейвънсдейл тази вечер? Всички важни личности ще бъдат там.

— Да, ще придружавам Ема. Можеш да ме запознаеш с новата си любовница.

— Много добре, ако обещаеш, че няма да ми я отмъкнеш.

Джулиън се засмя.

— Малко вероятно е, която и да било жена да ме предпочете пред тебе. Не съм кой знае колко интересен.

Отиде към бюфета и си наля бренди. Синджън го изгледа преценяващо.

— Ако не беше толкова мрачен, жените щяха да падат в краката ти.

Джулиън вдигна чашата си към него.

— Един женкар в семейството е повече от онова, с което обществото може да се справи. — Допря чашата до устните си и я пресуши. — Е, трябва да вървя. Имам среща с лорд Финчли във фондовата борса. Ще се видим довечера.

Синджън се загледа след брат си, питайки се защо Джулиън не се ожени и не се установи. Със сигурност не му липсваше очарование. Имаше нещо мрачно и опасно в него, което привличаше жените. Нямахше защо да се споменава, че Джулиън не беше мъж, когото Синджън би искал за враг. Но като брат нямаше равен.

Останалата част от деня напредваше твърде бавно според Синджън. Нямахше търпение да види отново Флора, нито пък можеше да си припомни кога е бил толкова развълнуван заради жена. Нещо, което не можеше да обясни, я отделяше от всички останали жени, които познаваше.

Тази вечер Синджън поръча да докарат каретата с герба на Дарби. Искаше всичко да бъде свършено за първото му публично появяване с новата му любовница. Когато кочияшът го откара на Белгрейв Скуеър, Синджън вече искаше вечерта да е свършила. Нямахше търпение отново да притежава сладкото тяло на Флора и то да бъде само негово.

За тазвечерното излизане Кристи избра рокля от златиста тъкан, нарочно избягвайки муселина, който много от другите дами щяха да облекат. Роклята, пристегната в кръста, имаше ниско прикачени ръкави, които разголваха раменете ѝ и откриваха изкусителна гледка към бялата ѝ гръд, а фуста с обръчи под роклята придаваше обем на полите. Кристи никога не беше носила нещо толкова фино и се поздрави, че бе похарчила парите си ненапрасно. У дома обикновено носеше дреха на едри карета от домашнотъкан плат.

— Същинско видение — въздъхна Маргот, довършвайки прическата ѝ. — Със сигурност ще заслепиш оня негодник, за когото си се омъжила. Накарай го да се влюби в тебе, Кристи. Пада му се на тоя дявол.

— Не искам любовта на Синджън — възрази Кристи. — Само детето му.

Маргот я изгледа остро.

— Само гледай да не се влюбиш ти в него, момиче.

— Не се страхувай, Маргот. Сърцето ми е добре защитено срещу мъже като лорд Грях.

Маргот излезе скоро след това, за да чака пристигането на Синджън. Когато Кристи чу гласа му след малко откъм най-долното стъпало, сърцето ѝ странно заблъска. Цял ден беше чакала пристигането му, а сега, когато моментът беше настъпил, тя се чувстваше цялата разтреперана от възбуда. Не биваше да изпитва нищо към Синджън, укори се тя. Този женкар беше се насладил на половината жени в Лондон, без да помисли за съпругата си.

Тогава вратата се отвори и Маргот влезе в стаята.

— Той е тук, Кристи. Готова ли си?

Кристи си пое дъх и кимна, минавайки покрай Маргот, за да излезе в коридора. Видя Синджън да я чака на най-долното стъпало, толкова изумително красив, че дъхът ѝ секна. Забеляза мигновеното одобрение и изражението на свирепо желание, което втвърди лицето му, и разбра, че също му е харесала. Когато чувствената му уста се изви в усмивка, тя поднови клетвата си да пази сърцето си от него, иначе бе загубена.

Очевидно не желаейки да я чака най-долу на стълбите, Синджън изтича нагоре, за да я пресрещне. Подаде ѝ ръка и двамата слязоха заедно. Когато стигнаха долу, Кристи изписка изненадано, когато той я привлече в прегръдките си и я целуна звучно. След като изследва основно устата ѝ, я отдели от себе си и се ухили до уши.

— Прости ми, скъпа, не можех да чакам. Цял ден мислех как ще те целуна. — Хвана я за ръката. — Имаш ли наметало?

Маргот се появи от дълбините на къщата с един шал с ресни и домино. Синджън наметна шала на раменете на Кристи и ѝ подаде маската. После я отведе към каретата си и я настани вътре. Седна до нея, толкова близо, че мъжественият му аромат я обви в чувствена омара. Тя вдъхна одобрително одеколона му и примесващата се към него мъжка миризма, която помнеше толкова добре от предната нощ, и разбра, че тя ще остане в паметта ѝ дълго след като се разделят.

— Изглеждаш ужасно апетитна, да те схруска човек — прошепна Синджън, привличайки я в обятията си. — Тази нощ ще те вкуся цялата. Ти си най-изкусителното създание, което някога съм имал привилегията да срещна, сладка Флора. Зная, че връзката ни ще бъде дълга и щастлива.

— Докато не се върна в Корнуол — напомни му тя. — Не мога да остана завинаги в Лондон. Моят... съпруг ме чака да се върна у дома.

— Да, с дете в корема. Ще преминем този мост, когато стигнем до него — промърмори той, докосвайки с устни бузата ѝ.

Кристи не отговори нищо. За щастие, нямаше нужда, защото каретата беше спряла пред разкошния просторен дом на Рейвънсдейл. Тя си сложи маската и изчака кочияша да спусне стъпалцата. Синджън слезе пръв и ѝ помогна да излезе.

— Нямам търпение да се покажа с тебе — измърмори той, когато влязоха в просторното фоайе и се заизкачваха по стъпалата към балната зала. — Днес цялото висше общество ще ми завижда.

Спряха на входа. Кристи се усещаше като риба на сухо, когато всички прекъснаха заниманията си и се обърнаха, за да се взрат в нея. Дискретен и не толкова дискретен шепот се разнесе след тях, когато Синджън я представи на домакините. Кристи беше посетила няколко бала след пристигането си в града, но това беше първият, даван от членове на висшето общество. Дори само това, че се намираше в една и съща зала с толкова английски свине, я караше да се чувства зле. Как искаше да се върне у дома в Гленмур, да броди по хълмовете и долините, да препуска свободно и диво заедно с вятъра на гърба на любимата си кобила.

За съжаление, не би могла да зачене наследник на Гленмур в Шотландия. И за да срещне и да съблазни Синджън, трябваше да се движи в неговите среди.

Синджън я преведе през танцуващите, а след това се присъединиха към тълпата около бюфета.

— Ето го Джулиън — каза той, махвайки на един висок, красив мъж, който тъкмо беше влязъл в залата. — Лорд Мансфийлд е по-големият ми брат. Доста е мрачен, но си го бива.

Кристи се вгледа в мъжа, който се приближаваше бързо към тях, и усети пристъп на паника. Щеше да избяга, ако не беше толкова очебийно. Познаеше ли я Джулиън, всичко беше изгубено.

— Уплаших се, че няма да те намеря в тази навалица.

— Къде е Ема?

— С Амелия Рейвънсдейл отидоха да поклюкарстват. Ще ме представиш ли на... приятелката си?

— Разбира се. Джулиън, запознай се с лейди Флора Рандал. Флора, това е брат ми лорд Мансфийлд. Не обръщай внимание на мрачната му физиономия, винаги изглежда така.

Кристи направи реверанс. Много добре помнеше брата на Синджън. Замоли се да не я познае под маската ѝ.

— Милорд.

Джулиън се намръщи още повече.

— Познавам ли ви, милейди? Нещо у вас ми напомня...

— Сигурна съм, че никога не сме се срещали, милорд.

— Странно, че го казваш, Джулиън. Усетих същото, когато видях за първи път лейди Флора.

— Моля да ме извините, господа — каза Кристи, нямайки търпение да избяга от втренчения поглед на Джулиън. Докосна ръката на Синджън. — Искам да си оправя косата.

И побърза към дамската стая.

— Със сигурност е красавица — каза Джулиън, загледан подир нея. — Има нещо у нея...

— Помислих си същото, Джулиън, но щях да си спомня, ако я бях срещал преди. Освен това, тя сега идва за първи път в Лондон.

— Не я представяй на Ема — предупреди го Джулиън. — Няма да бъде прилично.

— Не се безпокой, Джулиън. Знам кое е редно и кое не е. Не бих си и помислил да представям Ема на любовницата си.

Кристи влезе в дамската стая, облекчена, че я намира празна. Излизането на публично място заедно като любовница на Синджън беше съкрушително за гордостта ѝ. Той би трябвало да я представи като своята графиня, не като поредната си любовница. Но тя беше направила избора си и сега трябваше да приеме последиците.

4

Кристи свали маската и разтри слепоочията си. Срещата с брата на Синджън беше опънала нервите ѝ. Искаше ѝ се вечерта да свърши, за да може да се прибере в дома си. Въздъхвайки, осъзна, че не може да се крие вечно в дамската стая. Но докато наместваше маската си, вратата се отвори и вътре влязоха две млади жени, едната блондинка, а другата брюнетка. Те се смееха и хихикаха като ученички, оплаквайки се на висок глас от липсата на привлекателни, зрели мъже и коментирайки младите ухажори, дебютираци през сезона, които нямаше с какво да ги привлекат.

Изведнъж брюнетката забеляза Кристи и ѝ отправи блестяща усмивка. Кристи си пое стреснато дъх, защото прелестната млада жена имаше най-забележителните виолетови очи, които някога беше виждала.

— Мисля, че не се познаваме — каза брюнетката, подавайки ръка на Кристи. — Аз съм Ема Торнтън, а това е приятелката ми Амелия Рейвънсдейл.

Сестрата на Синджън! Макар Кристи да разбираше, че нагазва в опасни води, не можеше да не отвърне на приятелския жест на младата жена.

— Аз съм Крис... ъ-ъ... Флора Рандал.

Очите на Ема се разшириха.

— Лейди Флора Рандал! Чувала съм за вас, но не съм имала удоволствието да се запознаем. Вие сте много красива. Ние с Амелия дебютирахме миналата година — разкри тя. — Тъкмо обсъждахме липсата на интересни мъже напоследък. — Тя въздъхна. — Предполагам, че сравнявам всички с братята си, а никой не може да се сравнява с Джулиън или Синджън. Познавате ли ги, лейди Флора?

Кристи беше сигурна, че Ема няма представа коя е тя и каква е на Синджън. Щеше да бъде доволна, ако момичето останеше в неведение.

— Мисля, че не се познаваме с братята ви.

— Със съпруга си ли сте тук, лейди Флора? Нямахте ли край любопитството на лейди Ема?

— Аз... не, той не е добре. Ако ме извините с лейди Амилия, трябва да се върна при... приятелите си.

— Може би пак ще се видим — каза Ема.

— Може би — отвърна Кристи, твърдо решена на всяка цена да избягва сестрата на Синджън до края на вечерта. Нагласи маската си и излезе от дамската стая.

Синджън я чакаше. Не беше сам.

— А, ето те — каза той, хващайки я за ръката със собственически жест. — Мисля, че не познаваш приятеля ми лорд Блейкли. Руди, това е лейди Флора Рандал.

Руди я изгледа смаяно, после се поклони над ръката ѝ.

— Макар да не сме се запознавали, съм чувал само похвали за вас от Синджън.

Обзалагам се, помисли Кристи.

— Приятно ми е да се запознаем, лорд Блейкли.

— Ще позволиш ли да танцувам с твоята дама, Синджън? — запита Руди.

Синджън се намръщи.

— Може би друг път, драги. Тъкмо поканих Флора. Ако ни извиниш...

Макар че думите не бяха предназначени за нейните уши, Кристи чу Руди да прошепва на Синджън:

— Късметлия си ти. Лорд Грях винаги взема най-доброто за себе си.

Кристи се опита да не позволи на думите да ѝ въздействат, защото знаеше, че не само лорд Блейкли вярва, че тя е просто украшение на ревера на Синджън. Представянето ѝ като любовница, а не като съпруга беше унизително. Но Кристи знае, че това е наказанието ѝ, за което лъжеше Синджън.

Търпението на Синджън се изпари. Всеки мъж в залата се взираше във Флора така, сякаш тя е сладкиш, чакащ да бъде погълнат. Нямахте търпение да остане насаме с нея. Флора щеше да бъде погълната, да, но от него. Жаждата му за меднокосата красавица изгаряше всяка минута от всеки негов ден. Поглъщаше го, а това не беше чувство, което да му харесваше.

След похапването в полунощ той предложи да си тръгнат. Очите му бяха потъмнели от буйно желание, когато тя като че ли прояви същото нетърпение, каквото изгаряше и него.

— Чакай тук — каза Синджън, вземайки шала на Кристи, за да го наметне на раменете ѝ. — Ще извикам каретата.

Нямаше го само няколко минути, но когато се върна, за да изведе лейди Флора навън, видя Джулиън и Ема да приближават към тях. Знаеше какво мисли Джулиън за подобна среща, ето защо се опита да изведе бързо Флора навън и да я настани в каретата. Но не се получи. Ема му махна за поздрав, преди той да беше успял да отведе Флора до каретата.

— Синджън! Тръгваш, без да поздравяш сестра си? — Тя изгледа ядосано Джулиън. — Защо не ми каза, че Синджън е тук?

Синджън изруга под нос. Нямаше помощ за него. Трябваше да спре и да поговори с Ема въпреки суровия поглед на Джулиън.

— Здравей, Ема. Изглеждаш очарователна тази вечер.

Тя направи реверанс.

— Благодаря, скъпи ми господине. А ти пък си прекалено красив, за да ти бъде от полза.

— Хайде, Ема — каза Джулиън, опитвайки се да я насочи към каретата им.

Ема му се изплъзна.

— Не съм свършила, Джулиън. — Погледът ѝ се плъзна към Кристи. — О, лейди Флора, пак се срещаме. Не знаех, че сте дошли с брат ми. Защо не ми казахте?

Очите на Синджън се присвиха, докато се обръщаше към Кристи.

— Познавате се със сестра ми?

— Да — каза Ема, изпреварвайки отговора на Кристи. — Запознахме се в дамската стая. Трябва да отбележа, Синджън, че вкусът ти става по-изтънчен. Лейди Вайълет изобщо не беше в твоя стил.

— Стига, Ема — изрече с упрек Джулиън. — Не е уместно неомъжените млади дами да бъдат толкова директни.

— Уф, Джулиън. Ако не беше толкова сериозен, щеше да бъдеш също толкова популярен като Синджън.

Джулиън изви очи нагоре.

— Не дай боже. Въпреки това настоявам да си тръгваме вече. Може би Синджън ще ни дойде скоро на гости.

— Разбира се.

Това беше пряка заповед, която Синджън не можеше да пренебрегне.

— Ема — каза той, — ако успея да мина през тълпата ухажори, обсаждащи вратата ти.

— Остави ухажорите — каза Ема. — Не давам и пукнато пени за никого от тях. Моля те, ела скоро, Синджън. И доведи лейди Флора.

— Той ще дойде сам — наблегна Джулиън.

Синджън изруга под нос. Срещата се оказа провал. Ема беше пакостливо малко духче, и то прекалено любопитно. Трябваше да се досети, че тя ще изнамери начин да се запознае с новата му любовница.

— Извинявай — каза Синджън, настанявайки Кристи в каретата. — Джулиън се смята за съвестта на семейството. Не искаше Ема да се запознае с тебе. Разбираш, нали?

— Няма нищо, милорд. Разбирам. Ема трябва да бъде пазена от ексцесиите на лорд Грях. Подозирам, че тя знае повече, отколкото ние двамата или брат ти подозираме. Подвизите на лорд Грях са предмет на разговори във висшето общество. Как би могла да не знае?

Синджън трепна. Макар да бяха верни, думите на Флора го накараха да се замисли. Тя го смяташе за безпринципен, за мъж без морал. Той не би се нарекъл образец на благоприличие, но притежаваше морал, диктуван от собствения му личен кодекс. Може би упадъчният му начин на живот беше обществено достойние, но защо да го променя, когато му беше извънредно удобен?

— Остави Ема — каза той, когато каретата потегли. — Знаеш ли колко много те желая? Не съм сигурен, че показването ми с тебе пред хората е добра идея. Тази вечер нямаше мъж в залата, който да не искаше да е на мое място.

Притегли я към себе си и се усмихна, когато тя прилежно вдигна глава за неговата целувка. Взря се за момент в пълните ѝ устни, после ги завладя жадно. Вкусът ѝ беше толкова сладък, че той не можа да удържи един стон, който се надигна в гърлото му. Никоя жена не му беше влизала под кожата толкова бързо. Не можеше да чака. Искаше я,

и то точно сега. Ръката му се пъхна под полите ѝ, вдигайки ги нагоре, докато в същото време се плъзгаше по крака ѝ.

— Синджън! Какво правиш?

— Каквото искам цяла вечер. Не се притеснявай, казах на кочияша да ни откара у дома по дългия път. Разтвори сладките си бедра за мене, скъпа. Искам да те докосна.

Дъхът на Кристи сякаш спря. Тя не можеше да отмести очи от лицето му. Почти чуваше как кръвта ѝ бушува във вените; всяко нейно сетиво сякаш възприемаше по-остро, но въпреки това тя почти не осъзнаваше нищо извън малкото затворено пространство, където се намираха двамата. Синджън искаше от нея неща, които тя винаги беше смятала за греховни. Знаеше, че той е див, хедонистичен, непредсказуем, но да прави любов в пътуваща карета беше повече от всичко, което някога си беше представляла. Затваряйки ума си за непристойното поведение, което Синджън изискваше от нея, Кристи осъзна, че любовницата трябва да се показва готова веднага да удовлетворява капризите на любовника си, независимо колко са нередни. Тя разтвори крака.

Ръката на Синджън се плъзна нагоре по крака ѝ, обут в тънък чорап, и отмина жартиерата. Намери центъра ѝ и тя подскочи. Нещо много странно се случваше и тя отново почувства пълно объркване. Разтапяне, сладостен копнеж — не това трябваше да изпитва към своя съпруг женкар.

— Ти си вече гореща и мокра за мене — прошепна той досами устните ѝ. — Трябва да те имам, Флора.

Вдигна полите, за да оголи бедрата ѝ, и разкопча своя панталон. Притегли я да го възседне.

— Язди ме, скъпа.

Кристи се надигна леко и го пое в себе си; усещането как той се плъзва в нея беше чисто блаженство. Тя се изви и го пое още по-дълбоко. Той стисна седалището ѝ и ръцете му започнаха да притискат и да гаят, докато тя го пое още по-навътре. Тялото ѝ се отдели от ума, изгуби се в чувствената мъгла на насладата. Възбуда я обзе цялата. Внезапно усещане изтръгна заглушен вик от устните ѝ. После всичко изчезна.

Когато умът ѝ се свърза отново с действителността, тя се намери легнала на седалката, а Синджън се беше надвесил над нея; тъмните

му очи бяха неразгадаеми.

— Ти си невероятна — прошепна той, бързо спускайки надолу полите ѝ. — Почти стигнахме у дома.

С негова помощ тя оправи дрехите и прическата си, облекчена, че Маргот няма да е будна, за да види колко е раздърпана.

Синджън излезе от каретата и ѝ помогна да слезе. Тя не беше сигурна, че той има намерение да влезе вътре, докато той не я последва до вратата и не протегна ръка за ключа. Тя му го даде и се дръпна настрана, за да може той да отвори. Миг по-късно се намери в ръцете му, понесена нагоре по стълбите. Той влезе в нейната стая и затръшна вратата с крак. Тогава я пусна да стъпи долу, съблече я полека и отново започна да я люби. Кристи мислеше, че му е дала всичко от себе си в каретата, но този път сливането им беше свирено като същинска буря, удавяйки сетивата ѝ, оставяйки я без дъх. След това чувствата ѝ бяха още по-объркани от всякога.

Това ѝ харесваше прекалено много.

Следващите дни и нощи бяха удивително пълни. Тъй като Синджън никога не излизаше, преди слънцето да се е издигнало високо в небето, Кристи спеше до късно. Понякога той я водеше на опера или на театър, или яздеха в парка. Разходките винаги свършваха в нейното легло. Натъкнаха се на Джулиън един или два пъти. Със суров и неодобряващ вид той обикновено им кимваше хладно, но рядко ги заговаряше. Кристи виждаше Ема само отдалече, защото Джулиън старателно ги отбягваше, когато беше със сестра си.

Кристи много харесваше операта и пиесите, дори ездата в парка, но се ужасяваше от баловете и танците. Синджън като че ли усещаше нежеланието ѝ да посещава частни приеми и уважаваше неизречените ѝ желания, като я придружаваше на някои публични събития.

Кристи не намираще за какво да го упрекне. Верността му към нея си оставаше непоколебима и това я изненадаваше. Синджън не беше известен с вярност. А станеше ли дума за нея самата, онова, от което най-много се страхуваше, вече се бе случило. Любенето със Синджън беше най-голямото удоволствие, което някога бе изпитвала. Чакаше пристигането му всяка вечер отмаляла от копнеж, макар той да

беше напуснал леглото ѝ само преди броени часове. Страстта беше силно чувство.

Кристи знаеше, че Синджън не е мъж, на когото една жена би могла да разчита. Самата му натура изключваше трайна връзка. Ако беше искал съпруга, щеше да осъществи брака им преди години. Ако тя бе искала англичанин за съпруг, още отдавна щеше да е направила нещо. Това, което наистина желаше тя сега, беше свободата да прави каквото си иска, без намесата на съпруг. А трябваше да роди наследник за Гленмур. Ако беше достатъчно умна, можеше да има всичко това. Но на каква цена, питаше един глас вътре в нея. Щеше ли да оцелее сърцето ѝ след лорд Грях?

Един месец мина. След него още един. На края на нейния втори месец като любовница на Синджън Кристи имаше основание да сметне, че е бременна. Женският ѝ цикъл се бавеше с две седмици и още нямаше никакъв признак, че ще настъпи. Но за да бъде абсолютно сигурна, тя реши да остане до края на третия месец, точно както беше го планирала първоначално. Когато наближи крайният срок, ѝ стана ясно, че ако не се отдели незабавно от Синджън, няма да може да си тръгне изобщо. Тази нощ, след като се върнаха от опера, тя се опита да се противопостави на страстта си.

Откъсвайки се от прегръдките ѝ Синджън, я изгледа странно и попита:

— Не ти ли е добре тази вечер? Толкова ли беше очевидно?

— Добре съм. Защо?

— Изглеждаш разсеяна. Умори ли се вече от мене? — Тонът му беше лек и шеговит, но изражението си оставаше сериозно.

— Почти е време да си тръгна — напомни му тя. Усети го да се вкоравява.

— Да си тръгнеш ли? Не! — Той замълча. — Бременна ли си?

— Наистина ли искаш да знаеш? Нека просто да кажем, че е време да напусна Лондон и да се върна при съпруга си.

— По дяволите! Не съм готов да те пусна. Ако си честна, ще си признаеш, че и ти искаш да останеш.

— Няма значение кой какво иска — каза тя глухо. — Дала съм дума. Лорд Рандал ме очаква у дома.

— Кажете ми, че имаме още време да бъдем заедно — замоли я Синджън.

Кристи не можеше да повярва на ушите си. Лорд Грях да се моли? Това май му беше за първи път.

— Не мога — въздъхна тя. — Моля те, не го искай от мене.

Синджън изръмжа глухо и я сграбчи под себе си. Това, което последва, беше толкова диво, така съкрушително, че я остави смазана и уплашена от растящото желание, което изпитваше към своя съпруг.

Две седмици след разговора им Синджън беше почти сигурен, че Флора се е отказала от плана си скоро да напусне Лондон. Всъщност, темата не беше разисквана повече. Съвкупленията им, както винаги, бяха страстни и неизмеримо вълнуващи и за двама им; да се разделят сега беше немислимо. Имаше още толкова неща, които той искаше да научи за лейди Флора Рандал. Познаваше прекрасното ѝ, отзивчиво тяло като своето собствено, но тя си оставаше мистерия във всяко отношение, с изключение на сексуалното.

При последното си посещение в клуб „Уайт“ Синджън разбра, че в книгите за залози е записан един, свързан с датата, на която лорд Грях ще приключи връзката със сегашната си любовница. Това вероятно щеше да стане, предположи Синджън, но страстта му към лейди Флора беше все още твърде силна, за да ѝ позволи да си тръгне.

Той започна акция да я задържи в града, като ѝ купи изумруди, подходящи на очите ѝ. После ѝ подари диамантена гривна, след това диадема. Нищо не беше прекалено скъпо за нея. Удоволствието, с което тя приемаше подаръците, стопляше сърцето му, но едно напрежение в зелените ѝ очи го караше да се чувства притеснен.

Нищо не светеше в къщата, наета от Флора, когато Синджън спря пред нея една вечер, около три месеца след началото на страстната им връзка. Идваше, за да я заведе на опера. Страх пропълзя по гръбнака му, когато почука на вратата. Тъй като тя не се отвори, той натисна дръжката. В мига, когато вратата поддаде под ръката му, той разбра, че Флора си е отишла. Не намери вътре жива душа, само пустота, като че ли сърцето на къщата си беше отишло. Не искайки да допусне единствения възможен отговор, Синджън изкачи стъпалата през две. Стаите бяха студени и безжизнени. Той отвори гардероба. Празен. Проклетията му отекнаха кухо в голата стая, когато забеляза собствените си подаръци да лежат наредени на нощната масичка. Напъха скъпоценностите в джоба си и излетя от къщата.

Нямаше я! Беше си заминала, без да се сбогува. Проклета да е! Каква жена беше тя? Не я ли интересуваха чувствата му? Не беше ли достатъчно щедър към нея? Другите му любовници бяха получавали по-малко от него и не се бяха оплаквали. Но тежестта на бижутата в джоба му прогонваше жестоката мисъл, че Флора е алчна. Всичко е заради стареца, за когото е омъжена, помисли ядно Синджън. Макар че никога не бяха говорили за чувства, мисълта, че тя обича възрастния си съпруг повече, отколкото него, нанасяше удар по гордостта му.

Решен да забрави безсърдечната лейди Флора, Синджън се запъти към „Уаитс“, където се напи безпаметно и игра хазарт така, сякаш джобовите му бяха бездънни. Беше вече доста пиан, когато Руди го забеляза в залата за игра на карти.

— Синджън! Не съм те виждал сам от месеци. Разделихте ли се с любовницата? Ще бъда щастлив да си опитам късмета с нея.

— Ако можеш да я намериш, твоя е — измърмори Синджън, плясвайки на масата картите си, и се надигна несигурно. — Лека нощ, господа. Май картите се опитват да ми подскажат нещо.

Руди го хвана за ръката, за да го задържи.

— Мътните да ме вземат! Ти си пиан. Не ти е в стила, Синджън.

Приятелят му го отблъсна.

— Върви по дяволите, Руди.

— Хайде, Синджън. Нека ти помогна.

— Нямам нужда от помощта ти.

— Как ли пък не. Едва се държиш на краката си. Къде ти е каретата?

— П-пратих я у дома — измънка Синджън, заваляйки думите. — Пеша съм.

— Ще те взема в моя кабриолет — каза Руди, извеждайки го навън. — Ще ми кажеш какво се е объркало, докато се возим.

— Нищо, което няколко питиета и една гореща жена да не могат да излекуват. Остави ме пред къщата на Вайълет. Чух, че съпругът ѝ е още в Шотландия.

— Нито ти, нито Вайълет ще имате полза в това твоё състояние — укори го Руди. Хвана юздите и екипажът потегли. — Какво стана?

Последва напрегнатата тишина, после Синджън изръмжа:

— Флора замина. Тръгна си, без да каже и дума.

— Е, и какво? Откога лорд Грях позволява някоя жена да наруши стила му на живот? Никога досега не си имал проблем да се продължиш напред. Знаеше, че тя има съпруг, който я чака в Корнуол. — Той отпрати невярващ поглед към Синджън. — Само не ми казвай, че ти е откраднала сърцето.

Размекнат от пиенето, Синджън призна нещо, което не би изтървал, ако беше трезвен:

— Флора беше различна, Руди, и това е всичко, което ще кажа по въпроса.

— По дяволите! Наистина си лапнал по нея. Не ти е в стила, приятелю. Какво ще правиш? Ще я преследваш ли?

Репутацията на Синджън беше заложена на карта. Никога досега не беше преследвал жена и нямаше да го стори точно сега. Е, и какво, ако се чувства дезориентиран и без посока? Какво от това, че егото му е наранено? Имаше много други жени, които да заемат мястото ѝ, ако той пожелае.

— Не, по дяволите! Да върви при скъпоценния си съпруг.

След заминаването на Флора Синджън пое по пътя на самоунищожението, още по-разпуснат от обикновеното. Макар че не си взе друга любовница, виждаха го с различни жени от висшето общество, както и с по-достъпни дами. Ексцесиите на лорд Грях ставаха още по-непредсказуеми и по-диви, колкото повече се опитваше да изтръгне лейди Флора от ума и сърцето си. Не му бе присъщо да се вманиачава по някоя жена и той реагира, като се гмурна в развратен живот, в сравнение, с който предишните му изстъпления изглеждаха като образец на добро поведение.

В края на краищата фриволното му поведение стигна до ушите на Джулиън. Той нахлу в дома на Синджън една сутрин, около месец след заминаването на Кристи, и го измъкна от леглото в безбожно ранното време дванадесет по пладне. Синджън изгледа свирепо брат си със зачервени очи.

— Не съм в настроение да ми четеш конско, Джулиън.

— Ще ме слушаш, независимо дали ти харесва или не. Не можеш да продължаваш по този начин, Синджън. Самоунищожителните ти пориви излизат от контрол, дори за мъж с твоята съмнителна репутация. Раздялата ти с лейди Флора ли е причината?

— Не искам да говоря за Флора — изстена Синджън, присядайки на ръба на леглото, и стисна с две ръце бодящата го глава. — Тя си отиде. Замина преди месец, без да каже и една дума за сбогом.

Сключил ръце зад гърба си, Джулиън се заразхожда напред-назад.

— Дамата е омъжена, Синджън, какво очакваше? Какво те прихваща? Любовниците идват и си отиват. Какво прави тази връзка по-различна от другите?

— По дяволите, Джулиън, нямаш право да ме разпитваш. Може би си по-дискретен от мене, но и твоите работи не са безупречни. Например, къде изчезваш по няколко пъти в годината? Всички мислят, че криеш някаква жена, която не е достойна да се запознае със средата ти. Каква е тя, циганка ли е? Или нещо още по-лошо? Поне аз съм потворен от тебе.

— По-отворен и по-голям развратник — измърмори раздражено Джулиън. — Не говорим за мен, а за теб.

— Ела по-късно. Сега не ставам за компания.

— Заминавам утре. Няма да ме има тук няколко седмици. Това е другата причина, поради която исках да говоря с тебе. Избягваш Мансфийлд Хол. Трябваше аз да дойда при тебе.

— Ема знае ли, че заминаваш?

— Разбира се. Помолих леля Аманда да дойде в Мансфийлд Хол, за да наглежда Ема, докато отсъствам. Очаквам да ги придружаваш, докато ме няма.

Синджън изглежда недоволен брат си.

— Къде отиваш пък сега?

— Не мога да разгласявам тази информация. Ще очаквам да се държиш прилично, когато си с Ема. Момичето е достатъчно капризно и без твоя лош пример.

— Ужасно си нахален, Джулиън — избухна Синджън. — Ще правя каквото ми харесва.

— Един съвет, преди да тръгна — каза Джулиън. — Иди в Шотландия и доведи жена си. При всичките тези приказки за вълнения в планините Кристи трябва да знае, че има съпруг, на когото може да разчита.

— По дяволите Кристи Макдоналд — измърмори Синджън. — Бях принуден да се ожена за нея против волята си, но не съм длъжен да

живея с нея.

— Затова ли пропиля живота си с безполезни авантюри? Знаех, че си огорчен заради брака си, но не съм и подозирал, че ще се разбунтуваш, като се впуснеш в живот на нехранимайко. Събуди се, Синджън. Не си единственият, принуден да се ожени, без да го е искал.

— Не ме поучавай, Джулиън. Защо да доведе съпругата си, ако съм доволен от сегашното положение? Тя само ще усложни живота ми.

— Виждам, че си губя времето — каза Джулиън с лек упрек.

— Само не забравяй, обичам те прекалено много, за да те гледам как си пилееш живота. Не позволявай твоето поведение да кара Ема да се срамува. Ще говоря с тебе, когато се върна.

— И аз те обичам, Джулиън, но не можеш да управляваш живота ми.

Поклащайки глава, Джулиън тихо излезе от стаята.

Разстроен, Синджън се тръшна на леглото. Знаеше, че е извън контрол, но като че ли не можеше да спре. Постоянно пиеше, защото в трезво състояние не се чувстваше добре. Когато беше трезвен, Флора поглъщаше мислите му. Преживяваше отново всеки момент с нея, припомняйки си сладките ѝ целувки, начина, по който тялото ѝ реагираше на ласките му, нейната страст, блаженството, което беше намерил в прегръдките ѝ. Въпреки постоянната болка от нейната липса той я ненавиждаше, задето го беше оставила в такава безпътица.

Объркването и наранената гордост го караха да се държи лошо. Ако изведнъж Флора се върнеше, той не знаеше как би реагирал. Тя го беше оставила без нито дума за сбогом и объркването му относно чувствата, които изпитваше към нея го разстройваше. Не искаше да чувства каквото и да било.

Макар поученията на Джулиън да го бяха раздразнили, той знаеше, че брат му е прав. Никога преди не се беше напивал до безпаметство, не беше прекарвал толкова ноци в игралните домове, не се бе влачил с леки жени, които намираще край пазара на Ковънт Гардън. Дори Руди беше изразил отвращение от изстъпленията му, а самият той въобще не беше ангел.

Думите на Джулиън продължиха да тежат на Синджън. За да угоди на брат си и да наглежда Ема по време на неговото отсъствие, той реши да направи усилие и да се държи прилично пред сестра си. Във вечерите, когато не беше необходим, за да кавалерства на Ема и

леля Аманда на различни събития, щеше да навакса. Не че му харесваше да се събужда болен на другия ден, питайки се колко пари е проиграл или кой приятел е обидил; просто усещаше непреодолимата необходимост да докаже на света, че Флора не е била за него нищо повече от мимолетно увлечение.

Джулиън се върна в Лондон след един месец. Бележката, която изпрати на Синджън, изискваше брат му незабавно да се яви при него. Неспokoен, Синджън отиде в Мансфийлд Хол необикновено бързо. Джулиън го прие в библиотеката, със загрижено лице.

— Какво има сега, Джулиън? — запита Синджън, докато се отпуснаше в един удобен стол пред камината. — Направих каквото искаше. Ема намери моето поведение напълно удовлетворително.

Джулиън прокара издължените си пръсти през тъмната си коса, видимо загрижен за нещо.

— Казвай, братко. За поведението ми ли става дума?

— Не и този път, Синджън. За съпругата ти.

— Кристи Макдоналд ли?

— Да. Съобщението от твоя иконом в Гленмур ме чакаше, когато се върнах у дома. Има неприятности. Сър Осуалд докладва, че селяните отказват да плащат данъците. Управлявах твоите работи, защото ти каза, че не ти се занимава с тях, но вече е време да поемеш отговорност и да вземеш нещата в свои ръце.

— Казвах ти и преди — повтори Синджън, — нека кралят да прати войски да ги усмирят.

— Има и по-сериозно нещо, Синджън. Не знам как ще ти прозвучи това, но сър Осуалд чул слухове, че съпругата ти очаква дете. Синджън скочи на крака.

— Какво! Как не я е срам? Няма ли чест? Как е могла да ми го причини?

Отвращение завладя Джулиън.

— Как можеш да очакваш тя да уважава брачните ви клетви, когато твоето собствено поведение изобщо не може да се нарече достойно? Показваше се насам-натам с любовниците си, без да помислиш за чувствата на тази жена.

— За мъжете е различно — заяви Синджън. — Кристи Макдоналд не е куртизанка. Онези жени са търсени от мъжете заради

красотата и опитността им. Кристи е планинско момиче, нито красиво, нито опитно.

Фините вежди на Джулиън се вдигнаха рязко.

— Откъде знаеш как изглежда тя? Виждаш ли я, когато беше дете на седем години. Бих казал, че ѝ е омръзнало да те чака.

— Не ме поучавай, Джулиън. Ако слуховете са верни, Кристи не е по-добра от всяка паднала жена.

— Сега нямаш избор, Синджън. Най-добре тръгвай за Шотландия и оправи тази бъркотия.

— Да — призна Синджън. — Но преди да тръгна, възнамерявам да получа документ за анулиране на брака. Ако Кристи наистина е бременна, ще ѝ представя документите да ги подпише, стига, разбира се, да е грамотна.

— Дадох ти управлението на Гленмур за вечни времена, а това включва съпругата. И двете са твоя отговорност.

— Гленмур принадлежи на мене и на моите наследници, знам го. Но няма да държа една развратница за съпруга. Анулирането е неизбежно, ако заваря Кристи да носи дете от друг мъж.

— Помолих сър Осуалд да се върне в Лондон, за да даде подробен отчет за положението в Шотландия.

— Нямам търпение да се върне — каза Синджън, решен да постави пред съпругата си въпроса за нейната изневяра.

Много години се беше наслаждавал на свободата, която бракът му даваше, без да се товари със съпруга, но поведението на Кристи излизаше извън всичко, което той би могъл да прости. Никакво незаконно дете нямаше да носи името Торнтън.

Намесата на Джулиън помогна на Синджън да получи бързо документа за анулиране, който изискваше само подписа на Кристи.

Синджън напусна Лондон след един месец. До известна степен беше благодарен на проблема, защото му помагаше да се бори срещу копнежа по Флора.

Пътуваше със собствената си карета, отсядайки в хановете по пътя. Когато нямаше ханове, намираще подслон у английски благородници, които с желание подслоняваха брата на лорд Мансфийлд, мъж, чиято репутация го предшестваше. Подвизите на лорд Грях бяха предмет на разговор във висшето общество вече години наред.

След две седмици изтощително пътуване по почти непроходими пътища Синджън забеляза порутените кули на Гленмур.

Кацнала на стръмна скала над езерото, Кристи подви крака под себе си, придърпа наметалото около тесните си рамене и се взря във водата, която отразяваше цвета на сивите облаци, надвиснали над главата ѝ. Тя обичаше тази земя. Покритите с изтравниче тресавища, скалистите планини, дори мъглата, която лепнеше по земята и висеше над езерото. Въздъхна тежко, когато мислите ѝ я отведоха обратно в Лондон при Синджън. Два месеца бяха минали, след като тя го беше напуснала, но ѝ изглеждаха като цяла вечност.

Не бяха леки тези два месеца. Времето беше лошо, а в каретата ѝ се гадеше непрекъснато. Изровените пътища правеха пътуването рисковано, а положението, което тя завари в Гленмур, бе като затишие пред буря.

Калъм Камерън беше създавал неприятности в нейно отсъствие. Когато тя му обясни, че двамата със Синджън са се помирили и са постигнали приятелско споразумение за брака си, той побесня. Беше я очаквал да се върне от Лондон като свободна жена и да го вземе за съпруг.

Не беше лесно да каже на Калъм и на хората от клана си, че очаква дете от Синджън. Чуха се невярващи и разочаровани викове. Несъмнено никой не искаше да приеме, че тя носи дете от англичанин.

— Мислех, че ще те намеря тук.

Кристи трепна силно, изненадана да види Калъм да стърчи над нея.

— Защо се прокрадваш така! Изплаши ме.

Калъм, тромав гигант с рошава кестенява коса и изпъкнали мускули, клекна до нея. Тя инстинктивно се отмести. Не че се страхуваше от него, но погледът в сините му очи я изнервяше. Той можеше да бъде мощен неприятел.

— Трябва да поговорим.

— За делата на клана ли? — запита Кристи, правейки се, че не разбира мисълта му.

Студеният му син поглед обгърна фигурата ѝ, напрегнато и с отвращение.

— Не, за нас.

— Няма „нас“, Калъм. Аз имам съпруг. Била съм омъжена почти две трети от живота си.

— Знаеш, че хората от твоя клан не приемат онази английска свиня за твой съпруг. Не можем да забравим, че земите ни бяха отнети и свободата ни беше отказана в деня, когато бащите ни паднаха при Кулоден. Собственият ти баща и братята ти загинаха в онзи ден. Лорд Дарби срами всички ни, като не се интересува от своята съпруга и от земите си.

— Казах ти, Калъм, ние с лорд Дарби преодоляхме отчуждението. Аз нося неговото дете.

Изражението на Калъм стана жестоко.

— Къде е негодникът тогава? Защо не е тук, с тебе? Лъжеш, момиче. Няма дете, няма никакво сдобряване. Никой англичанин не е достоен за теб.

Тежката му ръка се отпусна на рамото ѝ. Тя трепна, но не отстъпи пред силата му.

— Знаеш, че те искам, момиче.

— Искаш да бъдеш водач — нападна го Кристи. — Това е всичко, което винаги си искал. Планините никога няма да бъдат отново наши, докато сме живи, защото англичаните няма да го позволят.

— Кланът има нужда от мъж, който да води борбата срещу потисничеството и непосилните данъци, които пълнят джобовете на лорд Дарби.

Кристи го прониза с поглед.

— Какво можеш да направиш ти, което аз вече не съм направила? Протестирах пред сър Осуалд. Дори отказахме да платим данъците за тримесечието.

— Един мъж би вдигнал въстание. Аз щях да се заема с това — каза той, издувайки гордо масивните си гърди.

— С какво ще ни помогне това? — предизвика го Кристи. — Ще загинат невинни хора, също жени и деца. Нищо ли не си научил от Кулоден?

— Научих се да не вярвам на англичаните. Забравяш, че и аз загубих скъпи хора в онзи ден. Защо не ми кажеш истината, Кристи?

Не си виждала съпруга си. Не чакаш дете.

Кристи въздъхна. Нямаше помощ. Време беше да докаже, че не е излъгала за състоянието си.

— Дай ми ръката си, Калъм.

— Защо?

— Само ми подай ръка.

Той протегна мазолеста лапа и Кристи я сложи върху издутината под талията си. Макар да не беше голяма, беше твърда и заоблена и не можеше да бъде взета за друго, освен за това, което беше — дете, растящо под сърцето ѝ. Сините очи на Калъм станаха твърди като диаманти и той дръпна ръката си рязко, сякаш се беше опарил. Изражението му беше толкова свирепо, че Кристи се уплаши, да не би да я удари.

— Проклетата да си навеки, Кристи Макдоналд! Защо го направи? Защо стана подлога на онази английска свиня?

Кристи вдигна предизвикателно брадичка.

— Ние със Синджън сме женени. Споразумяхме се, Калъм. Тъй като той предпочита да остане в Лондон, а аз в Гленмур, се съгласихме да живеем отделно. Той ми даде позволение да управлявам Гленмур както ми харесва. Ще има водач от клана Макдоналд, който да ме наследи, щом си отида — закле се тя, докосвайки корема си.

— Ами ако носиш момиче?

— И какво от това? Аз не съм ли наследница на дядо си? Полът на детето няма никакво значение.

— Дядо ти не ти направи услуга — каза кисело Калъм. — Трябваше да посочи мене за свой наследник.

Кристи изфуча негодуващо.

— Още не разбираш, нали? Земите вече не са наши. Бяха отнети от клана като наказание заради подкрепата за принц Чарлз, претендента за трона. Не предпочиташ ли да има отсъстващ лорд, а не такъв, който те управлява с железен юмрук? Един ден моето дете ще стане водач. Той ще наследи Гленмур от баща си и кланът Макдоналд пак ще владее земите.

— Отвратително е англичани да притежават шотландска земя — измърмори мрачно Калъм. — Предполагаше се, че ще поискаш анулиране от съпруга си и да настояваш да намали високите данъци, които му плащаме. А какво направи? Хвърли се в леглото му като

разгонена кобила. Нямах ли срам, Кристи Макдоналд? Съпругът ти е женкар, развратник, мъж без морал и без скрупули. Не се интересува от тебе.

Кристи трепна. Думите на Калъм съдържаха повече истина, отколкото измислица. Безспорно, Синджън беше забравил за съществуването ѝ часове след като тя беше изчезнала. Не я беше страх, че той ще дойде в Гленмур. Ако случайно се опиташе да я намери, в което тя сериозно се съмняваше, щеше да я търси в Корнуол, не в Гленмур.

Кристи се опита да не мисли за новите любовници на мъжа си, но ѝ бе невъзможно да си представи лорд Грях без красива жена, увиснала на ръката му или пъхнала се в леглото му. Щеше ли да се върне при лейди Вайълет? Или ще си намери нова любовница, с която да се появява пред висшето общество?

— Може би това, което казваш, е истина, Калъм, но анулирането вече е невъзможно. Аз нося детето на лорд Дарби. Нищо, което кажеш или направиш, няма да промени това.

Калъм се надигна.

— Ще видим, момиче. Хората от клана те чакат в Гленмур. Макдоналд, Камерън, Раналд и Макензи са тук да протестират срещу високите данъци. Най-добре е да дойдеш и да се опиташ да ги успокоиш.

Времето, което беше средна хубост, изведнъж ѝ се видя мрачно и изпълнено с лошо предчувствие. Преди да стигне до древната крепост, където се беше родила, небесата се отвориха.

6

Гленмур е пустинно място, помисли Синджън, когато каретата му затрополи по почти несъществуващия път към крепостта. Времето се беше влошило, дъжд обливаше земята.

— Отвратителна страна, ужасно време — измърмори Синджън, проклинайки капризната си съпруга, която го беше докарала в тази негостоприемна страна.

Ако не беше принуден да пътува към планините, за да научи дали слуховете за Кристи са верни, можеше да отиде в Корнуол и да намери Флора. Опитваше се да си казва, че не се интересува от нея, но дълбоко в сърцето си знаеше, че не е така. Господи, главата му беше изпълнена с образа ѝ. Гладката като коприна кожа, начинът, по който зърната ѝ щръкваха и при най-лекото му докосване, влажната стегнатост на нейното тяло, когато се забиваше до дъно в нея.

Само мисълта за нея го довеждаше до лудост. Мислеше, че връщането към разврата ще измести мислите му от жената, която беше пленила въображението му, но беше сбъркал. Яд го беше, все още се гневеше ужасно, Флора го бе очаровала и той не знаеше как да се справи с отхвърлянето. Никога повече нямаше да позволи да се интересува от жена. Не беше склонен към насилие, но беше толкова ядосан на Флора, че ако я видеше сега, не отговаряше за поведението си.

Каретата спря пред каменните стъпала на Гленмур. Синджън скочи долу, нареждайки на кочияша Джон да откара конете в конюшната и да се представи в кухнята, за да му дадат топла храна. После се втурна нагоре по стълбите. Отвори тежката дървена порта и се намери сред хаос. Главната зала беше пълна с мъже, жени и деца. Какофония от сърдити гласове отекваше в стените. Любопитен, той се придвижи навътре. Никой не му обръщаше внимание и той спря наред залата, за да чуе какво става.

— Нашите хора няма да оцелеят през зимата, ако платим данъците, които ни искат! — викна един мъж.

— Децата ни ще умрат от глад — подхвърли една жена. — Кое чудовище ще осъди невинни деца на смърт?

— Лорд Дарби, ето кой! — изрева друг мъж, скачайки на масата, за да го чуят по-добре. — Англичаните отнеха земята ни, ожениха се за осиротелите дъщери на благородниците ни и ни оставиха само с нашата гордост. Когато кралският бирник пак дойде насам, ще се опълчим срещу него.

— Сър Осуалд се върна в Англия — извика един мъж. — Прав му път.

— Ще прати кралски войници — изхлипа една жена. — Господ да ни е на помощ.

— Това, от което планинците имат нужда, е мъж, който да ги води — извика онзи, който се беше качил на масата. — Кристи Макдоналд е твърде слаба, за да води клана.

Сякаш по даден знак хората започнаха да викат:

— Калъм! Калъм!

Калъм вдигна ръце, за да прикани към тишина.

— Да, кажете на Макдоналд кого искате за водач. Английският лорд не е стъпил в Гленмур, откакто се ожени за Кристи Макдоналд.

— Калъм! Калъм! Калъм!

Синджън загледа смаян как мъжът скача долу и вдига на масата една жена, откъдето всички можеха да я виждат. Беше с гръб към него, когато се обърна към сърдитите членове на своя клан. Значи това е моята съпруга, помисли Синджън безстрастно, когато тя вдигна ръце, за да поиска тишина. Тогава тя заговори и отвсякъде се понесе ропот.

— Аз съм Кристи Макдоналд — каза тя, когато сърдитото бучене позаглъхна. — Не бива да губим ума си. Не е време за въстания. Ще има кръвопролитие. Жени ще загубят мъжете си, а може би и живота си. Деца ще останат без бащи и майки. Докато съм ваша предводителка, няма да има въстание.

— Не можем да плащаме високите данъци! — извика един мъж.

— Склонен ли си да жертваш живота си, Доналд Камерън? — предизвика го Кристи. — Съпругата ти и децата ти ще гладуват, ако ти умреш.

— Лесно ти е да го кажеш — дойде сърдитият отговор на Доналд. — Имаш издръжката от съпруга си. Не си длъжна да плащаш

данъци или рента. Казвам да отстраним Макдоналд и да изберем друг водач от нашите редици.

— Слушайте всички! — Кристи докосна корема си. — Аз нося наследника на Макдоналд. Той или тя ще бъде вашата защита за бъдещето. Засега всичко, което мога да кажа, е, че лорд Дарби обеща да се занимае с несправедливите данъци.

Синджън си пое изумено дъх. Познаваше този глас! Малко по малко разпозна и други неща у Кристи Макдоналд. Ярките вълни на медноцветната коса, стройните извивки, царственото държание. По дяволите! Флора! Не, не Флора, а Кристи Макдоналд, собствената му съпруга и тя носеше неговото дете! Юмруците му се свиха и лицето му почервения. Как смееше тя да му причини това! Как смееше да заговорничи зад гърба му!

Всичко, което му беше казала, беше лъжа. Коя е, къде живее, възрастният съпруг. Тя имаше мъж, да, но той не беше нито стар, нито оглупял. Ако беше искал да направи дете на собствената си съпруга, щеше да го стори много отдавна, но да бъде измамен по този начин беше подло. И повече от смущаващо.

Вгледа се в нея в безмълвна ярост. Очите му замръзнаха като парченца лед, а погледът му я обгърна от глава до пети. Трябваше ли да изглежда толкова красива? Карирано шотландско наметало беше праметнато през рамото ѝ. Медноцветната ѝ коса беше сплетена на една плитка, а на главата ѝ стоеше предводителската шапка, украсена с едно перо.

Почувства се използван, безпомощен, сякаш беше изгубил контрол над живота си. Искаше да се втурне сред тълпата и да я разтърси така, че зъбите ѝ да затракат. Сладката малка вещица му беше влязла под кожата така, както никоя друга жена дотогава. Когато си спомни колко беше разстроен, когато тя го напусна, гневът му се засили. Бързото ѝ заминаване го бе оставило опустошен и смаян от това, че има съвест — нещо, което лорд Грях беше успявал да загърбва през целия си живот.

Внезапно Кристи се обърна, усетила присъствието му. Той видя как очите ѝ се разширяват, видя устата ѝ да произнеса името му. Тишина се възцари в залата, хората се обръщаха да го видят. Някой прошепна името му и то се разнесе из залата като горски пожар. Но

Синджън не чуваше нищо, не виждаше нищо, освен Кристи, която се залюля опасно на масата.

Тълпата се раздели, когато той тръгна напред, лицето му не можеше да прикрие гнева, който кипеше в сърцето му. Беше на половината път, когато Кристи се олюля опасно на ръба на масата. Той изруга и се затича. Подхвана я само миг преди тя да тупне на пода.

— Къде е стаята й? — извика той. Маргот излезе напред.

— Последвайте ме, ваша светлост. Внезапно Калъм му препречи пътя.

— Вие ли сте лорд Дарби?

— Да. Пусни ме да мина, човече.

— Ами данъците? Повишихте ги толкова, че не можем да ги плащаме. Ще умрем от глад!

— Ще го обсъдим по-късно — каза Синджън, минавайки покрай него. — Води, Маргот.

Маргот забърза нагоре по витата каменна стълба и когато стигна най-горе, отвори една врата, откъдето се влизаше в голяма стая. Синджън отнесе Кристи на леглото и я положи върху пухения дюшек. После отстъпи и я загледа през присвити клепачи.

— Често ли й се случва? — обърна се той към Маргот.

— Не, ваша светлост, никога досега не й е прилошавало така. Появата ви в Гленмур беше шок за нея.

— Не се учудвам — изрече сухо Синджън и изгледа укорно Маргот. — Била си нейна съзаклятничка в този заговор!

— Да. Това беше единственият начин Кристи да попречи на Калъм и на другите с него. Те искаха тя да подаде петиция за анулиране на брака ви и да се омъжи за шотландец. Калъм е толкова решен да стане водач на клана, че Кристи се уплаши той да не я отвлече насила и да заграби властта.

Веждите на Синджън подскочиха рязко нагоре.

— Да я насили да спи с него ли?

— Да. Така се прави тук, в планините. — Гласът й става суров. — Всичко това е по ваша вина, милорд. Трябваше да консумирате брака си още преди години.

— Значи вие с Кристи сте ми устроили капан да й направя дете! — извика Синджън. — Добра комедия разиграхте.

— Да, така беше. Трябваше да направим нещо, за да попречим на Калъм да я вземе насила или на клана — да избере друг водач. Тя се надяваше, че като роди вашето дете, това ще оправи нещата веднъж завинаги.

Движение откъм леглото върна вниманието на Синджън към Кристи. Очите ѝ бяха отворени и тя се взираше в него.

— Защо дойде? — изхълца тя, мъчейки се да се надигне.

— Лежи мирно — каза той, връщайки я на възглавницата. — Остави ни, Маргот.

— Не. Няма да я оставя сама с вас.

— Няма да удуша господарката ти, макар че трябва да призная, много ми се ще да го направя.

Маргот се поколеба.

— Излез! — изрева Синджън. Маргот се обърна и избяга.

— Не биваше да я плашиш — простена Кристи.

— Нея нищо не може да я изплаши — намръщи се Синджън, сядайки на ръба на леглото. — По-добре ли се чувстваш?

Кристи се облегна на таблата. Този път той не я спря, но свирепото му изражение не обещаваха мир.

— Много съм добре.

— Имаш да ми обясняваш някои неща — изрече сурово Синджън.

Гледаше я така, сякаш я мразеше, и сърцето на Кристи се сви. Как да го накара да разбере?

— Знам, че сигурно ме ненавиждаш — започна тя.

— Това е меко казано — изръмжа Синджън. — Не можеш да си представиш как се чувствах, когато разбрах, че Флора и Кристи са една и съща жена. Разбрах, че съм бил използван, а това чувство никак не ми хареса. Ти ме излъга и аз като пълен глупак ти повярвах.

Кристи се вгледа в лицето му и осъзна, че се радва да го види въпреки гнева му. Сърцето ѝ заби още по-бързо, вълнение затанцува във вените ѝ. Усещаше кожата си изопната и гореща, а плътта под нея — болезнена. Не бива, укори се тя. Стисна устни и накара сърцето си да се ожесточи срещу него. Мъж като лорд Грях само щеше да я наскърби.

— Защо си тук? Нямахте да разбереш коя съм, ако беше останал в Лондон.

— Дойдох, защото чух, че моята девствена съпруга очаквала дете — изсъска той. — Трябваше да те разпитам по-добре в Лондон. Какъв глупак съм бил да повярвам на тази история за престарял съпруг, който не може да създаде наследник. Трябваше да се досетя, че всичкото това са куп лъжи, никой мъж няма да позволи на жена си да му сложи рога. И на всичкото отгоре съвестта ми ме измъчваше, след като си замина.

Кристи не се стресна от гнева му.

— Да не мислиш, че ние, планинците, не знаем какво става в Лондон? Репутацията на лорд Грях стигна до мене чак тук, в затънтения Гленмур. Хора, ходили в Лондон, с наслада ми разказваха за подвизите ти. Когато научих какъв мъж си станал, нямах никакви скрупули да те излъжа. Щеше ли да се любиш с мене, ако знаеше, че съм съпругата ти?

— Това не е честен въпрос!

— Никога не си бил честен към мене, Синджън — защити се Кристи. — Защо да ме е грижа за лорд Грях, когато той си гледаше живота, затъвайки в разврат и прелитайки от една любовница на друга, докато аз се опитвах да попреча на клана да вдигне въстание? Ти не се интересуваше от Гленмур или от нашите проблеми. Повиши данъците до непоносими размери, за да имаш пари за пороците си.

— Ако данъците са били вдигнати, нямам нищо общо с това решение. Джулиън се грижи за тези неща вместо мене.

Кристи спусна крака от леглото и се изправи неуверено.

— Винаги ли бягаш от отговорност?

— Проклетата да си! — изръмжа Синджън. — Докато не беше влязла в живота ми, нещата си бяха спокойни. Джулиън се справяше със семейните дела и с правните въпроси.

Кристи се изправи пред него с ръце на кръста.

— Което ти оставяше повече време да се отдаваш на своя разврат, сигурна съм. За разлика от тебе аз имам отговорности и си ги гледам. Имаше времена, когато ми трябваше съвет от моя съпруг, но къде беше ти? Или проиграваше трудно изкараните от Гленмур пари, или се въртеше около някоя любовница. Нито веднъж след нещастната ни сватба не се сети за мене. Ти си един женкар с инстинкти на разгонен жребец!

Очите на Синджън блеснаха опасно.

— Оставих те да управляваш Гленмур както си искаш.

— И щях да продължа да го правя, ако ти не беше решил да се появиш в най-неудобния момент.

Той се взря в корема ѝ.

— Икономът ми чул слухове, че Кристи Макдоналд носи дете и аз побързах да дойда тук, за да науча истината лично. Дори нося документи за анулиране, ако реша, че искам да се освободя от една невярна съпруга, в случай че слухът се окаже истина.

Тя се изсмя безрадостно.

— Заболя ли те, като си помисли, че жена ти върви по стъпките ти? Какъв лицемер си!

— За мъжете е различно — възрази Синджън. После промени рязко темата, преди Кристи да успее да опровергае логиката му. — Каж ми истината, Кристи. Моето дете ли носиш? Или в корема ти расте чуждо копеле?

— Английска свиня! — нападна го Кристи. — Разбира се, че детето е твое! Как можеш да се съмняваш? О, как проклинам деня, когато станах твоя съпруга!

— Не повече от мене — измърмори мрачно Синджън.

— За съжаление, анулирането вече не е възможно — каза тя. — Нашият брак е консумиран и аз нося бъдещия Макдоналд.

— Ти носиш един Торнтън. Той ще носи една от по-малките ми титли, докато наследи моята.

Кристи прехапа устната си, за да не изкреци от обида. Нейното дете щеше да остане в Шотландия с нея, независимо какво ще реши Синджън за брака им. Мястото на бъдещия Макдоналд беше в планините на Шотландия, сред собствения му народ.

— Добре — изръмжа Кристи. — Сега можеш да се обърнеш и да си отидеш. Нямам нужда от тебе.

— Аз ще реша дали е така.

Ужасена от арогантността на Синджън, Кристи нямаше търпение да му види гърба. Или поне така си казваше. Как е могла да смята, че е влюбена в този невъзможен развратник, който не се интересува от нищо, освен от собственото си удоволствие?

— Не те искам тук!

Синджън я изгледа мрачно.

— Ще замина, когато аз преценя, но не преди това. Хората от клана ти, изглежда, са ти ядосани. Мисля, че ще поостана. Може би ще

мога да ти бъда от помощ. Време е да се заинтересувам от земите си.

— Мога да се справя със своя клан и без твоята помощ — възрази Кристи.

— Ами ако английският гарнизон в Инвърнес научи за размириците в Гленмур? Ще смажат бунта, преди хората от клана ти да се въоръжат.

— Мога да се справя с тях — упорстваше Кристи.

Той се взря в корема ѝ.

— Можеш ли? Когато пристигнах, те чух да казваш на хората от клана си, че си обсъждала намаляване на данъците с мене. Странно, не си спомням този разговор.

— Трябваше да им кажа нещо. Възнамерявах да напиша протестно писмо.

Синджън се намръщи.

— Чудя се защо Джулиън никога не е споменавал увеличаването на данъците. Гленмур е мой в края на краищата.

— Колко мило, че си го спомни — изрече подигравателно Кристи. — Как смяташ да помогнеш на гладуващите селяни?

Синджън трепна. Болезнено беше да чува, че тя така подценява способността му да поема отговорност. Той изстена вътрешно, припомняйки си онези моменти в Лондон, когато се беше изказвал пренебрежително за шотландската си съпруга и тамошните си имения. Тя сигурно си е прехапвала езика, за да не се разкрещи.

Синджън се вгледа в лицето на Кристи, като че ли опитвайки се да разкрие тайните на душата ѝ. Блестящите ѝ зелени очи представляваха предизвикателство, което той не можеше да пренебрегне, а пълните устни едновременно го предизвикваха и примамваха.

Спомни си как същите тези устни се бяха отваряли сладко за него. Как езикът му беше изследвал всичките ѝ нежни тайни. Как тя го беше оплела така изкусно в паяжините на своите лъжи. Беше го оставила да мисли, че я е съблазнил, и той се чудеше колко лесно е попаднала тя под неговото обаяние. Беше се хванал на всичките ѝ лъжи, до една. Господи, какъв глупак е бил! Лорд Грях, майсторът на съблазънта! Каква смешка.

Забуленият му поглед се плъзна по нея, намирайки я все още тъй сияйно красива както я помнеше, и гневът му се усили. Предполагаше

се да не знае за детето и това го ядосваше още повече. Винаги беше внимавал да се отдръпва, преди да излее семето си, но Флора искаше да ѝ направи дете и той охотно си доставяше удоволствието докрай... безмозъчен глупак!

Проклетата да е! Видя я как го наблюдава с уплашени очи, с напрегнато тяло. Какво очакваше да направи той? Да я нападне ли? Очите му се спряха на устните ѝ и изведнъж разбра какво трябва да стори. Тя беше негова съпруга, нали? Като че ли прочела мислите му, Кристи отстъпи назад. Той посегна към нея.

Тя се дръпна.

— Какво искаш?

Синджън се усмихна, когато ръката му се обви около талията ѝ, притискайки я към твърдата стена на гърдите си.

— Няма ли да приветстваш своя съпруг както трябва?

Очите ѝ пламнаха предизвикателно.

— Защо да го правя?

— Харесваше ме много в Лондон. Бяхме любовници. Аз изследвах всеки инч от тялото ти и ти от моето. Знам кога доставям удоволствие на някоя жена, а ти ми се наслаждаваше също толкова, колкото и аз на тебе. Отречи го, ако искаш, но ще излъжеш.

— Разбира се, исках нещо от тебе — защити се Кристи. — Не разбираш ли? Имах нужда от наследник за Гленмур. Калъм щеше да ме вземе против волята ми, ако не те бях примамила да консумираме брака си и да ми дадеш дете.

— Никой няма да вземе онова, което е мое — изрече свирепо Синджън, изненадан от пламенността си.

Години наред не беше се сещал за съпругата си. Шотландия и Кристи бяха само неясен спомен. Но сега, след като я беше имал в леглото си три месеца, само като си помислеше, че друг мъж може да се люби с нея, изпадаше в истински бяс.

— Пусни ме, Синджън.

— Не. Искаше съпруг, сега трябва да го изтърпиш.

Ниско ръмжене излезе от гърдите му, когато устата му завладя нейната. Нека ме отхвърли сега, помисли той. Можеше да се прави на незаинтересувана колкото си иска, но той знаеше, че ще лъже. Тя беше гореща жена, също толкова жадна за него, колкото и той за нея. Устата му се впи в нейната, устните му бяха твърди и наказващи. Искаше

целувката му да бъде достатъчно смазваща, за да я научи да се подчинява, но тогава ароматът ѝ го обви и той забрави всичко, с изключение на топлината на нейното тяло, сладко тръпнещите устни под неговите и възбуждащата ѝ миризма, която го беше преследвала в сънищата му.

Той раздели устните ѝ с езика си и вкуси сладостта на устата ѝ. Кристи започна да се бори с него. За нейна чест се опита да го отблъсне. Той я задържа здраво, наслаждавайки се на неповторимия ѝ вкус. Спомените за експлозивната им страст го пронизваха като светкавици. Гърдите ѝ, така свършени под неговите длани, стегнатата ножница, която обхващаше члена му, начинът, по който тя се извиваше под него... Горещите нощи в нейното легло, мокрите им от пот тела, движещи се заедно в свършена хармония — той си спомняше всичкото това с нарастваща пламенност.

Внезапно Кристи го отблъсна силно и се дръпна от него, треперейки, очите ѝ бяха диви и замъглени. Дишаше тежко, гърдите ѝ се вдигаха и спускаха с всеки бърз дъх.

— Не! Няма да ти позволя да ми го причиниш!

Синджън замря разколебан.

— Какво да ти причиня? Не е нещо, което да не сме правили преди.

— Бях различен човек тогава. Ти искаш съпруга не повече, отколкото аз искам съпруг. Нека се разделим като приятели.

Синджън измърмори проклятие.

— Ти носиш детето ми. Трябва нещо повече от приятелство, за да се създаде дете. Защо да се правим, че никога не сме били любовници?

— Защото това свърши, Синджън! — извика тя. — Аз получих каквото исках, а ти имаше благосклонна любовница за известно време. Няма нужда някой да знае за детето ни, ако не искаш да се знае. Никога няма да се върна в Лондон, а знам колко мразиш тукашните планини. Ако някой ден намериш друга жена, за която да се ожениш, можеш да се разведеш с мене. Влиянието на лорд Мансфийлд би трябвало да ти разчисти пътя.

По дяволите! Защо трябваше да му говори така ужасно хладнокръвно и логично?

— Първото, което ще направя, е да изпратя съобщение до Джулиън относно данъците. Сър Осуалд би трябвало вече да се е върнал в Лондон. Няколко въпроса за увеличението трябва да осветлят нещата. В това време трябва да успокоя бунтовниците от твоя клан. Чувстваш ли се достатъчно добре, за да ме придружиш до залата?

— Много съм добре. Беше шок да те видя в Гленмур и това ме накара да припадна. Здрава съм като кон.

Погледът му се отдели от лицето ѝ.

— Да, изглеждаш достатъчно здрава. Сияеща би било по-правилната дума. — Предложи ѝ ръката си. — Не си мисли и за минута, че всичко помежду ни е уредено, обаче. Ядосан съм. Ужасно съм ти ядосан. Ти взе от мене нещо, на което нямаше право.

Кристи прие ръката му не особено благосклонно. Синджън помисли, че добре ѝ се е накарал, докато тя не изстреля изведнъж.

— Имаше ли някоя друга жена предвид, освен съпругата си, която да роди твое дете?

Синджън отказа да приеме предизвикателството. Тази жена го беше изтощила. Колко още можеше да поеме? Някоя друга не се беше отнасяла към него така немислимо както собствената му съпруга. Той беше разбрал, че Кристи Макдоналд е жива беля още първия път, когато беше видял седемгодишната мъжкарана. Не беше очаквал тя да израсне като такава предизвикателна красавица с тяло, което би изкусило и светец. А господ знаеше, че той не беше никакъв светец.

Беше се увлякъл по собствената си съпруга. Какво ужасно недоразумение. Но вече нямаше да се остави да го мамат. Чувствата му бяха значително охладнели, след като бе открил коя точно жена беше направил своя любовница в Лондон. Сега изпитваше главно гняв, задето беше излъган и използван. За съжаление, макар да не искаше да си го признае, все още я желаше.

Намериха хората от клана на Кристи да се въртят в залата, мърморейки помежду си и пиейки силната шотландска напитка, която правеха от ечемик и която можеше да събори силен мъж под масата само за един час. Разговорът секна, когато двамата с Кристи влязоха. Настроението беше все още експлозивно, хората — намусени и затворени.

Синджън почувства пробуждане в тила и инстинктивно разбра, че тук няма приятели. Тази мисъл не беше приятна и внезапно нещо се

промени и се раздвижи у него. Това беше неговата земя, по дяволите! Чувството за отговорност беше толкова чуждо за него, че му отне няколко мига, за да смели новооткритото си усещане за лоялност към тези планинци, които бе презирал през по-голямата част от живота си. Отдавна смяташе съвестта за нещо умряло от занемаряване още преди години.

— Направи ли ти нещо тоя окаян грешник? — запита Калъм, проправяйки си път през тълпата, за да стигне до Кристи.

— Много съм добре, Калъм — увери го тя. — Бях смаяна да видя лорд Дарби тук толкова скоро, след като се разделихме в Лондон, това е всичко.

Калъм отправи зловещ поглед към Синджън.

— Тъй като ваша светлост сте тук, би трябвало да знаете какво мислим.

— Слушам ви — каза Синджън и се стегна.

— Аз съм Калъм, старейшина на рода Камерън — изрече важно Калъм. — Кристи Макдоналд е нашата водачка и хората от нейния клан се тревожат за благополучието ѝ. Вие не бяхте истински съпруг за нея. Не ви искаме тук. Идете си и ни оставете на спокойствие.

Синджън зае отбранителна позиция.

— Гленмур и неговата област са мои. Дали ви харесва или не, но аз съм съпругът на вашата предводителка.

Групичка недоволни шотландци се събраха около Калъм. Родът Камерън го подкрепяше. Бяха едри, страшни на вид мъже, но Синджън не беше страхливец. Не отстъпи, тялото му беше напрегнато, ръката — на дръжката на меч.

Усмивката на Калъм не стигаше до присвитите му очи.

— Случват се злополуки, ваша светлост. Ще бъде лесно да отървем Кристи от съпруг, когото тя не иска.

Синджън изгледа Кристи с присвити очи.

— Сигурни ли сте, че не ме иска? Може би трябва да я попитате. Убийте ме и ви гарантирам, че Гленмур ще загъмжи от кралски войници — предупреди той.

Последва напрегната тишина, докато планинците обмисляха думите на Синджън.

— Слушайте всички вие! — извика Кристи в напрегнатата тишина. — Няма да се говори за убийства, Калъм Камерън. Синджън е

моят съпруг и аз нося неговото дете. Приберете се по домовете си всички вие. Няма какво повече да се обсъжда.

— Почакайте — заповяда Синджън. — Има още нещо, което искам да кажа. Не знам защо данъците ви са увеличени, но със сигурност възнамерявам да разбера.

— Не само тази година — викна Доналд, — но и предната, и по-предната!

Синджън се намръщи, питайки се не за първи път защо Джулиън не му беше споменавал, че е вдигнал данъците в именията му. Обикновено разискваше с него деловите въпроси, свързани с Гленмур, преди да предприеме някакви действия.

— Сега нямам отговора, но ще го разбера. Когато моят кочияш потегли утре за Лондон, ще отнесе писмо до брат ми с молба да се занимае с въпроса. Междувременно никой няма да плаща данъци за това тримесечие. Освен това аз лично ще посетя домовете ви, за да видя какво може да се направи за подобряване на условията за живот.

Речта му беше посрещната с небрежно одобрение, въпреки откритата враждебност от страна на целия род Камерън.

— Ще изчакам и ще видя колко струват надутите ви думи — изръмжа Калъм, очевидно недоволен.

Обърна се и излезе от залата. Тълпата бързо се пръсна след него, оставяйки Синджън и Кристи сами.

— Беше великодушно от твоя страна — каза Кристи със следа от кисело одобрение в гласа. — Но можем ли да вярваме на един англичанин?

Кристи не пусна Синджън в спалнята си тази нощ. След като въздухът посиня от ругатните му, той последва безмълвно злорадстващата Маргот до една незаета стая, проклинайки Кристи Макдоналд и Флора Рандал. Защо му се случваше всичко това! Беше щастлив и безгрижен в Лондон, поддържаше репутацията си и използваше на воля дадения му от бога талант да води хедонистичен живот. Искаше да се махне от тези проклетите шотландски планини, но как би могъл? Кристи носеше неговото дете и той усещаше непреодолимия подтик да остане достатъчно дълго, за да види как изглежда това дете.

Синджън намери вещите си струпани до стената в стаята, в която го пратиха. Два сандъка и малка торба. Не знаеше колко ще трябва да

остане, затова бе взел целия си гардероб. Беше имал и предвидливостта да донесе сандъче със златни монети и друго със сребърни, скрити в единия от големите сандъци.

Преди да си легне, той инструктира кочияша Джон да се върне рано на следващата сутрин в Лондон. Беше написал писмо до Джулиън и го връчи на Джон. При добро време то би трябвало да стигне след две седмици. Това означаваше, че ще бъдат необходими поне четири седмици, за да получи отговор, който да изясни мистерията около увеличените данъци. Ако нещата продължаха по този начин, щеше да последва бунт. Кристи не беше достатъчно силна, за да усмири водача на рода Камерън.

Все пак не можеше да не се възхити на съпругата си заради начина, по който тя държеше клана си единен след смъртта на стария Ангъс. Никога не му беше хрумвало, че тя може да има нужда от него. Беше я оставил да се оправя сама, мислейки, че ѝ прави услуга, докато в действителност я беше зарязал да се бори с неща, които изискваха твърда мъжка ръка. Когато сравни проблемите на Кристи с разюздания начин на живот, който водеше самият той, се почувства като жалък безделник. И това чувство не му хареса.

За първи път от години насам Синджън долови какво се опитваше да му втълпи Джулиън. Когато за пръв път чу какъв прякор са му лепнали, прозвището му хареса. Лорд Грях! Възхитително греховен и упадъчен беше целият му живот на зрял мъж, преминал в доказване, че е достоен за това прозвище.

Господи, за какво магаре трябва да го мисли Джулиън.

На следващата сутрин, след нощ на безпощаден самоанализ, Синджън изпрати кочияша Джон и се отби в залата, за да потърси храна. Жена му вече закусваше заедно с Маргот и младия мъж, в когото той разпозна лондонския кочияш на Кристи.

— Помниш Рори Макдоналд, нали? — кимна тя към намусения момък, който го гледаше с негодувание.

— Помня лицето, но не и името — каза Синджън, сядайки до Кристи.

Веднага от кухнята дойде една жена. Спря пред Синджън, неприятно намръщена.

— Искате ли нещо за ядене, ваша светлост? — запита тя отсечено.

— Сигурна съм, че лорд Дарби е гладен, Мери — каза с упрек Кристи. — Донеси му каквото ядем и ние.

Синджън се намръщи на овесената каша, която сладко похапваше. Не обичаше каша.

— Бих предпочел яйца и бифтек — изрече той, усмихвайки се на Мери.

— Не искате овес? — запита тя, очевидно оскърбена.

Синджън поклати отрицателно глава.

— Не го обичам.

— Чу ли това, Кристи? Не обичал овес. Всички истински шотландци ядат овес сутрин.

— Донеси на лорд Дарби бифтек и яйца тогава — въздъхна Кристи. — Това е неговият дом, той може да яде каквото си поиска.

Мери изгледа недоволно натрапника, после завъртя поли и се понесе обратно към кухнята.

— Вярвам, че сте спали добре, милорд — каза Кристи.

— Значи сега съм „милорд“? — отвърна Синджън намръщен. — Аз съм ти съпруг, не помниш ли? Обикновено ме наричаше Синджън.

Бузите ѝ порозовяха.

— Каретата ти замина тази сутрин без тебе. Имаме няколко добри коне в конюшните, избери си, който искаш — ще издържи до Лондон.

— Защо нямаш търпение да се освободиш от мене? — Лицето му потъмня. — Или има друг, когото би предпочела да наречеш свой съпруг?

За щастие в този момент Мери се появи с бифтека и яйцата на Синджън. Той подскочи, когато готвачката тропна чинията пред него.

— Да не се задавите с бифтека, ваша светлост — изрече тя сладко.

После се обърна и отпраши към своето царство. Нито Маргот, нито Рори се опитаха да прикрият смеха си.

— Приятна закуска, ваша светлост — каза Маргот, докато се надигаше. — Работа ме чака. — Отправи многозначителен поглед към младежа. — Идваш ли, Рори?

Кочияшът веднага се надигна.

— Да.

— Чакай — спря го Синджън. — Щом разполагате с добри коне, бих искал да инспектирам земята си, а може би да се разходя и през селото. Ще ми трябва помощта ти, Рори. Ще бъдеш ли готов след час?

Рори плъзна въпросителен поглед към Кристи. Синджън се подразни, че той има нужда от одобрението на жена му, въпреки че той беше господарят на имението. Но предположи, че ще трябва време, преди родовете Макдоналд, Камерън, Раналд и Маккензи да приемат авторитета му. Зимата приближаваше и Синджън едва ли щеше да може да пътува чак до пролетта, когато топенето на снега щеше да направи пътищата отново проходими. Според неговите изчисления Кристи щеше да роди през март. Имаше още няколко месеца, пред които да реши какво ще прави с Кристи и детето.

— Ще дойда с вас, ваша светлост — каза Рори с явна радост въпреки намръщената си физиономия. — Ще оседлая конете и ще ви чакам навън след един час.

Рори излезе веднага. Синджън посвети вниманието си на храната. Вълчийт му апетит го изненада. В Лондон рядко ставаше от сън преди пладне. А тъй като стомахът му никога не беше в най-добрата си форма след разгулна нощ, ядеше умерено през първата половина на деня. Вечеряше обикновено много късно, чак среднощ на някое светско събитие. Не можеше да си обясни апетита си тази сутрин, освен може би с принудителното въздържание по време на пътуването до шотландските планини. Не беше пийнал и капка питие, по-силно от бира, откакто напусна Лондон.

— Колко време смяташ да ни удостояваш с присъствието си? — запита Кристи, бутвайки настрана празната си купа.

— Внимавай, жено, още съм ти ужасно ядосан. Ще те осведомя, когато реша да замина. Някога хрумвало ли ти е, че може да искам да науча нещо повече за земите си?

— Не. Тази мисъл никога не ми е минавала през ума — изтърси Кристи. — Оставащ, за да ме накажеш.

Погледът му я обгърна цялата.

— Не се ласкай. Оставам, защото този път съм заинтересуван от владенията си.

— Проклети англичани, пъхат си носа навсякъде — измърмори Кристи. — Нямам нужда от тебе. Никога не съм имала.

Синджън пусна вилицата си, все по-ядосан, и отмести стола си от масата.

— Имаше обаче нужда от мене за едно нещо, мадам. — И погледна многозначително към корема ѝ.

Кристи се обърна към него, стиснала юмруци, с вирната брадичка и пламтящ поглед.

— Да, милорд. Ако не бях искала нещо от тебе, никога нямаше да се унижа така. Знаеш ли колко ми беше противно да се правя на твоя курва? Аз съм съпругата ти, за бога! Подобни лъжи нямаше да са необходими, ако беше мъж на място. Носеше ме като трофей на ревера си, за да ти завиждат приятелите ти. Цял Лондон си шепнеше за най-новата любовница на лорд Грях. Господи, как ненавиждах това!

Избухването ѝ го смая. Тя говореше така, сякаш беше оскърбената страна. Не знаеше ли, че той се интересува от нея повече, отколкото от всяка друга жена, която е познавал? Това ли е бил планът ѝ от самото начало? Да го накара да се увлече, а после да го остави да се чуди защо го е изоставила? Това ли трябваше да бъде наказанието му, задето я беше пренебрегвал през всичките тези години?

— Ти ме използваш! — нападна я Синджън.

— Не съм взела нищо, което да не е било по право мое — възрази Кристи. — Гордостта ти ли е наранена, Синджън? Може би беше време жена да ти въздаде заслуженото. Лорд Грях. Пфу! Лорд Упадък ти пасва по-добре.

Гняв кипна у Синджън. Не му се случваше често да пламва, но Кристи го изкушаваше сериозно. Необходима му беше цялата сила на волята, за да не експлодира. Изопнал уста, с кораво и студено изражение, той ѝ обърна гръб и се отдалечи.

Проклет да е, роптаеше безмълвно Кристи. Защо не си беше останал в Лондон? Тя вече се бе примирила да прекара остатък от дните си без него. Тогава той нахлу в привичния ѝ живот, внасяйки безпорядък заедно с болезнени спомени за мъжа, който я беше направил жена и я беше научил на страст.

Хората от клана ѝ бяха повече от смутени от пристигането на Синджън. Калъм беше дори бе заплашил да го убие. Защо Синджън беше дошъл сам, без охрана или войници? Беше сам англичанин сред хиляди планинци, които ужасно мразеха завоевателите.

Кристи въздъхна. Знаеше, че Синджън никога няма да ѝ прости, че го беше излъгала, и наистина не можеше да го обвинява. Но колко я ядосваше той! Светът не се въртеше около лорд Грях. Нима беше очаквал тя да го посрещне в леглото си снощи? Усмихна се, като си спомни яростните му ругатни, когато се опита да влезе в нейната стая и намери вратата заключена. Но истински я ядосваше усилието, което трябваше да положи, за да се накара да заключи вратата си за него. От момента, в който той бе влязъл в Гленмур, тя жадуваше да го докосне, да се приближи достатъчно до него, за да вдъхне мъжествения му мускусен аромат, който навестяваше сънищата ѝ. Потребността беше толкова силна, че се беше принудила да прибегне до гнева си, за да не се поддаде на чара му.

Ако Синджън я бе искал, защото я обичаше, тя щеше с радост да го приеме в леглото и в сърцето си. Но той не се задоволяваше само с една жена. Може би тя щеше да му е достатъчна, докато е в Гленмур, но щом се върнеше в Лондон, лорд Грях щеше да продължи разпуснатия си начин на живот.

Ръката ѝ отлетя към корема, където растеше неговото дете. Той може и да не иска детето, но тя го искаше, и то много. Бъдещият Макдоналд. То щеше да наследи Гленмур и да върне на нейните хора гордостта им. Наследникът на Синджън беше спасението на клана, неговата съдба. И нещо още по-важно, детето щеше да бъде частица от своя баща, същество, което тя да обича, след като той си отиде. Колко щастлива би била да отдаде сърцето си на Синджън, ако той можеше да остане верен на една жена. Тя се закле да възпита детето си така, че да бъде достойно за своя баща — такъв, какъвто би могъл да бъде.

Синджън се възхити от коня си. Нямаше представа, че Гленмур притежава конюшня с толкова много добри жребци. Моята конюшня, напомни си той. Всичко, което току-що беше видял — земите, където яздеше, селото, черквата, тлъстите овце, откарвани в долината, за да презимуват, — беше негово. Гърдите му се издуха от гордост, каквато не беше чувствал от много дълго време. Никога не беше харесвал дивите, брулени от ветровете шотландски планини или пък дивите им обитатели, но сега някакво странно чувство на спокойствие, на притежание го караше да ги вижда по различен начин.

— Тресавищата не са толкова красиви по това време на годината, ваша светлост — каза Рори, за да подхване разговор. — През пролетта

се покриват с изтравничета. Прекрасна гледка са.

За Синджън хълмовете и тресавищата бяха по-скоро отчайваща гледка по това време на годината, но все пак и сега в тях имаше нещо. Това беше различна красота. Сурова, груба... застрашителна. Дърветата бяха загубили листата си и въздухът режеше, носейки обещание за зима. Чуваше бученето на вълните в близкия залив и усещаше соления лъх по бузите си. Беше толкова ободряващо, че той с изненада откри, че отново е гладен.

Синджън обичаше конете, яздеше в парка всеки ден за раздвижване, но дългата езда на открито под небе, толкова синьо, че заслепяваше очите му, беше нещо различно. Сега се питаше защо така не е харесвал шотландските планини.

— Овцете на Гленмур ли пасат в долината? — запита той.

— Да, хората от клана ги пасат. Получават част от печалбата, след като се продаде вълната. Някои овце ще бъдат заклани за месо и селяните ще получат своя дял.

— Тази година овчарите получиха ли пари за вълната?

— Да, но сър Осуалд каза, че пазарът не бил добър, и получиха по-малко отколкото очакваха. После рентите и данъците бяха вдигнати. Тогава се заговори за бунт. Калъм Камерън призова всички да протестираме, като не платим дължимото за тримесечието, и всички ние се съгласихме.

Синджън мисли за това, докато не стигнаха до селото, кацнало на един склон под Гленмур. Представляваше двадесетина каменни колиби, скупчени безразборно. Бедно село, забеляза Синджън. Покритите със слама покриви на почти всяка къщица бяха в лошо състояние.

Хората спираха работата си, за да се взират в него. Безмълвната им враждебност беше толкова силна, че Синджън беше благодарен, че Рори язди до него. Често спираше, за да говори с хората, но повечето обръщаха гръб и отказваха да му обърнат внимание.

— Не са особено дружелюбни, а? — изръмжа Синджън.

— Можете ли да ги обвинявате? — отвърна Рори. — Англичанин сега е господар и на тях, и на земята, която някога са наричали своя. Кристи Макдоналд прави всичко, което може, за да облекчи страданията им, но децата им още умират от глад. — Той погледна натъжено към Синджън. — А вие се чудите защо мразим англичаните.

Когато земята беше наша, се биехме само помежду си. Крадахме добитъка на съседите и те крадяха нашия, такъв беше животът. Но никога не сме гладували.

Синджън се взря в къщурките и реши, че трябва да се направи нещо, преди да падне първият сняг.

— Мъжете от селото могат ли да поправят колибите до първия сняг?

— Да, но няма достатъчно слама за покривите, а хората нямат пари да си купят материал. Мнозина ще умрат, когато завали снегът.

— Аз ще платя материала и ще дам на мъжете прилична заплата — каза Синджън, благодарен за златните суверени в сандъка. — Можеш ли да го уредиш?

— Искате да платите от собствения си джоб ли, ваша светлост?

— Точно това казах.

Групичка парцаливи дечица прекъснаха играта си, за да го позаяпат. Синджън беше ужасен от липсата на прилично облекло. Някои дори носеха животински кожи, направени на туники и панталони. Отбеляза си мислено да поговори с Кристи за положението в селото.

— Това село е на Макдоналд, ваша светлост — каза Рори. — Ще искате ли да посетите селата на Камерън, Раналд, и Маккензи?

— Утре, Рори, видях достатъчно за днес. Да се връщаме в Гленмур. Толкова съм гладен, че мога да изям и кон.

— Защо не казахте, че сте гладен? — запита Рори, бръквайки в торбата, която носеше препасана на кръста си, и извади оттам един хляб. — Ето овесена питка, ваша светлост. Няма нищо по-добро от овеса, за да засити глада. Никога не тръгвам от дома без няколко овесени питки в торбата.

Синджън прие овесената питка нерешително. Никога не беше обичал овес в каквато и да било форма, той знаеше, че е храна за коне, а не за хора, но беше твърде гладен, за да спори. Поспря за миг, преди да отхапе парченце от питката и да задъвче. Макар и малко суха, вкусът ѝ не беше никак лош. Всъщност, в крайна сметка той прие и още една, докато язدهа обратно към Гленмур.

— Сериозно ли говорехте за поправката на колибите? — запита Рори, не можейки да повярва на щедростта на Синджън.

Господарят го изгледа остро.

— Какво те кара да мислиш, че съм те излъгал?

Рори вдигна рамене.

— Вие сте англичанин — изрече, сякаш това обясняваше всичко.

Синджън помисли над това за един миг, после каза:

— Не ме харесваш, нали? Усетих го още в Лондон.

— Не сте ми дали основание да ви харесвам, ваша светлост.

— Знаеше какво е замислила Кристи, нали?

— Не и в началото. Каза ми го, след като се възмутих от вашите посещения в дома ѝ посред нощ. Това не ми харесваше, но не ми беше работа да се съмнявам в нашата водачка. Ние с Маргот сме сгодени и тя щеше да ми съдере кожата, ако бях предал господарката.

— Разкажи ми за рода Камерън — каза Синджън.

— Те са воители, не са овчари или фермери, макар че така си изкарват прехраната. Сърдят се още откакто старият лерд Ангъс направи Кристи своя наследница. Оттогава Калъм Камерън заговорничи да свали Кристи и да стане водач на клана.

— Може ли да го направи? — запита Синджън.

— Имаше нужда родовете Макдоналд, Раналд и Маккензи да застанат зад него. За щастие, повечето, с изключение може би на Маккензи, са верни на Кристи и осуетиха усилията на Калъм. Тогава той реши, че ще стане водач чрез брак с Кристи. Но не можа да я убеди да анулира брака си с вас. Тогава тримесечните данъци бяха вдигнати отново и онези, които първоначално се противопоставяха на Калъм, се съгласиха с него, че кланът се нуждае от мъж предводител. Искат да е воин, който да се бори за правата им. Тогава Кристи и Маргот замислиха плана да ви потърсят в Лондон. Знаете останалото, ваша светлост.

— Да — потвърди сухо Синджън.

Макар да разбираше мотивите на Кристи да го преследва в Лондон, му беше трудно да ѝ прости, задето го беше лъгала. Беше го измамил, за да ѝ направи дете, и това беше наранило гордостта му. Тя го беше искала само за едно нещо, докато той наистина я желаше. Всичко беше добре измислена хитрост и той беше паднал капана ѝ. Добре, нещата се бяха променили. Той беше в Гленмур сега и независимо дали на Кристи ѝ харесваше или не, щеше да направи така, че тя и хората от клана ѝ да разберат, че той командва.

Синджън вдиша дълбоко студения, режещ въздух, по-скоро наслаждавайки се на разходката. Конят му беше добър, компанията също не беше лоша, като се има предвид, че не бе добре дошъл за тези планинци, а и Кристи го чакаше в Гленмур.

Кристи метеше калдъръма в двора, когато Синджън и Рори се върнаха. Докато Рори прибираше конете, тя се облегна на метлата, наблюдавайки Синджън. Очите ѝ се присвиха замислено, когато го видя да се взира напрегнато в покритите с бръшлян стени на Гленмур, като че ли пресмяташе колко струват. Тя знаеше, че Гленмур не означава нищо за него, но за нея беше всичко. Още не можеше да прикрие гордостта, която изпитваше от дома на предците си.

Тогава той забеляза жена си и тя тръгна към него. Небрежната му поза по никакъв начин не прикриваше напрежението в тренираните му мускули или начина, по който я гледаше, като хищник, съсредоточил се върху жертвата си. Стъпките ѝ станаха по-бавни. Въздъхна, припомняйки си как твърдите косми по гърдите му дразнеха голите ѝ гърди, начина, по който стегнатите мускули на седалището му тръпнеха под ръцете ѝ, коравите му бедра. Нищо не я беше подготвило за унищожителния чар на лорд Грях. За цели три чудесни месеца тя беше познала и желанието, и удоволствието. А сега познаваше отчаянието. Синджън я ненавиждаше и тя трябваше да вкорави сърцето си срещу него, преди да копнее за неща, които не можеха да се осъществят.

— Хареса ли ти ездата? — запита Кристи, когато Синджън продължи да я гледа със странен блясък в очите.

— Да, беше доста интересно. Рори е чудесен водач. — Той се вгледа в гърдите ѝ, после погледът му се спря на корема ѝ. — Добре ли си?

— Много добре, благодаря.

— Ела вътре с мене.

Това беше повече заповед, отколкото покана.

— Сега ли?

— Сега — каза той. — Трябва да поговорим. Твоята стая е подходяща.

Кристи трябваше да подтичва, за да не изостава от него.

— Не можем ли да говорим, в залата?

— Не.

Той се заизкачва по стълбите и не спря, докато не стигна до нейната стая. Отвори вратата и изчака тя да влезе вътре. Сърцето ѝ започна да бие по-силно. Опасно беше да остава насаме със Синджън. Неговата силна чувственост беше докарала по-малодушни от нея жени до гибел.

Тя отиде до прозореца и се вгледа в земята, която беше принадлежала на семейството ѝ поколения наред. Синджън застана до нея. Тя чувстваше топлината му, усещаше гнева му дори още преди той да заговори.

— Не ме пусна в спалнята си снощи.

— Беше сърдит.

— Очакваше да разтвори обятия ли? — Гласът му беше суров, пълен с напрежение. — Повече харесвах Флора.

Кристи вдигна рамене.

— Флора беше мит. Дадох ти това, което мислех, че искаш, и... — Думите ѝ секнаха.

— ... и аз ти дадох това, което искаше.

Тя стисна устни.

— Да. Няма да отричам. Съжалявам, ако това те натъжава, милорд, но не се притеснявай за детето. На нашето дете няма да му липсва любов.

— Детето се нуждае от баща — каза Синджън.

Тя видя стиснатите му юмруци и се запита какво ли очаква от нея. Не любов, очевидно. Светът беше пълен с безброй жени, които му предстоеше да срещне и да обича.

— Аз... предположих, че не искаш да те притесняват.

— Погрешно си предположила. Възнамерявам да бъда в Гленмур до раждането на моето дете. После може би ще го взема в Лондон, където ще бъде отгледано сред цивилизовани хора. Смея да твърдя, че Джулиън ще престане да ми натяква, ако стана семеен човек.

Кристи ахна и се хвърли върху него с подивели очи, малките ѝ юмруци задумкаха по гърдите му.

— Не! Не можеш да го направиш! Няма да ти го позволяя.

— Спри! — каза той, хващайки я за китките. — Ще обсъдим това, когато се успокоиш. Най-вероятно ще стоя тук през цялата зима. Щом дойде пролетта, би трябвало да знам повече за броженията в Гленмур.

— Предупреждавам те, Синджън — изсъска Кристи, — само да ми вземеш детето, ще съжаляваш.

Изисканата му вежда се вдигна нагоре.

— Трябваше да помислиш за последиците, преди да предприемеш щурия си план да забременееш.

— Не биваше да узнаваш! Нито да те е грижа — добави тя.

Все още държейки здраво китките ѝ, Синджън я привлече към себе си. Почувства топлината ѝ, вдъхна изкусителния ѝ аромат и я пожела отново. Твърдата издутина под талията ѝ го заинтригува. Искаше да я види гола, да докосне мястото, където растеше детето му. Гърдите ѝ бяха по-големи, отколкото си ги спомняше, и жаждата да ги изследва беше толкова настоятелна, че пушна китките ѝ и обхвана двете хълмчета. Почувства как зърната ѝ се втвърдяват под дланите му и очите му потъмняха от желание.

Колкото и да ѝ беше ядосан, задето го беше измамила, не можеше да спре вълнението на тялото си от меките ѝ, изящни извивки. Също толкова бързо, колкото беше кипнал, гневът му се изпари. Жадуваше да се забие дълбоко в стегнатата ѝ ножница, да вкуси сладката ѝ страст и да даде на двама им това, от което така очевидно се нуждаеха.

Кристи трябва да беше прочела мислите му, защото миг преди да я вдигне на ръце, тя се дръпна, а лицето ѝ застина в строги линии.

— Не! Няма да ти позволя да го направиш! Не съм за тебе нищо друго, освен едно женско тяло. Никога не си искал съпруга или семейство. Какъв мъж си ти? Ако си спомняш, се съгласи с моите условия да прекратим връзката, когато дойде време да си тръгна. Дали съм забременяла през това време, е проблем, който щях да решавам сама. Не мога да преброя колко пъти ми каза, че бракът ти те устройва, защото съпругата ти не предявява никакви изисквания към тебе. Всичко, което исках от тебе, беше наследник за Гленмур и някой, когото да обичам. — Тя докосна корема си. — Чрез твоето дете — наследник на рода Макдоналд.

— Проклетата да си! — изръмжа Синджън.

— Не! Проклет да си ти. Излъга ме.

Синджън не намери никаква грешка в логиката ѝ. Той се беше съгласил с нейните условия. Толкова я беше искал, че би обещал каквото и да било. Бе сключил дяволски пакт. Вярно, мислеше си, че

съпругът ѝ е лишен от морал повече от самия него. Съвестта му го беше боднала, но страстта бе надделяла. Разбра твърде късно, че сам се е вкарал в капан.

Използвайки стъписването му Кристи бе избягала от стаята. Той изруга и я последва долу в голямата зала, където намери Рори да го чака.

— Кога искате хората да започнат да си поправят къщите? — запита момъкът.

— Колкото може по-бързо — беше отговорът на Синджън. — Разбирам, че зимите тук, в планините, са сурови.

Рори кимна и излезе от залата.

— Какви поправки? — поинтересува се Кристи.

— Ще платя да се стегнат колибите в селото на Макдоналд. Има много какво да се направи и нуждата изглежда неотложна. Не съм посетил другите родове — Камерън, Раналд и Маккензи, но ще се заема с тях веднага щом мога.

— Няма пари за строителни материали — възпротиви се Кристи.

— Нека аз да се тревожа за това. — Той подуши изкусителния аромат, който се носеше откъм кухнята. — Гладен съм. По кое време обядваме? Ще има ли време да се изкъпя?

— Ядем рано, но има достатъчно време за баня. Ще изпратя кухненските помощници горе с корито и гореща вода. Веднага отивам.

Синджън я хвана за китката.

— Ще имам нужда от помощ, за да се изкъпя. Не съм взел камериера си.

— Всички в Гленмур се къпят сами — осведоми го Кристи.

— Ще ми изтриеш ли гърба? Поне това един съпруг би могъл да очаква от съпругата си.

Той загледа как лицето ѝ почервенява и се замоли тя да не откаже. Отговорът ѝ беше неохотен.

— Добре. Ще взема от Мери четката, с която търка гърнетата. Последните ѝ думи предизвикаха бурен смях. Колкото и да ѝ беше ядосан, Синджън знаеше, че тя никога няма да го отегчава. И нещо още по-важно, не знаеше колко време ще успее да си държи ръцете далече от нея. След като беше изпитал освободената страст на Флора, нямаше търпение да открие дали има разлика между Флора любовницата и Кристи съпругата.

След като първоначалният му гняв се беше изпарил и на негово място беше дошло спокойствието, той не виждаше причина двамата с Кристи да не се наслаждават един на друг по същия начин, както го бяха правили в Лондон.

Запита се колко ли време ще му трябва, за да убеди Кристи да му позволи да споделя леглото ѝ. Засмя се. Нямахше да е лесно, но пък си струваше.

Умът на Синджън блуждаеше, а тялото му блаженстваше, отпуснато във ваната. Чакаше Кристи. Не беше сигурен, че тя ще дойде, но тръпката на предчувствието бе тъй вълнуваща. Бременността не беше помрачила красотата ѝ. Дори я беше подсилила. Само като си помислеше, че е избягвал Кристи пред всичките тези години, защото я беше запомнил като вироглава червенокоса мъжкарана! Не, не беше съвсем вярно. Той не желаше съпруга, която да се намесва в начина му на живот. Искаше свобода.

Трудно беше да си се представи като баща. Щеше да му трябва време, за да свикне с тази идея. Но колкото повече мислеше, толкова повече му харесваше. Син и наследник или дъщеря, която да прилича на Кристи. Не беше споменал в писмото си до Джулиън, че лейди Флора и Кристи Макдоналд са една и съща жена. Смяташе да го остави за онзи момент, когато ще говори с брат си лично. Как ли щеше да се изненада? Ами Ема? Тя щеше да изпадне във възторг при новината, че ще става леля.

Почукване на вратата извика усмивка на чувствените устни на Синджън. Кристи. Беше дошла. Членът му трепна неволно и той се запита колко ли време ще му бъде необходимо, за да вкара Кристи в леглото си.

— Влез — извика той.

Усмивката му увехна, когато Рори влезе в стаята.

— Къде е Кристи?

— Седи с хората от Камерън. Прати ме да ви кажа, че ви чакат в залата.

— Казаха ли какво искат?

— Не. С Камерън никога не може да каже. Кристи ги покани да хапнат с нас.

Синджън изригна проклятие.

— Кажи им, че ще слеза веднага.

Недоволен от ненавременното прекъсване, той влезе в залата след малко. Кристи, Маргот и Рори седяха на масата с Калъм, Доналд и още няколко мъже от рода Камерън.

— Разбрах, че искате да говорите с мене — каза Синджън, сядайки до Кристи.

— Да — каза Калъм. — Научихме, че днес сте душили из селото на Гленмур.

— Ако наричате огледа на моята собственост душене, да, точно това правех. Възнамерявам да посетя селата на Камерън, Раналд и Маккензи през идните седмици.

Яростният поглед на Калъм се спря за момент върху Кристи, преди да се върне към Синджън.

— Значи е истина. Чухме, че ще стоите в Гленмур през зимата.

Съзнавайки, че това ще раздразни Калъм, той положи ръка върху ръката на Кристи.

— Да, намерението ми е да остана за раждането на детето. Червендалестото лице на Калъм стана тъмнорвено и Синджън се напрегна, очаквайки избухване. Мери и нейните помощници избраха този момент, за да внесат подноси с храна. Калъм отправи ядосан поглед към Синджън и се нахвърли върху храната.

Изгладнял, Синджън посвети следващия един час на стомаха си. Опита супата от стриди, печеното овнешко, задушената пъстърва, заека, варените кореноплодни зеленчуци, залети с масло, и неизбежните овесени питки. Десертът се състоеше от пудинг, направен от ябълки. Синджън изяде щедри порции от всичко, което сложиха пред него, смаян от апетита си. При такива условия щеше да изгуби стройната си фигура, на която висшето общество толкова се възхищаваше.

Заситен най-после, той се облегна назад и зачака вожда на рода Камерън да изложи оплакванията си. Не се наложи да чака дълго. Калъм се изправи и изрече:

— Ще продължим ли разговора насаме, ваша светлост?

— Нямам нищо против — отговори Синджън, отмествайки стола си назад.

Кристи също стана.

— Можем да говорим тук.

Залата веднага се опразни. Калъм отпрати недоволен поглед към Кристи.

— Това, което искам да кажа, е само за ушите на негова светлост. Не е твоя работа.

Кристи изправи рамене.

— Като водачка на клана имам право да чуя какво ще кажеш на лорд Дарби.

— Кристи, ще говоря с Калъм насаме — каза Синджън с безапелационен тон. — Нека аз да се оправям с това.

По изражението на лицето ѝ личеше колко е ядосана, но нищо не можеше да се направи. Тя беше бременна; нямаше нужда да понеса гнева на Калъм. Синджън можеше да се справи с Калъм по-добре, отколкото една жена, очакваща дете.

— Не ми казвай какво да правя, милорд — изсъска Кристи. — Справяла съм се с проблеми без твоята помощ и ще продължа да го правя и след като си заминеш. Състоянието ми не ме прави по-малко способна.

— Сега съм тук, жено — каза Синджън, натъртвайки на всяка дума. — Бракът ни ми дава право да се занимавам с проблемите на клана.

— Аз съм все още водачка! — възрази Кристи. — Тук си само от един ден и вече се опитваш да се налагаш.

— Въпреки това ще говоря с Калъм насаме — заяви Синджън, решен да не отстъпва. — Беше дълъг ден, иди да си легнеш.

Почувства изпепеляващата вълна на гнева ѝ и се опита да съдържи собствения си яд. Не разбираше ли тя, че се опитва да ѝ помогне? Беше бягал от задълженията си към нея години наред и сега искаше да ѝ бъде полезен. Върнеше ли се в Лондон, тя можеше да прави каквото си поиска.

Синджън си спомни кабинета от някогашната сватба и помисли, че той ще е добро място за разговор насаме.

— Ще говорим тук — каза той, махвайки на Калъм да го последва.

Щом влязоха в кабинета, той запали свещника и се обърна към Калъм. Макар да бяха почти еднакво високи, Калъм беше по-едър и по-мускулест.

— Какво не можеш да кажеш пред другите? — предизвика го Синджън.

— Искаме да се махнете оттук.

— Говориш от името на Раналд, Маккензи и Макдоналд?

— Вярвам, че ще са съгласни с нас.

— Никъде няма да ходя, Камерън. Още не, във всеки случай. Това е моята земя. Реших да поема управлението, докато съм тук. Вече започнах ремонти в селото на Макдоналд. Какво мога да направя, за да подобря положението на рода Камерън?

— Не искаме нищо от английските кучета.

Очите на Синджън се присвиха.

— Какво друго имаш да кажеш? Хайде, давай, човече.

— Не ви искаме тук. Кристи би трябвало да се омъжи за планинец.

— За мъж като тебе ли? — изсмя се Синджън.

— Да, за мъж като мене. Вие не се интересувате от Гленмур, никога не сте се интересували. Събирате данъци и си живеете като крал от нашата пот. Нещата бяха различни, когато старият Ангъс беше водач. После той умря и Кристи стана негова наследница. Много от нас искаха тя да анулира брака си и да се омъжи за мене. Бракът не беше консумиран, нямаше да бъде трудно да се анулира. Тя ни каза, че отива в Лондон с тази цел. Вместо това се върна с дете в корема. Казва, че детето е отговорът за нашето бъдеще.

— Може би е права — допусна Синджън. — Един ден моето дете ще стане новият водач.

— Ами! Детето е Торнтън, не е истински шотландец.

— Кристи е Макдоналд — напомни му Синджън. — Тя носи детето ми; не може да има анулиране.

Студената усмивка на Калъм и заплашителните му думи издаваха намеренията му.

— Има и други начини да получа това, което искам.

— Не ме плашиш, Камерън. Кристи е моя.

— Значи оставате?

— Да, засега.

Очите на Калъм се присвиха.

— Не казвайте, че не съм ви предупредил, ваша светлост. Планинците не са забравили поражението при Кулоден. Тук е опасно

за англичаните. Предупреждавам ви. Пазете си гърба.

— Заплашваш ли ме, Камерън?

— Приемете го както искате — изръмжа Калъм. — Лека нощ, лорд Дарби.

И излезе от кабинета.

Синджън остана на мястото си и се замисли над заплахите на Калъм дълго след като той събра съплеменниците си и напусна Гленмур. Калъм беше опасен мъж, който трябваше да бъде наблюдаван.

— Синджън, още ли си тук? Калъм отдавна си отиде.

Синджън трепна при звука на гласа на Кристи.

— Да.

Тя влезе в стаята.

— Какво правиш?

— Мисля.

— Какво искаше Калъм?

Синджън избра внимателно думите, за да не я разстройва.

— Нищо ново, все същите заяждания.

Почти виждаше как колелцата в мозъка ѝ работят, докато тя стигаше до правилното заключение.

— Заплашил те е, нали?

— Не се боя от него.

— Би трябвало. Калъм е отмъстителен човек. Така и не преглътна факта, че дядо избра жена за свой наследник.

Синджън я привлече в прегръдките си, благодарен, че тя не се дърпа.

— Не се тревожи за това, Кристи. Мога да се грижа за себе си. Не съм си губил цялото време за безполезни занимания. Вземах уроци по фехтовка и по бокс, знам как да се защитавам.

— Не и срещу Камерън. Те не се бият по джентълменски. Не бива да ходиш никъде без Рори. Той ще ти пази гърба.

— Тревожиш се прекалено много — изрече Синджън, хващайки Кристи за ръката, за да я отведе в залата.

Там Рори и Маргот седяха до огнището и си приказваха тихо.

— Какво има? — запита Рори, поглеждайки ту Синджън, ту Кристи. — Какво искаше Калъм?

— Нищо важно — каза Синджън.

— Заплашил е Синджън — намеси се Кристи. — Няма да изпускаш лорд Дарби от очи, Рори. Косъм не трябва да падне от главата му. Калъм ще погуби клана с ревността и заплахите си.

— Можеш да разчиташ на мене, Кристи — изпъчи се Рори. — Ще пазя живота на мъжа ти.

— Всички вземате Калъм прекалено на сериозно — възрази Синджън. — Но ще се радвам на компанията ти, Рори.

— Така да бъде — каза младежът. — Хайде, Маргот, късно е.

— Имаш ли нужда от мене тази вечер, Кристи? — запита приятелката ѝ.

— Не, иди да си легнеш, Маргот. Рори има право. Късно е.

— Ще помогна на Кристи, ако нещо ѝ трябва — каза. Синджън.

Маргот го изгледа смаяно, преди да се обърне и да тръгне да излиза заедно с годеника си от залата.

— Лека нощ, Синджън — каза Кристи. — Мога да се справя и сама.

— За мене ще бъде удоволствие да ти помогна да се съблечеш.

— Но не и за мен — измърмори тя под нос.

Без да ѝ обръща внимание, той я грабна на ръце и я понесе по стълбите.

— Синджън! Пусни ме.

Но тя можеше само да се държи здраво за него, докато той се изкачваше по тясното стълбище. Когато най-накрая я пусна да стъпи долу, вече бяха в стаята ѝ. Той я остави да се плъзне надолу по тялото му, давайки ѝ да почувства неговата възбуда. Кристи задуши един стон. Знаеше ли той какво ѝ е? Как би могла да се съпротивлява на съблазънта му, ако той продължеше да дразни сетивата ѝ?

Ръцете му се спуснаха към връзките на деколтето ѝ.

— Много съм добър в това, ако си спомняш.

Тя си спомняше всеки миг със Синджън. Твърде добре, за съжаление. Отблъсна ръцете му.

— Нямам нужда от помощ.

Горещият му поглед се премести от лицето към корема ѝ.

— Искам да те видя. Имам право. Аз съм ти съпруг.

— Колко мило, че си го спомняш. — От думите и капеше сарказъм. — Много жалко, че не го знаеше, когато ме направи своя

любовница. Или когато лорд Грях си прекарваше добре, печелейки поредната слава.

Синджън се намръщи. Тя го изкарваше мъж, лишен от каквито и да било достойнства, мъж, на когото тя не се възхищаваше. По дяволите, той самият не се възхищаваше от себе си напоследък. Какво се беше случило? Той имаше също толкова основания като да я обвинява, ако не и повече.

— Трябваше да ми кажеш коя си — прошепна той. — Искам те, това не се е променило.

— Какво можеш да ми предложиш, Синджън? — предизвика го Кристи, гласът ѝ трепереше от вълнение. — Ще бъдеш ли тук, докато детето ни порасне? Ще ми бъдеш ли верен? Някога ще бъда ли за тебе нещо повече от удобство? Жена, която да топли леглото ти, докато се върнеш в Лондон при упадъчния си живот?

— Честно казано, не знам — изтърси Синджън. — Бих могъл да ти обещаю, че ще бъдеш единствената жена, която някога ще желая, но, по дяволите, не знам. Сега ми се струва, че това е така, но лорд Грях няма най-добрата репутация по сърдечните въпроси. Можеш ли да ме приемеш при тези условия?

Сълзи заседнаха в гърлото на Кристи. Само ако знаеше колко много го желае тя, как копнее да чуе от него, че я обича? Защо Синджън не можеше да бъде онзи мъж, от когото тя имаше нужда?

— Мислех, че си ми сърдит.

— Бях, но ми е трудно да се гневя на жената, която носи моя наследник. Грешка беше да ме лъжеш, и двамата го знаем. Но след като размислих внимателно, не виждам никаква причина да си отказваме нещо, което и двамата искаме и което ни прави щастливи.

Кристи замря.

— Откъде знаеш аз какво искам? Никога не си мислил за мене, докато не те намерих в Лондон. — Тя докосна корема си. — Вече имам каквото исках от тебе.

И се обърна.

— По дяволите, не ми обръщай гръб!

Той я притегли към себе си. Целуна я по тила. Топлината му я опари. Тя пое мускусния му аромат с порите си и почувства как омеква. Знаеше, че не бива, но когато той я докоснеше, костите ѝ се топяха и съпротивата ѝ отслабваше. Да отстъпи пред неговата

съблазън нямаше да бъде в неин интерес, но, Света Богородице, изкушението беше непреодолимо. Тя не беше от камък.

Ръцете му се озоваха върху гърдите ѝ, обхванаха ги, погалиха зърната ѝ. Тя се изчерви, когато ги усети как щръкват като камъчета под дланите му и разбра, че и той го е почувствал, защото чу нисък смях да се изтръгва от гърдите му. Слабините му набъбнаха срещу седалището ѝ и тя едва сдържа подтика да се притисне към твърдия хребет на неговото желание. Ръцете му се плъзнаха по корема ѝ тя замря, докато той изследваше издутинката, където растеше неговото дете.

— Искам да те видя гола — прошепна Синджън срещу ухото ѝ.
— Искам да видя къде расте детето ми.

Ръцете му се върнаха към връзките на роклята ѝ. Тя наблюдаваше как сръчните му пръсти разхлабват и развързват и си спомни колко бързо я беше събличал в миналото... и как тя нямаше търпение да го съблече.

— Можеш да гледаш — каза тя, — но нищо повече. Не мога да рискувам да разбиеш сърцето ми, когато си заминеш.

Ръцете му замряха.

— Ами аз? Някога помисляла ли си на мене какво ми беше, когато ме изостави?

Тя поклати отрицателно глава. Не бе допускала, че това ще представлява проблем за лорд Грях. Предполагаше, че той бързо ще си намери друга жена.

— Проклета да си! — изруга той, обръщайки я грубо към себе си. — Питам се дали носиш детето ми и не ми харесваше идеята друг мъж да го отглежда. Пиех, за да забравя, губех пари в най-долнопробните игрални зали в Лондон и се въртах около пазара Ковънт Гардън, за да търся жена, която ще ме накара да те забравя. Нищо не помагаше. — Разтърси я леко. — Нищо, чуваш ли? Джулиън непрекъснато ме тормозеше заради ексцесиите ми. Ти ме съсипа, Кристи. Ти! Какво мислиш за това?

Кристи пребледня. Не ѝ беше хрумвало, че ще му липсва толкова, колкото и той на нея. Не и лорд Грях, мъжът, който бягаше от обвързване и се измъкваше от отговорност.

— Аз... нямах представа. Не ми харесваше това, което правех, но се страхувах, че ще ме избягваш като чума, ако разбереш, че съм жена

ти. Забравяш, Синджън, че те опознах, докато бяхме заедно. Ти нямаше нищо против да бъдеш женен, стига съпругата ти да си стои там, където не може да се меси в твоите лични работи. Нямаше намерение да променяш порочния си начин на живот.

— Ти изобщо интересуваше ли се от мене? Или всичко във връзката ни беше лъжа? — запита Синджън.

Как може да е толкова глупав, зачуди се Кристи. Толкова ли е повърхностен целият му опит с жените, че не може да разбере кога една жена наистина го обича?

— Интересувах се, Синджън, даже много. Затова не мога да позволя отново да ме съблазниш. Ако се заинтересувам от тебе повече, отколкото сега, бих умряла, когато ме напуснеш. Затова те питах дали си готов да се установиш, да бъдеш мой съпруг и баща на детето ни. Без гаранции не мога да си позволя да те обичам.

Нещо вътре в Синджън се раздвижи. Съвест? Внезапно поиска да стане този мъж, от когото Кристи имаше нужда.

— Мога да се опитам, любов моя. Имаме цяла зима. Дай ми причина да променя живота си. Позволи ми да те любя. Дай ми шанс да бъда това, което искаш.

Тя се взря в очите му. Бяха съвършено черни, пълни с абсолютна решимост. С ликуващ вик той я грабна на ръце.

Усецането за топлата ѝ плът го опияни. Предната част на роклята ѝ беше отворена и той я смъкна по раменете, после издърпа ширита, който държеше ризата ѝ. Гърдите ѝ бяха по-големи, зърната — по-тъмни. Положи я на леглото и се надвеси над нея.

Целуна клепачите ѝ и върха на носа ѝ, докато галеше гладката бяла плът на гърдите ѝ. Миг преди устата му да плени нейната, погледна в очите ѝ и видя готовност и нарастващо желание. Накара устата ѝ да се отвори и започна да изписва любовни ноти с езика си. Беше жаден за нейния вкус, за сладостта ѝ. Продължи да я целува, докато тя не затрепери под него. Когато откъсна уста от нейната и се вгледа в очите ѝ, видя собственото си отражение и още нещо. Нещо, което никога не беше виждал, нито беше търсил в очите на жените, с които беше спал. Беше толкова зашеметяващо, така неочаквано, че се страхуваше да му даде име.

— Кристи...

Искаше да изрече чувството, но не можеше да намери думи за това.

Изстена, когато тя заби ръце в косата му и привлече устата му отново към своята. Целувката му беше дълга и страстна, засмукваше езика ѝ в устата си, и после ѝ даваше своя. Тя въздъхна, когато той прекъсна целувката. Синджън просто се усмихна и плъзна уста надолу по гърдите ѝ. Близна чувствителните ѝ зърна и тя прошепна името му, извивайки се, за да му предложи повече от себе си.

— Прекалено много дрехи — прошепна той, докато вдигаше глава от гърдите ѝ и я събличаше трескаво.

Когато тя остана гола, той се отпусна назад на петите си и се взря в нея.

Тя се опита да прикрие корема с ръце, но той ги отмести.

— Не, не се крий от мене.

Благоговейно прокара пръсти по корема ѝ. Не беше много наедряла, помисли той и се закле, че ще я накара да яде повече заради детето.

— Още е малко — каза тя плахо. — Ще порасне в следващите четири и половина месеца.

Красивите вежди на Синджън се вдигнаха.

— Тя?

— Надявам се да е дъщеря.

Дали не откриваше намек на предизвикателство в гласа ѝ? Премери с длани тазовите ѝ кости, поклащайки глава в недоумение.

— Ти си твърде тясна. Аз съм голям мъж. Сигурна ли си, че ще можеш да родиш това дете?

— Доста късно е да се питаш за това. Решена съм да го родя.

— Да, знам. Красива си. По-красива, отколкото първия път, когато те видях.

Сведе глава и целуна корема ѝ. Тя се изненада.

— Не те ли отвращавам? Повечето мъже не понасят да гледат съпругите си бременни.

— Държа ли се така, сякаш ме отвращаваш? Тялото ти е по-красиво, отколкото си го спомням. Ще внимавам. Кажи ми, ако направя нещо, с което да те нараня.

— Защо си толкова мил? Когато пристигна, се държеше така, сякаш не можеш да ме гледаш.

— Всеки по свой начин носи бремето на грешките си.

— Не ти вярвам особено, Синджън. Предупреждавам те, няма да ти позволя да откраднеш сърцето ми; не мога да ти го поверя. Щом дойде пролетта, лорд Грях ще побърза да се върне към упадъчния си живот в Лондон.

Той разбираше, че заслужава упрека, но все пак го заболя.

— Не мога да обещая, че няма да стане така, както казваш, но твърдя със сигурност, че ти си единствената жена в живота ми точно сега.

— Никога не е имало друг мъж в живота ми — прошепна Кристи срещу устните му.

Той я целуна силно, после стана и започна да се съблича. После я покри с тялото си, вгледан напрегнато в изразителните ѝ зелени очи.

Тя обви дългите си крака около него, изстенвайки разочаровано, когато той не направи никакво движение, за да проникне в нея. Вместо това той плъзна устни надолу по гърлото ѝ към гърдта, засмуквайки едното зърно в устата си.

След това устата му се премести по-ниско, към талията и корема, прокарвайки пътека от огнени целувки, докато не намери нейния център. Разтърсваща тръпка на наслада затанцува в тялото ѝ, пареща, шокираща и великолепна. Тя ахна, извивайки се нагоре към ласките му.

Когато езикът му я погали там, тя изпъшка и се замята диво, докато вълни от усещания преливаха в нея. Езикът му я раздели, изследвайки сладките гънки, потоци се в топлината ѝ. Напрежението, набиращо се в тялото ѝ, избухна в прилив на екстаз, експлозията я остави безпаметна и сякаш без кости.

Когато се върна обратно към действителността, видя Синджън надвесен над нея, взрян в разфокусирания ѝ поглед.

— Отвори се за мене, любов моя. — Очите му бяха толкова тъмни, така горящи от желание, че тя усети как се взира очарована в тях. Краката ѝ се разтвориха и той навлезе в нея. — Кажи ми, ако ти причинявам болка.

Да ѝ причинява болка? Удоволствието да го чувства отново вътре в себе си беше така прекрасно, че тя едва не припадна. Обви ръце и крака около него, телата им се сляха; нищо друго не беше ѝ се струвало толкова правилно, толкова завършено. Неговата твърдост я

изпълваше, превземаше я, омагьосваше я. Ханшът ѝ се надигна нагоре, за да посрещне дълбоките му, бавни тласъци, тя го привлече дълбоко в себе си.

Чу го да шепне името ѝ, чу дългата му въздишка и го усети как нараства и пулсира в нея. После отново долови чувството за безпомощност, бързия прилив на топлина, който изцеждаше силите от крайниците ѝ и изгаряше тялото ѝ, сладкото, интензивно чувство, което не можеше да съдържа.

— Кристи, хайде, любов моя... хайде.

Гласът му звучеше пресипнало, сякаш го болеше гърлото.

Тя почувства как тялото му се разтърсва, усети как членът му се уголемява и се свива вътре в нея и тялото ѝ затрепери около него.

— Кристи, добре ли си?

Тя се рееше, изгубена някъде в блажената бездна, където я беше отвела насладата. Чу гласа му сякаш от голямо разстояние.

— Скъпа, много ли бях груб? Прости ми. Не съм наранил детето, нали?

Някъде в мъглата на ума си тя отбеляза загрижеността му и се усмихна. Той звучеше така, сякаш наистина се интересуваше от нея и от детето ѝ.

— Слава богу — каза той, когато тя отвори очи.

— Не беше груб — изрече Кристи с въздишка. — Толкова отдавна не съм те чувствала в себе си...

Той ѝ се усмихна обезоръжаващо.

— Прекалено отдавна. Никоя друга жена не ме кара да се чувствам така, както ти го правиш.

Кристи се вгледа в него.

— Никоя друга жена ли? — Трябва да е имал дюзини. — Сигурно се шегуващ. Имал си много жени, доста по-опитни от мене.

— Да, много — съгласи се Синджън, целувайки върха на носа ѝ.

— Мъжете не се интересуват от съпругите си по този начин.

— Така е.

— Защо си толкова мил?

— Аз съм мил човек.

— Синджън, дръж се сериозно. Кажы защо помагаш на селяните.

— Сега ли?

— Нима моментът не е добър?

— Искам пак да те любя.

— Сега ли?

Той ѝ върна думите.

— Какъв по-добър момент?

Започна да я люби полака, с такава нежна загриженост, че тя се почувства наистина ценена. Тласъците му бяха бавни и равномерни, възбудата му беше грижливо отмерена и тогава търпението на Кристи не издържа. Хващайки ханша му, тя го привлече по-дълбоко, показвайки му без думи какво иска от него. Едва тогава той отприщи страстта си, довеждайки и себе си, и нея до върха. След това тя се прилепи до гърба му и задряма.

Почти беше заспала, когато почувства слабо изпърхване в корема си. Несъмнено движение. Тя извика, събуждайки Синджън. Той се надигна с див поглед, търсейки причината за тревогата на Кристи.

— Какво има? Лошо ли ти е?

— Виж — каза тя, хвана ръката му и я сложи корема си.

— Какво?

— Чакай.

Детето помръдна отново. Синджън явно го усети, защото ръката му се напрегна и очите му се разшириха от удоволствие.

— Това ли е, което си мисля?

— Да. Нашето дете. Това са първите признаци на живот, които почувствах.

Трепването се повтори още веднъж, преди бебето да се успокои. Кристи помисли, че е прекрасно, дете бащата на детето ѝ е с нея първия път, когато тя усети новия живот. Дали и той като нея благоговееше пред първото движение на детето им.

— Синджън.

— Да.

— Знам, че не искаш това дете така отчаяно, както аз го искам, но се надявам, че няма да затвориш сърцето си за него.

Синджън мълча дълго време. После изрече:

— Никога не съм мислил много за това. Господ знае, че не аз съм човекът, който има право проповядва отговорност. И все пак ще те попитам: наистина ли искаше дете от мен, или просто ти трябваше наследник за Гленмур?

Кристи се вцепени. Синджън я беше хванал натясно.

— Истината, Кристи — настоя той.

Как да му обясни, че неговото дете е бъдещето на клана й, без да изглежда студенокръвна? Преди да срещне Синджън и да се влюби в него, наследникът на Гленмур, който щеше да осуети плановете на Калъм, беше основната й цел. Но в мига, когато разбра, че носи детето на Синджън, всичко се беше променило. Тя обичаше това дете. Много. Искаше го. Отчаяно. Детето й щеше да бъде част от Синджън. Единствената част, която тя някога щеше да има. Как да му го обясни?

— Няма да те лъжа. Отначало твоето дете беше нещо, от което имах нужда заради клана. За да запазя Гленмур за бъдещите поколения. По-късно то стана много реално за мен и разбрах, че го искам заради себе си.

Синджън размисли над това и осъзна, че бе действал безотговорно в Лондон. Носеше половината вина, задето бяха създали дете. Трябваше да вземе предпазни мерки, вместо да се съгласява с условията, които му беше поставила Кристи. Но тогава беше така подлудял по нея, че бе готов да се съгласи с всичко, което тя поискаше.

— Не се безпокой, Синджън — каза тя, нарушавайки мълчанието му. — На детето ти никога няма да му липсва любов. Нито пък ще ти поставям изисквания, ако от това се тревожиш. Нямаме нужда от тебе. Можеш да напуснеш Гленмур без съжаления.

По дяволите! Да чуе, че нямат нужда от него, не от това имаше нужда Синджън в този момент.

8

Синджън се събуди на разсъмване. Кристи спеше спокойно, затова той се постара да не я събуди, докато излизаше на пръсти от стаята ѝ. Върна се в своята стая, за да се измие, обръсне и облече. Рори вече беше в залата, когато той влезе там. Седна на масата тъкмо когато Мери се втурна, носейки, овеса на Рори. Тя го изгледа свирепо, обичайната ѝ бойкост беше заменена от кисело изражение.

— Какво ще желаете тази сутрин, ваша светлост?

Синджън погледна към овеса, който Рори като че ли харесваше, и преглътна отвращението си.

— Ще опитам овеса тази сутрин, Мери. И може би две яйца заедно с него.

Устата на Мери трепна, но тя излезе твърде бързо, за да може Синджън да определи дали наистина се беше усмихнала.

— Ощастливихте Мери тази сутрин, ваша светлост — изрече Рори между две хапки овесена каша.

— Щом трябва да работим заедно, Рори, може би трябва да ме наричаш Синджън.

— Не е редно — измърмори Рори.

— Редно е, щом аз го казвам.

— Кое е редно? — запита Маргот, плъзвайки се на мястото до годеника си.

— Негова светлост ме помоли да му казвам „Синджън“ — обясни Рори.

Тя изгледа англичанина с подозрение.

— Защо го правите, ваша светлост?

— Всички тези светлости звучат заплашително. Приятелите ми ме наричат „Синджън“ или „Дарби“ и ще се чувствам повече у дома си, ако вие двамата с Рори ми викате така.

— Щом казвате така, ваша... Синджън — каза Маргот, видимо смутена от това, че го нарече по име. — Къде е Кристи? Обикновено по това време вече е долу.

Синджън си придаде невинно изражение.

— Още е в леглото. Сигурно е прекарала неспокойна нощ.

Маргот и Рори размениха многозначителни погледи, после Маргот стана.

— Може би трябва да се кача да видя дали е добре. — И изхвъркна сред шумолене на фустии.

Синджън добре осъзнаваше, че Рори го гледа укорително.

— Казвай, човече. Ако имаш да кажеш нещо, давай.

— Много добре, ваша светлост, искам да кажа, Синджън. Всички обичаме Кристи. Никой от нас не иска тя да страда.

Синджън видя Мери да се приближава. Изчака я да остави купата с каша и чинията с яйца и да се оттегли.

— Кристи носи моето дете. Какво те кара да мислиш, че бих я наранил?

— Помня колко беше сърдит, когато пристигна в Гленмур.

— Простих ѝ, задето ме излъга. Може би си го заслужавах. Питай я, ако не ми вярваш.

— Какво да ме пита?

Синджън се извърна при звука на нейния глас. Двете с Маргот бяха влезли в залата така тихо, че той не ги беше чул. Тя изглеждаше уморена, но въпреки това сияеща. Бременността ѝ отиваше.

— Ужасно ми е трудно да убедя твоите хора, че не ти мисля злото.

— Синджън няма да ме нарани, Рори — каза Кристи. — Поне не физически — добави тя с подтекст, който убягна на Рори.

Синджън реши да не отговаря. Вместо това вдигна лъжица с каша до устата си и преглътна. Макар че вкусът едва не го задави, той успя да не се намръщи.

— Синджън! Ти ядеш овес — възкликна Кристи, очевидно развеселена. — Мислех, че не обичаш овесена каша.

— Понякога човек трябва да преглъща нещата, които не харесва — каза той и загреба от кашата.

По някакъв начин успя да довърши съдържанието на купата, поливайки го с щедри глътки бира. Тогава нападна яйцата, които повече му харесаха.

— Днес ще видим стадата — каза Синджън, нямайки търпение да се наслади на хубавия, прохладен ден.

Отдавна не беше ставал рано и не беше яздил заради самото удоволствие.

— Вземи нещо за ядене, ако не успеем да се върнем навреме за обяд, Рори — добави Синджън, отмествайки назад стола си.

— Облечете се топло — посъветва ги Кристи. — И си пазете гърба от Камерън — добави тя.

Синджън ѝ отправи самоуверена усмивка.

— Имам охрана, забрави ли?

Хълмовете и тресавищата бяха побелели от слана; дъхът на Синджън висеше във въздуха като мъгла. Денят беше мрачен, с обещание на сняг, но възторгът на Синджън тази сутрин не можеше да бъде помрачен. Кристи беше прекарала нощта в неговите обятия.

Намериха овцете сгущени в една долчинка. Синджън дръпна юздите на коня си и с наслада ги загледа. Макар да нямаше нищо общо с грижите за тях, гордост изпълни гърдите му. Стадото беше голямо, няколкостотин глави, и всяка овца имаше дебело руно. Напролет, когато ги острижеха, щяха да вземат добри пари от толкова вълна. Синджън не се беше занимавал с бизнес, но добре знаеше, че цената на вълната не е спадала през последните няколко години, и се питаше защо сър Осуалд твърди обратното. Това просто нямаше смисъл. Някъде в дълбините на мозъка му започна да се прокрадва подозрението, че сър Осуалд би могъл да пълни джоба си, като краде от имението и като лишава овчарите от полагаемата им се част.

Синджън се помъчи да поговори с овчарите. Те отговаряха с готовност на въпросите му, но все така изглеждаха подозрителни. Той научи, че не всички овце принадлежат на Гленмур. Някои бяха собственост на други членове на клана и се отглеждаха заедно със стадото на Синджън. След като видя колко грижи се полагат за животните му, той реши да посети селото на Раналд.

— Раналд са верни на Кристи — обясни Рори. — Те я приеха без възражения. Тавис Раналд, вождът на рода, и старият Ангъс Макдоналд бяха първи приятели. С изключение на неколцина от помладите, които са войнствено настроени, са мирни земеделци и овчари. Докато крадливите Камерън се прехранват, крадейки добитъка на съседите си.

— Мислех, че Камерън са ви съюзници — каза Синджън. Никога нямаше да разбере тези планинци и отношенията в клановете.

— Да. Те са ни съюзници, но знаем, че не бива да стоим с гръб към тях. Не е никаква тайна, че Калъм Камерън очакваше да стане водач, когато Ангъс не остави мъжки наследници, с изключение на някои далечни роднини от рода Макдоналд като мене. Те бяха много огорчени, когато Ангъс остави Кристи за предводител. Дори казваха, че се ще присъединят към Кембъл, заклетите ни врагове. Но нищо не стана.

— Остави Камерън — каза Синджън. — Сега се интересувам от Раналд. Това ли е селото им — там пред нас?

Селището на Раналд се състоеше от купчина каменни къщички недалече от селото на Макдоналд. Както очакваше Синджън, появата му предизвика доста вълнения. Един як старец, който, вероятно е бил доста красив на времето, излезе от къщичката си, за да посрещне гостите.

Кимна на Рори, преди да се обърне към Синджън.

— Аз съм Тавис Раналд, вожд на рода Раналд. Каква работа имате с нас, ваша светлост?

— Знаете кой съм? — запита Синджън.

— Да, бях в Гленмур в деня, когато пристигнахте. Чухме, че ще останете. Вярно ли е?

В деня, когато Синджън пристигна, в залата имаше събрани толкова много хора, че той не беше имал време да ги опознае. Освен това, в онзи ден беше имал очи само за Кристи.

— Ще остана засега — каза той. — Исках да ви благодаря, че защитихте лейди Кристи, когато Камерън се опитаха да вдигнат бунт.

— Не бих се опълчил против желанията на Ангъс. Кристи е негова внучка и това е достатъчно за Раналд.

Синджън направи бърз оглед на къщичките в селото, докато минаваше през него, и забеляза, че не са в по-добро състояние от тези в селото на Макдоналд.

— В момента работници поправят къщичките при нас. Не можах да не забележа, че няма да е зле и тук да бъдат направени някои дребни ремонти. След като работата в Гленмур свърши, мога да пратя работниците тук, на мои разноски, разбира се.

Очите на Тавис се присвиха.

— Защо ще го правите, ваша светлост? Доколкото ми е известно, никога не се интересували от съпругата си или от имотите си. Защо е

тази внезапна промяна?

Синджън знаеше, че планинците нямат основание да му вярват. Короната беше отнела земите им, беше им забранила да носят поли и да свирят на гайди, беше омъжила дъщерите на благородниците им за англичани. Той знаеше, че не е вдъхнал особено доверие на тези хора през годините. Беше игнорирал шотландската си съпруга и почти не се беше интересувал от имененията си.

— Нека просто да кажем, че е време да се занимаем с владенията си.

— Сериозно ли говорехте, като споменахте за тримесечните данъци? Това ще облекчи доста бремето ни.

— Държа на всяка своя дума, Тавис Раналд. Помолих брат си да прегледа неотдавнашните увеличения. Започвам да подозирам, че трябва да разровя по-дълбоко. Смятам да поправам данъците в бъдеще. Ще се свържа с лорд Мансфийлд.

— Бихте ли хапнали заедно с мене и съпругата ми, ваша светлост? Ще бъдем доволни да споделим храната си с вас. Нищо особено, но Мег е добра готвачка.

— Какво ще кажеш, Рори? — запита Синджън, зарадван от поканата на Раналд.

Това беше първият знак, че неговите селяни го приемат.

— Коремът ми се е залепил за гръбнака. Малко хапване няма да ни дойде зле — каза с усмивка Рори. — Мег Раналд е най-добрата готвачка наоколо. Не казвайте на Мери, че съм споменал такова нещо.

Синджън се засмя.

— Мери няма да повярва на нищо, което аз кажа. Не мисля, че ме харесва.

Яденето беше просто, но обилно и добре приготвено. Студено овнешко, хляб с трици, варени картофи. Всичко беше толкова вкусно, че Синджън се притесни от това, че опразни чинията си и поиска още. Предположи, че студеният въздух е засилил апетита му.

Преди Синджън и Рори да си тръгнат, Тавис прие Синджън да финансира ремонта на къщичките. Разделиха се като приятели, доколкото това въобще беше възможно.

След като излязоха от селото на Раналд, Синджън реши да посети и рода Макдоналд. Ремонтите продължаваха, когато те пристигнаха там. Рори беше приветстван с ентузиазъм, а Синджън — с

предпазлив интерес. Няколко срамежливи усмивки бяха отправени към него от страна на жените, чиито домове щяха да получат нови покриви и други подобрения, и Синджън сметна това за добро начало.

Подчинявайки се на импулса си, той слезе от седлото, вдигна наръч слама на рамо и го понесе нагоре по стълбата към един от работниците. Когато Рори видя какво прави Синджън, се присъедини към него. Не си тръгнаха, докато първият здрач не се спушна над земята. Тогава, с уморени мускули, но усещайки задоволение от постиженията си, каквото не беше чувствал дотогава, Синджън се върна в Гленмур.

Няколко души от рода Камерън го чакаха в залата. Синджън изстена гласно. Камерън бяха последните хора, които би искал да види точно сега. Копнееше да се накисне във ваната, да се нахрани, а после да се люби с Кристи. Мисълта за жена му винаги предизвикваше в тялото му бурна реакция и той се запита защо лейди Вайълет или която и да било друга жена, която познаваше, не му беше въздействала по същия начин.

— Ходили сте при Раналд — нападна го Калъм, когато Синджън влезе в залата.

Синджън пламна от ревност, когато видя Калъм да седи до Кристи. Не му хареса и начинът, по което я гледаше. Най-малкото, прекалено собственически.

— Да, това безпокои ли те?

— Насъсквате другите родове срещу Камерън.

— Не си спомням да съм споменава името Камерън в разговора с Тавис Раналд. Има ли още нещо, което искаш да обсъдим?

— Не идвайте да душите в селото на Камерън — предупреди го Калъм. — Не ви искаме там.

— Нима Макдоналд, Камерън, Раналд и Макензи не са съюзници? Кристи не е ли ваш предводител? — запита Синджън.

— Да, поне това е така. Но не чувстваме близост с вас, ваша светлост. Не искаме нищо от вас. Планинците са горда порода. Не искаме да ни напомняте за поражението ни при Кулоден.

— Беше преди петнадесет години, Камерън — напомни му Синджън.

— Паметта ни е дълга — възрази Калъм. — В деня, в който земите ни се върнат при нас, ще престанем да мразим англичаните.

Кимвайки на съплеменниците си, Калъм излезе от залата. Синджън погледна към Кристи, видя смутеното ѝ изражение и се приближи към нея.

— Какво ти е казал? — запита я той. — Ако те е заплашвал по някакъв начин...

— Нищо ново. Той иска власт и е все така недоволен, защото не поисках анулиране в Лондон. Смята неконсумирания брак за недействителен и беше готов да ме вземе със сила. С мене като своя съпруга Калъм щеше да бъде в състояние да поведе бунт. Не си е и мислил, че ще се върна с твоето дете в корема. Наследникът ти е заплаха за неговите амбиции.

— Остави Калъм. Раналд още са ти съюзници. Няма защо да се страхуваш от Калъм.

— Не го познаваш, Синджън. Трябва да се вслушаш в предупрежденията му. Още не е късно да се върнеш в Лондон, преди снегът и ледът да направят пътищата непроходими.

— Искаш ли да си отида?

Синджън затаи дъх. За първи път в живота си усещаше, че някой има нужда от него. Лорд Грях беше само далечен спомен. Сейнт Джон Торнтън беше друг човек, живеещ в друго време и на друго място. Днес беше използвал мускули, каквито дори не знаеше, че притежава, и се беше почувствал ужасно добре. Храната никога не беше имала такъв прекрасен вкус, въпреки че беше проста, а въздухът го опияняваше със свежестта си.

Кристи се взря в него, но не откри нищо, което да ѝ напомня за лорд Грях, любимеца на Лондон. Видя мъж, чието лице беше обветрено и зачервено от студа. Беше изгубил лондонската си бледност и тя се учудваше на вълчия му апетит.

— Трябваше да го видиш как работеше днес — каза Рори. — Носеше наръчи слама цял следобед. Бас държа, че мускулите го болят. Аз едва се движа, а съм свикнал с тежка работа.

Синджън се намръщи.

— Излиза, че сякаш съм прекарал целия си живот в безполезни занимания.

Кристи сподави смеха си.

— А не си ли?

Бавна усмивка освети лицето му.

— Сигурно си права, макар че яздех, фехтувах се и се боксирах, за да тренирам мускулите си.

— Имаш нужда от гореща вана, Рори — каза Маргот. — Ела, приготвила съм вода.

— Помолете момчетата от кухнята да качат едно корита и за лорд Дарби — извика Кристи след тях.

— Сложете го в стаята на Кристи пред огъня — добави Синджън. — И питайте Мери дали има някакъв мехлем против мускулна треска.

Кристи вдигна вежда към него.

— Снощи спяхме заедно, но това не означава, че ще го правим всяка нощ. Сериозно говоря, Синджън. Ако не можеш да бъдеш онзи съпруг и баща, от който имам нужда, не мога да позволя връзката ни да се задълбочи.

— Много съпрузи живеят отделно. Такъв е животът. Не това искаше да чуе Кристи.

— Лорд Грях ли чувам да се обажда?

— Кристи, няма да се променя за една нощ. Достатъчно е да кажа, че засега съм доволен. Харесва ми да гледам как носиш детето ни и се заклевам, че нямам търпение да го видя как се появява на бял свят.

— Как тя ще се появи — уточни Кристи, вдигайки брадичка.

— Ще имам момиче.

Тя беше решила много отдавна, че няма да ражда момче. Синджън можеше да се амбицира да отведе наследника си от Гленмур и да го отгледа в Англия. Мисълта да бъде отделена от детето си беше непоносима.

— Щом казваш. Ще се качваме ли в стаята ти? — каза Синджън, предлагайки ѝ ръката си. — Нямам търпение да се потопя в тази вана. Надявам се Мери да готви нещо вкусно, защото съм страшно гладен.

Ненаситният апетит на Синджън смая Кристи, както и желанието му да върши тежка работа. Не знаеше той да се е занимавал с някакъв физически труд в Лондон, фехтовката, боксирането и ездата бяха поддържали фигурата му стройна и атлетична, но работата, с която се беше занимавал днес, щеше да го направи много по-едър и як, особено ако апетитът му останеше все така ненаситен, както в последните няколко дни. Тя се усмихна на себе си, представяйки си как дамите

биха реагирали на един лорд Грях с издути мускули и зачервено лице. Щяха да се възхищават на силата му, реши тя. Той щеше да бъде добре приятно разнообразие в сравнение с техните суетни, бледи приятели.

— Какво означава тази усмивка? — запита Синджън.

Кристи спря на най-горното стъпало, за да си поеме дъх.

— Просто ми хрумна нещо забавно.

— Добре ли си? — запита Синджън. — Трябваше да те нося.

— Не съм безпомощна, само съм бременна. По-добре побързай, преди ваната ти да е изстинала.

Коритото стоеше пред огнището, точно както беше заповядал Синджън. Сапун и кърпи бяха оставени наблизко. Кристи се обърна, докато той хвърляше дрехите си и се потапяше във водата.

— Ще ми изтриеш ли гърба?

— Мислех да ида долу да видя дали Мери няма нужда от помощ за вечерята — възрази тя.

Той ѝ подаде изтривалката.

— Аз имам нужда от тебе повече, отколкото Мери.

Кристи искрено се съмняваше.

— Добре, но само ще ти изтрия гърба. Ти си един очарователен измамник, Синджън, и аз съм наясно с всичките ти трикове.

Насапуниса гъбата и мина зад гърба му.

— Наведи се напред — измърмори тя.

Той се подчини с готовност. Когато тя свърши, пусна гъбата във водата, изправи се и сложила ръце на кръста, се протегна да раздвижи схванатите си мускули. Синджън веднага забеляза и се разтревожи.

— Какво има? Бебето ли е?

Кристи би дала мило и драго, за да повярва, че Синджън наистина се интересува от нея и детето ѝ.

— Добре съм. Детето натежава и понякога гърбът ме боли, когато съм уморена.

— Седни до огъня, докато свърша с банята. Има нещо, за което исках да говоря с тебе.

Въпреки че не ѝ се искаше, тя приседна на пейката пред камината, внимавайки да не гледа мъжа във ваната.

— Забелязах, че децата в селото нямат подходящи дрехи за зимата — започна Синджън.

Погледът ѝ се отклони, за да се спре на лицето му, изненадата ѝ беше очевидна.

— Забелязал си това?

— Да. Това и други неща.

— Обикновено осигурявам нови дрехи, когато получа годишната си издръжка. Тази година получих по-малко от обичайното. Сър Осуалд каза, че си ми намалил издръжката. Трябваше много да внимавам как харча парите и нямаше достатъчно, за да купя платове.

Намръщен, Синджън стана от ваната, от него се стичаше вода, докато той увиваше хавлията около хълбоците си.

— Не си спомням да съм ти намалявал издръжката. Джулиън се погрижи да бъда щедър към тебе. Изглежда, сър Осуалд ще трябва много да обяснява. — Отправи остър поглед към Кристи, която масажираше гърба си. — Още ли те боли гърбът?

— Малко.

— Легни на леглото.

— Какво?

— Просто го направи, Кристи. Няма да ти сторя нищо. — Той беше толкова настоятелен, че тя не започна да спори.

Легна настрани, положила глава на сгънатите си ръце.

— Сега какво?

— Просто се отпусни.

Тя почувства ръцете му да се движат надолу по гърба ѝ, да разтриват стегнатите мускули покрай гръбнака ѝ. Беше толкова хубаво, че затвори очи и изстена от удоволствие. Той продължи да масажира, прогонвайки болката, ръцете му бяха твърди, но нежни, докато тя не се отпусна така, че заприлича на детска парцалена кукла.

— Не заспивай — каза той.

— Разбира се, няма — промърмори тя сънено. — Да те намажа ли с мехлем против мускулна треска?

— Имам само един мускул, който се нуждае от успокоение точно сега — прошепна той в ухото ѝ.

Очите на Кристи се отвориха, щом усети как ръцете му се плъзват по бедрата ѝ и вдигат полите ѝ нагоре. Подскочи, когато той се наведе и целуна голото ѝ задниче.

— Синджън! Какво правиш? — И тя се търкулна по гръб.

— Целувам ти дупенцето.

Тя се опита да се надигне, но той възседна краката ѝ, приковавайки я към леглото.

— Чакат ни за вечеря.

— Нека да почакат.

Пусна краката ѝ и я вдигна да застане на колене, намествайки се зад нея. Тя потисна един вик, когато почувства мъжествеността му да погалва седалището ѝ, а после да се вмъква във влажната цепнатина между бедрата ѝ. Не можеше да се удържи. Бедрата ѝ се притиснаха към слабините му и тя усети как тялото му реагира с мигновена силна възбуда.

— Кажи ми, ако съм груб.

Гласът му беше дрезгав от желание, когато полека навлезе в нея. Тиха въздишка се изтръгна от устните ѝ. Тогава той навлезе докрай в нея. Тя изстена, притискайки ханша си към слабините му.

Внезапно той се оттегли и се отпусна назад на пети. Тя нададе протестен вик и се строполи по корем.

— Не, така е опасно за тебе — каза Синджън задъхан. — Толкова те искам, че забравих, че си бременна. Обърни се, скъпа. Нека те съблека, за да го направим както трябва.

Замаяна, Кристи просто го гледаше втренчено, докато той умело я освобождаваше от дрехите и. Само мигове по-късно я покри с тялото си, целувайки я, похищайки устата ѝ с отчаяна жажда. Тя отвърна на целувките му, ръцете ѝ обвиха врата му, а краката ѝ се разделиха, за да го приемат помежду си.

Той покри гърдите ѝ с ръцете си и прилепи устни към пулсиращото ѝ гърло. После се плъзна надолу, поемайки едно набъбнало зърно, и го засмукаха.

— Синджън, моля те.

— Така хубаво ме молиш, че как да ти откажа каквото и да било? — каза той, поставяйки краката ѝ на раменете си, и се заби в нея.

Предавайки се изцяло, Кристи се отдаде на любенето. Щеше да се вкопчи бясно в него, ако той не контролираше и себе си, и нея.

Синджън се наслаждаваше от звуците на нейното удоволствие и от вида на красивото ѝ лице, замаяно от страст. Стискаше седалището ѝ, засмукваше зърната ѝ; като че ли не можеше да се насити на тази жена, която носеше детето му. Опита се да контролира страстта си, но тя го победи и той се заби дълбоко в Кристи. Наблюдаваше я отблизо,

за да улови евентуален признак на дискомфорт, и се развълнува, когато видя, че и тя е така потънала в страстта, както и той. Очите ѝ бяха полузатворени, изражението ѝ вгълбено в насладата. Той влизаше и излизаше от нея, стискаше зъби и се концентрираше върху това да ѝ даде удоволствие. Чу я да вика — остър, пронизителен звук на екстаз, почувства спазъма ѝ, който го обгърна, и това срина самообладанието му. Всичко, което имаше да ѝ даде, се изля от него в тялото ѝ. Ако беше по силите му, би ѝ дал още повече.

Дълги минути минаха, преди той да намери сили да се отдръпне от нея. Тя се обърна към него със затворени очи, а лицето ѝ беше толкова бледо, че остър пристъп на паника го накара да скочи.

— Заболя ли те?

— Не, не ме заболя. Уморена съм... толкова съм уморена.

Той се пресегна и придърпа одеялото над нея.

— Да ти донеса ли вечерята тук?

— Да, ще бъде добре. Кажу ми на Маргот, че тази вечер няма да имам нужда от нея.

Синджън беше тих по време на вечерята и другите го оставиха на спокойствие. Той изпрати Маргот да занесе горе един поднос за Кристи. Нахрани се, каза лека нощ на Маргот и Рори и се качи горе в стаята на жена си. Намръщи се, като видя, че не е докоснала яденето, оставено на нощната масичка. Но тя спеше така дълбоко, че не му даде сърце да я буди. Очевидно имаше нужда по-скоро от сън, отколкото от храна. Съблече се бързо, пхна се в леглото до нея и я прегърна. Без да се събужда, тя въздъхна и се сгуши до него.

Седмиците летяха бързо. Кристи не беше единствената, която наддаваше на тегло. Синджън откри, че физическата активност му харесва, и работеше заедно с Рори и селяните почти всеки ден. Издутите му мускули растяха заедно с апетита му. Торсът му стана по-широк, ръцете укрепнаха; никога преди не беше изглеждал по-здрав и не се беше чувствал така добре.

Кристи бе отпускала дрехите му толкова често, че той се принуди да поиска от Рори някакви по-широки дрехи, с които да работи. Когато заваля първият сняг в началото на декември, селските колиби вече имаха здрави и солидни покриви. Синджън много се

гордееше, че на никой селянин няма да му тече в къщата. Кристи беше купила одеяла и вълнени платове от амбулантни търговци и ги беше разпределила между сънародниците си. Тъй като Калъм упорито се отказваше да приеме каквото и да било от англичанин, в селището на Камерън не беше толкова уютно и топло, както при родовете Макдоналд, Раналд. Синджън се беше заел да намери допълнителна прислуга за Гленмур. Всеки ден четири млади жени идваха в замъка и всяка вечер се връщаха по домовете си в селото. Декември започна с жестока снежна буря. Започнаха приготовленията за коледните празници. Всички членове на клана бяха поканени в замъка и Синджън обеща да осигури ритуалния пън за огнището.

Макар все така да споделяше леглото на Кристи, той с всички сили се стараяше да я люби нежно и много нощи просто я прегръщаше, без да правят любов. Тялото ѝ сега носеше неговото дете и той знаеше, че любовните им игри скоро ще станат вредни за бебето.

Денят срещу Рождество изгря студен и сив. Ритуалният пън гореше весело в огнището, зеленика украсяваше залата, бира с подправки се лееше в щедри количества, създавайки чувство за общност. Дори Камерън изглеждаха в добро настроение. Синджън имаше подарък за Кристи и я потърси към края на вечерта, за да ѝ го даде.

Жена му седеше със съпругата на Тавис Раналд, когато Синджън ѝ даде знак да дойде при него. Тя го изгледа озадачено, но бързо стана и охотно и го последва в кабинета му.

— Нещо не е наред ли, Синджън? — запита тя, щом останаха насаме.

— Седни — каза той, настанявайки я в едно удобно кресло. — Исках да ти дам подаръка си, без всички да ни гледат.

Очите на Кристи пламнаха.

— Имаш подарък за мене?

— Да. Купих го в Инвърнес в деня, когато ходихме с Рори за материал.

Отвори чекмеджето на бюрото, извади една кадифена торбичка и я сложи в ръката ѝ.

Кристи развърза шнура и изсипа съдържанието на дланта си. После възкликна възхитеното. На Синджън не му беше нужно повече, за да се почувства щастлив.

— О, Синджън! Изумруди! Прекалено е.

Колието се състоеше от един голям изумруд, висящ от наниз с по-малки изумрудчета.

— Мога да си го позволя. Отиват на очите ти и искам да ги имаш. Ще ги носиш ли?

— О, да. С удоволствие.

Тя му подаде колието и се обърна с гръб към него. Синджън постави украшението около шията ѝ и го закопча, после я обърна към себе си.

— Стоят ти чудесно.

— И аз имам нещо за тебе — каза тя. — Чакай ме тук.

Излезе, преди Синджън да успее да отговори. Не очакваше нищо и се запита как ли се е снабдила тя с подарък за него. Не чака дълго. Кристи се върна след няколко минути с обемист пакет, увит в платно. Усмехната го сложи в ръцете му.

— Хайде, отвори го — подкани го тя, защото той продължаваше да се взира в нея.

Синджън не знаеше защо ръцете му треперят. Беше получавал подаръци от красиви жени и преди, но те някак си не означаваха толкова много, колкото този грубо увит подарък от неговата съпруга. Остави вързопа на бюрото и внимателно разви обвивката му. Дъхът му секна, когато видя какво има вътре — зимни дрехи, достатъчно големи за наедриялото му тяло. Извади вълнени панталони, снежнобяла риза и вълнен жакет. Намери и туника като онези, които носеха планинците. Но това не беше всичко. Под топлите дрехи лежеше кадифено наметало, подплатено с кожа.

Синджън беше зашеметен.

— Ти ли ги направи?

— Да. Купих платовете от амбулантни търговци, а Рори хвана бобри за подплатата на наметалото.

— Кога си успяла да ушиеш всичко това?

— Докато ти работеше в селото. Маргот ми помогна. Ти мислеше, че шием бебешки дрешки, но ние успяхме и с твоята премяна. Имам много свободно време, след като ти ми нае помощнички.

Синджън забрави и Камерън, и недоволните им погледи, и техните заплахи. Нямахше търпение да остане насаме с Кристи. Може

би тази вечер щеше да е последната, в която щяха да се любят преди раждането. Според Кристи детето щеше да се роди в началото на март. Синджън знаеше, че дотогава трябва да вземе някои от най-важните решения, но нямаше да допусне нещо да помрачи предстоящата нощ.

9

Януари дойде със силен мраз. Синджън прекарваше дълги часове край огнището, пиейки греяно вино и наблюдавайки как съпругата му шие безбройни дрешки за детето им. Ставаше все по-неспокоен. Знаеше, че Кристи е забелязала настроението му, защото я хващаше да се взира мрачно в него, когато смяташе, че той не я гледа.

Той не можеше да не мисли за сезона, на който се наслаждаваха приятелите му в Лондон; фееричните балове, театърът, операта, приемите. Не че беше нещастен през изминалите няколко месеца, но просто не знаеше дали животът в шотландските планини е онзи, който би искал да води. Зимното бездействие му даваше прекалено много време да фантазира какво ли пропуска в Лондон.

Малко след Коледа дойде и дългоочакваното писмо от Джулиън. Брат му се беше поровил в отчетите на сър Осуалд и беше открил, че икономът, на когото всички се бяха доверявали, е присвоявал пари и е повишавал данъците и рентите, за да издържа скъпа любовница. Джулиън пишеше, че управителят е бил заловен, докато се е качвал на кораб, пътуващ за Франция, и сега е в затвора Нюгейт, да чака съдебния процес. По-късно вероятно щеше да се наложи Синджън да даде свидетелски показания пред съда. Освен това Джулиън искаше да разбере защо брат му е решил да остане в Шотландия, без да даде никакво обяснение.

Синджън внимателно формулира отговора си, за да разкрие възможно най-малко за отношенията си с Кристи. Искеше лично да съобщи на Джулиън за Кристи и детето им, да види изражението на брат си, когато сложи в ръцете му своя син и наследник. Въпреки желанието на Кристи да има дъщеря Синджън чувстваше, че тя ще му роди син.

Писа на Джулиън, че възнамерява да остане в Гленмур до началото на лятото, освен ако не е необходим преди това за съдебния процес срещу сър Осуалд. Засмя се, представяйки си смайването на Джулиън, когато прочетеше отговора му. В миналото нищо не можеше

да попречи на Лорд Грях буйно да се забавлява през целия сезон в Лондон.

Снегът започна да се топи в началото на февруари и Синджън реши, че вече му е омръзнало да мързелува. Намери Рори в конюшните и предложи да излязат да пояздят, а и да нагледат селяните в техните паланки.

Чудесно беше да почувства пак прекрасен кон под себе си, а студеният вятър да отвее тъгата от мозъка му. Усмихна се умилено при вида на рунестите овце, сгушени да се топят. Преди месеци щеше да се отнесе презрително към подобна идилия, ако човек би могъл да нарече така живота сред избухливите планинци.

Точно когато спряха да погледат овцете, се случи неочакваното — една стрела изсвистя покрай ухото на Синджън. Рори изкрещя предупредително и посегна към лъка си, но викът му дойде прекалено късно. След миг втора стрела изсвири иззад дърветата и се заби в рамото на Синджън. Ако не беше послушал предупреждението на Рори да се наведе, стрелата щеше да улучи целта си — сърцето му. Синджън се хвана за рамото и тупна на земята, а кръвта му обагри разкаляния сняг.

Стрелите спряха в мига, в който той падна. Нападателите изчезнаха също така безшумно, както и бяха дошли. Рори скочи от коня и клекна до Синджън, вдигайки го, за да огледа раната.

Макар и превиващ се от болка, Синджън беше в съзнание.

— Какво стана?

— Камерън, подозирам. Можеш ли да станеш? Не искам да вадя стрелата все още, докато не разбере колко тежка е раната. Не бива да умреш от загуба на кръв, преди да те закарам обратно в Гленмур. Дръж се, Синджън, Мери ще те оправи.

— Само ми помогни да се кача на коня — изрече Синджън през зъби.

Рори му помогна да се изправи, а после и да възседне жребеца. Животното като че ли знаеше, че трябва да помага, затова остана неподвижно, докато Синджън не се закрепил на гърба му.

— Ще вървим полека — каза Рори, хващайки влачещите се юзди на коня на Синджън, и се качи на своя кон.

Синджън не помнеше почти нищо от обратния път до Гленмур. Кръв избиваше през туниката му, докато той се люлееше като пиян на

седлото. Макар че болката беше непоносима, той не вярваше, че раната ще застраши живота му. Беше се снишил точно навреме благодарение на предупреждението на Рори. Очевидно Калъм Камерън се бе решил и на убийство, за да се отърве от него. Синджън знаеше, че Калъм мрази англичаните, както ги мразеха и повечето шотландци, но никога не му беше хрумвало, че може да се стигне и до това. Беше започнал да вярва, че е на път да спечели доверието на клана.

— Почти стигнахме у дома, Синджън — обади се ободрително Рори.

Синджън нямаше сили да говори. Седеше отпуснат над гривата на коня, със затворени очи, стиснал зъби, за да се бори с остриите болки. Следващото, което усети, беше, че го свалят от коня. Влизането им в залата беше посрещнато с остри писъци. Кристи? После пелена падна пред очите му.

Кристи видя Рори да внася Синджън в залата и не можа да съдържи отчаяния писък, който се изтръгна от гърлото ѝ. Първата и мисъл беше, че е мъртъв, че Калъм е загубил търпение и го е убил. Не можеше да помръдне, само се взираше в стрелата, стърчаща от тялото му.

Когато чуха писъка на Кристи, Маргот и Мери захвърлиха работата си и се втурнаха в залата.

— Какво има, момиче? — запита разтревожено Маргот.

— Детето ли е? — обезпокои се Мери. Едновременно зърнаха Рори и Синджън.

— Боже опази! — извика Мери и се прекръсти.

— Какво е станало? — запита Маргот, втурвайки се към тях, за да помогне.

— Улучи го стрела — каза късо Рори. — Къде да го сложим?

— Занеси го в стаята ни — каза Кристи, най-накрая възвърнала си дар слово.

— Ще донеса лекарствата и инструментите — каза Мери, втурвайки се бързо към кухнята.

— Не се тревожи, Кристи — занарежда Маргот. — Знаеш, че Мери е най-добрата лечителка тук, в планините. Няма да остави Синджън да умре.

— Трябва да отида при него — каза Кристи и се затича тромаво към стълбището. — О, Маргот, ами ако умре?

— Няма да умре. Не си го и помисляй.

Кристи се изкачи по стъпалата с изненадваща лекота, като се има предвид натежалата ѝ фигура. Рори беше сложил Синджън на леглото и тъкмо сваляше ботушите му, когато тя влезе в стаята. Кристи побърза към леглото и хвана ръката на Синджън. Той отвори очи и се опита да се усмихне, но усмивката се превърна в гримаса.

— Не се тревожи — изпъшка той. — Няма да умра.

— Ще убия Калъм — изсъска Кристи.

— Дръпни се — каза Мери, нахлувайки в стаята. — Не си го съблякъл — обърна се тя с укор към Рори, докато оставяше сандъчето си с медицински принадлежности на нощната масичка.

Рори веднага започна да ѝ помага.

— Изрежи плата около стрелата — нареди тя.

Докато Рори и Кристи събличаха Синджън и закриваха с чаршаф долната част на тялото му, Мери вадеше игла, конец, мехлеми и превръзки.

— Слушай внимателно, Рори — нареди Мери. — Не дърпай стрелата, докато не ти кажа. Маргот, донеси уискито.

Маргот излезе бързо и се върна след няколко минути с една кана.

Мери повдигна главата на Синджън и допря каната до устните му.

— Пийте, ваша светлост. Ще имате нужда.

Кристи загледа как Синджън преглъща. Мери отново допря каната до устните му, карайки го да пие, докато уискито не започна да се стича от устата му и той не можеше да поеме повече. Мери кимна и остави каната наблизко, ако потрябва отново. Тогава кимна на Рори.

Рори хвана стрелата и я извади с едно плавно движение. Кристи пребледня, когато чу Синджън да изохква. Затвори очи и когато ги отвори, Мери сипваше уиски в раната, която сега кървеше обилно.

— Толкова много кръв — прошепна Кристи, готова да припадне.

— Не е толкова много — отвърна Мери, спокойно вдявайки в иглата фин копринен конец. Подаде на Рори нагънат чист плат и му каза да го притисне към раната. — Когато кървенето поспре, ще зашия негова светлост.

— В съзнание ли е? — запита Кристи, наведена над Синджън, и закърши ръце.

— Да, а и малко пьян — каза Мери. — Нали, милорд?

Синджън отвори едно око. Погледът му беше разфокусиран. Дъхът на Кристи спря на гърлото ѝ. Той изглеждаше толкова комично, че ако положението не беше така сериозно, тя щеше да се разсмее.

— Сега ще ви зашия — каза Мери на едва държашия се в съзнание Синджън. — Здравеняк сте, ваша светлост. Ще скочите на крака много скоро. Утре ще ви сваря голяма купа с овес, за подсилване.

Синджън направи гримаса, но не каза нищо, докато Мери се приготвяше да го зашие. Кристи се настани до нея и взе ръката му. Рори стоеше от другата страна на леглото и хвана раменете на Синджън, за да го задържи на място при първото убождане с иглата.

За чест на Синджън той не трепна и не помръдна, докато Мери зашиваше раната му със спретнати бодове. Или може би беше твърде пиян, за да усети каквото и да било. Когато Мери приключи, отново дезинфекцира раната с уиски и я намаза с мехлем от свинска мас и смачкани невени. После превърза рамото на Синджън и част от гърдите му с бинтовете.

— Готово — каза тя, отстъпвайки назад. — Късметлия. Нищо важно не е увредено. Ще сваря чай от валериан, за да притъпи болката.

— Ами инфекцията? — запита уплашено Кристи. Знаеше, че раните, независимо колко са леки, може да се заразят и да убият човека. А раната на Синджън съвсем не беше лека.

— Моли се, дете — каза Мери. — Мъжът ти е млад и силен и няма по-добро средство против инфекция от хубавото шотландско уиски. — Изглежда остро Кристи. — Ами ти, момиче? Времето ти приближава.

Кристи ѝ отправи треперлива усмивка.

— Добре съм. Ще поседя при Синджън, знам, че си имаш работа.

— Не, аз ще седя при него — предложи Маргот.

— Не — запъна се Кристи. — Ще те повикам, ако стане нужда.

— Щом настояваш. Ще донеса чая от валериан веднага щом Мери го направи. Повикай ме, ако започне да се мята.

— Добре — каза Кристи, отпрацайки Маргот и Рори. Щом те си тръгнаха, тя сложи ръка на издутия си корем и се замисли за детето. Нямахше търпение да види момиченцето си. Бременността ѝ вървеше добре. Агнес, селската акушерка, я беше прегледала и беше предсказала лесно раждане. Разбира се, Кристи знаеше, че има

опасност — толкова много майки и бебета бяха умираха по неизвестни причини, — но тя имаше намерение да роди здраво дете и да го отгледа хубаво и жизнено.

— Кристи?

Мислите й секнаха от гласа на Синджън.

— Боли ли те? Мога ли да направя нещо?

— Боли, но се понася.

— Мери вари чай от валериан. Той ще ти помогне.

— Рори видял ли е кой се опита да ме убие?

— Мислим, че е Калъм Камерън.

— Няма да му се размине на тоя дивак! Когато се възстановя, ще докладвам на английския гарнизон в Инвърнес. Одобряваш ли?

Нерешителност обзе Кристи. Тя знаеше, че Калъм е луда глава и може би активно действа за изгонването на англичаните от шотландските планини, но родът Камерън беше воювал рамо до рамо с Макдоналд, Раналд и Маккензи в Кулоден и не й се искаше да види Калъм преследван като животно. Но пък той се беше опитал да убие Синджън и това не биваше да остава безнаказано.

— Направи каквото сметнеш за добре, Синджън — каза тя замислено.

Разговорът приключи, когато Маргот пристигна с чая. Кристи помогна на мъжа си да изпие силното питие и той заспа скоро след това. Тя остана да седи при него до късно през нощта, проверявайки го често за треска. Но Синджън за щастие не вдигна температура. Маргот се появи в стаята малко преди разсъмване, настоявайки братовчедка й да си легне. Кристи се съгласи неохотно, повличайки изтощеното си тяло към спалнята, която Синджън беше ползвал, когато пристигна в Гленмур.

Синджън се събуди от болка и с благодарност усети, че е поносима. Полека докосна превързаното си рамо, припомняйки си откъси от всичко, което се беше случило, след като стрелата бе пронизала плътта му. Погледна през прозореца и видя слаб слънчев лъч да пробива облаците. Сигурно беше спал цяла нощ. Чу шум пред вратата и миг по-късно Кристи влезе в стаята. Той й отправи немощна усмивка. Рори я следваше, носейки покрит с кърпа поднос.

— Буден си — каза весело Кристи. Синджън помисли, че тя изглежда уморена и се запита дали е седяла при него цяла нощ. —

Мери мислеше, че може да си гладен.

Рори остави подноса на нощната масичка и вдигна кърпата.

— Каша — оплака се Синджън, набърчвайки нос при вида на лепкавата смес. Честно казано, не беше много гладен, а безцветното желе в купата убиваше и малкото останал му апетит. — Мисля, че ще се откажа.

Посърналото лице на Кристи го накара да почувства вина.

— Може ли да хапна препечен хляб и чай?

Лицето ѝ се проясни незабавно.

— Да. Рори веднага ще ти донесе.

Рори излезе и Кристи придърпа един стол до леглото на Синджън.

— Как се чувстваш? Спа почти през цялата нощ.

— Надявам се не си седяла до мен непрекъснато — погледна я той строго. Изчервяването на Кристи му показа, че е било точно така. — Трябва да си почиваш. Раната ми не е сериозна.

— Може би не, но треската и инфекцията са сериозни. Няма признаци за треска, а Мери скоро ще трябва да ти смени превръзката. Ще каже дали раната ти е чиста.

Като че ли призована от думите на Кристи, Мери нахлу в стаята. Рори я следваше с препечения хляб и чая, които Синджън беше поискал. Сложила ръце на кръста, Мери се закани с пръст на Синджън и поклати глава.

— Един ден ще оцените овеса, милорд. И не ме гледайте така — добави тя, когато Синджън ѝ отправи раздражен поглед. — Да видим раната ви, преди да закусите.

Синджън лежеше мирно, докато Мери сваляше превръзката, опипваше, натискаше и подушваше.

— Няма гной, ваша светлост — обяви тя, мажейки поредния пласт мехлем върху раната, за да наложи отгоре нова превръзка.

— Днес ще стана — заяви Синджън, след като всички, освен Кристи бяха излезли.

— Няма да ставаш — каза тя твърдо.

Синджън реши да не спори. Вместо това започна да мисли над плановете си да доведе войници в Гленмур, питайки се дали е добра идея. Ако повикаше английски войници, вероятно щеше да предизвика

лоши чувства и да разпали духовете за бунт. Щеше да е зле, ако направеше това, но и ако не го направеше.

— Синджън, добре ли си? — запита Кристи. — Много си тих.

— Мислех — изрече полека Синджън. — Когато Калъм разбере, че не ме е убил, вероятно ще се опита отново. Или може би ще посегне на теб.

— Ще говорим за това по-късно. Трябва да си почиваш — каза Кристи, придърпвайки одеялото до брадичката му.

— Опитай се да поспиш. Колкото по-бързо се излекува тялото ти, толкова по-скоро ще вземеш решение за Калъм.

Синджън възприе нейното предложение сериозно, а и не можеше да си държи очите отворени. Дали Мери пак му е дала от онзи проклет валерианов чай? След няколко минути той потъна в здрав сън.

Синджън се възстанови учудващо бързо. И Кристи, и Мери бяха настояли той да остане на легло цели три дни. Макар да го ядосваше бездействието, наложено от техните строги правила, почивката на легло даде на тялото му време да се съвземе. Към петия ден упражняваше ръката си, без да изпитва много силни болки. Около седмия ден вече можеше да язди на кратки разстояния.

Март дойде навъсен, но това не продължи много. Всички знаци сочеха, че пролетта ще настъпи рано. Снегът се топеше по склоновете, хората се приготвяха да стрижат овцете. С възвръщането на здравето си Синджън започна да мисли как да се разправи с Калъм. Единственото, което го спираше, беше предстоящото раждане на детето му.

Кристи изглеждаше толкова тровава, че Синджън се чудеше как ли върви. Знаеше, че спи неспокойно, защото се беше върнала в леглото му, след като той се възстанови, и го будеше всяка нощ с въртенето си. Синджън знаеше, че не остава много до раждането на детето им, и тази мисъл го вълнуваше.

Писмото от Джулиън пристигна две седмици след деня, когато Синджън се бе разминал със смъртта. Кочияшът Джон беше препуснал по потъналите в кал пътища в бури и мъгли, за да го достави. Синджън изпрати изтощения човек в кухнята, за да се подкрепи, докато той четеше спешното писмо на Джулиън.

— По дяволите! — изруга той, след като прочете първите две изречения.

Кристи дойде при него и надникна над рамото му.

— Какво иска Джулиън?

Синджън пробяга по останалата част от писмото.

— Процесът на сър Осуалд е насрочен за последната седмица на март. Трябва да се върна веднага в Лондон, за да свидетелствам.

Чу как Кристи изпъшка и прокле неуместния избор на съдбата. Освен това писмото на Джулиън се съдържаше недвусмислена заповед, която Синджън не можеше да пренебрегне. Брат му очакваше от него да даде отчет за положението в Гленмур, както и да обясни защо е отложил завръщането си в Лондон.

— Ще отидеш ли? — запита тихо Кристи. Няколко мига в стаята остана потискащо тихо. Синджън се чудеше какво да реши. В Лондон го чакаха, но беше необходим и тук. Макар често да беше въздишал по лондонския светски живот през дългата и скучна зима, искаше да бъде тук, за да види как детето му се появява на бял свят. Затърси оправдание, за да остане в Гленмур — такова, което би задоволило брат му.

Ако пренебрегнеше настояванията на Джулиън, беше сигурен, че брат му ще чуе за раняването му от кочияша Джон, защото прислужниците бяха всеизвестни клюкари. И като познаваше Джулиън, той щеше да дойде лично в Гленмур толкова бързо, колкото беше възможно, и щеше да доведе войници със себе си.

Кристи се взираше в него с внимателен поглед. Изненада го, казвайки:

— Трябва да отидеш.

— Искаш да отида?

— Не това казах. Сър Осуалд те е лъгал и причини големи неприятности на моите хора. Може да го освободят, ако не свидетелстваш. Това ли искаш?

— Не, той заслужава да бъде наказан за алчността си.

— Значи трябва да отидеш.

— Но детето...

— ... ще се роди, когато трябва. Освен това имат нужда от тебе в Лондон.

— По дяволите, Кристи! Не се плаша от Камерън. Обещах да бъда тук за раждането на детето ни.

— Мислиш ли, че не забелязах колко скучно ти беше през тази зима? Знам, че ти липсва Лондон. Живял си като лорд Грях твърде дълго, за да се промениш само за няколко месеца.

Очите на Синджън се присвиха.

— Нарочно ли ме дразниш? Бъркам се в живота ти, така ли? Сънародниците ти по-важни ли са от мене? Всичко, което някога си искала от мене, е моето дете, за да осигуриш бъдещето на Гленмур. Беше заченато само с една цел. За да продължиш династията Макдоналд и да запазиш земята за бъдещите Макдоналд!

Лицето ѝ преbledня. О, господи, защо спореха така, огорчи се Синджън. Караха се за стари проблеми, които бяха разрешени много отдавна. А бяха ли наистина?

Кристи знаеше точно какво прави. В интерес на Синджън беше да се върне в Лондон. Не само за процеса, което беше достатъчна причина, но и за да разбере за себе си дали може да бъде щастлив с една жена. Трябваше да се увери в това сам. Тя беше видяла как се влачи замислен цяла зима, улавяше копнеещите, тъжни погледи, когато той мислеше, че тя не го гледа. Тя не го искаше, ако той беше решил да остане в Гленмур по задължение.

Искаше Синджън да я обича толкова, колкото тя него. Кристи знаеше, че той е влюбен в нея, но дали достатъчно, че да изостави стария си начин на живот? Връщането в Лондон сега щеше да му покаже какво пропуска и да уреди въпроса веднаж завинаги.

— Мисли каквото искаш, Синджън — изрече тя уморено. Гърбът я болеше и спорът само влошаваше нещата. — Няма значение за какво, но трябва да се върнеш в Лондон. Брат ти не приема „не“ за отговор.

— Ще пратиш ли известие, щом се роди детето? Съмнявам се, че ще се върна навреме за раждането.

— Ще пратя Рори.

Синджън кимна.

— Ще обясня всичко на Джулиън. Всъщност той ще се зарадва ужасно много, че ще ставам баща. Тормози ме от години да консумирам брака ни и да се установя.

Кристи му се усмихна тъжно.

— Времето ще покаже какво ни готви бъдещето.

— Извинявай — каза Синджън. — Не знам защо спорим. Последното, което съм искал, е да те ядосвам. Прости ми.

Кристи не му се сърдеше.

— Остави това. Ела, ще ти помогна да се приготвиш. Можеш да ме тикаш нагоре по стълбите.

Кристи се запъхтя, докато изкачи и последното стъпало на витата каменна стълба. Седна на леглото, за да си поеме дъх, наблюдавайки как Синджън рови в сандъка си.

— Ще взема малко неща в една торба — каза той. — Имам много дрехи в Лондон, макар да се съмнявам, че ще ми станат.

— Какво е това? — запита Кристи, когато един документ падна на пода.

Синджън го вдигна, погледна го и й го подаде.

— Забравил съм го. Това е молбата за анулиране, която донесох, за да я подпишеш. След като разбрах, че Флора и Кристи са един и същи човек и че очакваш моето дете, прибрах документа и го забравих. Можеш да правиш с него каквото поискаш.

Кристи помисли за момент.

— Остави го в сандъка. Може да ти потрябва някой ден.

Той й хвърли неразгадаем поглед и прибра документа.

— Благодаря за гласуваното ми доверие. — Зае се отново с багажа си. — Това ще ми стигне — каза той, оставяйки купчинка дрехи на леглото.

— Ще опаковам нещата ти, докато предупредиш кочияша Джон, че ще пътуваш с него утре сутрин — каза Кристи.

Той хвана ръцете й и я придърпа към себе си.

— Сигурна ли си, че това искаш, скъпа? Мога да кажа на Джулиън да върви по дяволите.

Това искам, помисли Кристи.

— Не, брат ти има нужда от тебе. И ще ме е яд мошеник като сър Осуалд да излезе на свобода, ако ти не дадеш показания. Той заслужава съд за алчността си.

Тя почувства топлината на целувката му върху устните си и едва се удържа да не заплаче. Той ще се върне, каза си тя. А ако не се върне, това няма да бъде краят на света. Тя щеше да има детето му, което да обича.

Кристи заспа в ръцете на Синджън тази нощ. Не можеше да става и дума да се любят, но се целуваха и се прегръщаха, а после тя се унесе. Събуди се посред нощ с болки в кръста. Раздвижването й

събуди Синджън и той попита какво я тревожи. Тя излъга, че не ѝ е удобно и не може да спи.

Когато настъпи сутринта, тя залепи на лицето си весела усмивка и целуна Синджън за довиждане. Вдигна ръка, за да му помахва унило, докато го гледаше как изчезва през портите.

— Вече няма да видим негова светлост — изрече сухо Маргот.

Кристи не отговори. Какво да каже, когато Маргот беше права? Докато се обръщаше, усети болка в гърба и направи гримаса.

Маргот я видя и я изгледа остро.

— Добре ли си? Вижда ми се, че нещо те боли.

— Няма нищо, Маргот. Гърбът ме мъчи от вчера.

— Може би трябва да кажеш на Мери. — Тя поведе Кристи към кухнята.

— Ей сега — каза Кристи, поглеждайки през рамо, за да види за последен път Синджън, преди да последва Маргот в кухнята.

Наведена над гърнетата и тиганите, Мери се взря в лицето на Кристи, попипа издутия ѝ корем и зададе няколко въпроса.

— Скоро ще е, момиче — предсказа тя. — Защо не каза на съпруга си?

— Синджън трябваше да замине, Мери. Аз сама настоях. Не исках да остава тук заради детето. Вие видяхте колко беше неспокоен цялата зима. — Тя въздъхна на пресекулки. — Никога не съм вярвала, че ще бъде щастлив в Гленмур. Градският живот е много по-интересен за мъж като Синджън.

Мери цъкна с език.

— Не се тревожи, момиче. Ние нали сме тук. Кланът ти има нужда от тебе, дори ако съпругът ти няма.

Кристи си легна с тази мисъл в празното си легло същата вечер. Дълбоко в сърцето си искаше да повярва, че Синджън ще се върне, но трябваше да бъде реалистка. Можеше никога повече да не го види, освен за кратки посещения при детето. Нямах да ѝ е лесно да живее със съзнанието, че Синджън има любовници в Лондон.

Остра болка ниско в корема ѝ прогони мрачните мисли. Тя се опита да се настани в по-удобна поза, но болката не стихваше. Кристи продължи да страда мълчаливо до разсъмване, признавайки най-накрая, че раждането е започнало. Гърчеше се от болка, когато Маргот я намери след малко.

Пратиха да повикат Мери и акушерката. Мери пристигна първа и настоя Кристи да стане и да върви, защото това е добре за детето. Така Кристи продължи да се разхожда, докато останалите носеха кърпи, гореща вода, билки и други необходими неща. Тогава пристигна Агнес, акушерката. Прегледа Кристи и обяви, че всичко върви нормално.

Кристи нямаше представа какво означава това, освен че болката беше неумолима и понякога по-силна, отколкото можеше да понесе. Минаваха часове, болките продължаваха и Кристи се чудеше дали детето изобщо ще се роди. Нощта дойде. Луната се издигна високо в небето. Кристи продължи да крачи, докато болката не стана толкова силна, че явно краят беше близо.

— Време е вече дъщеря ми да се роди — изпъшка тя, когато натискът стана непоносим.

Агнес кимна и двете с Мери ѝ помогнаха да легне. Маргот държеше ръката ѝ, докато Агнес разтваряше краката ѝ и даваше нареждания. През мъглата на болката Кристи чуваше и изпълняваше. Час по-късно, точно когато зората се разпукваше, бебето се появи на бял свят, гръмко оплаквайки се от трудното си пътуване.

Съвършено отпаднала, но ликуваща, Кристи протегна ръце за детето си.

— Дайте да видя дъщеря си — прошепна тя. Мери я изгледа странно.

— Кристи, детето е... Кристи веднага помисли най-лошото.

— Не се тревожи, момиче — успокои я Мери. — Детето ти е живо и здраво, също като якия си баща. Знам, че очакваше дъщеря, но бог ти даде хубаво, здраво момченце.

Кристи се отпусна облекчена. Стига детето ѝ да е здраво, полът му нямаше значение, макар че Синджън сигурно щеше да прояви претенции. Беше се надявала на момиче, но и момче беше добре дошло. Може би следващото дете... Не, тя отпъди тази мисъл. Едва ли щеше да има друго дете, ако Синджън решише, че животът на лорд Грях, му харесва повече, отколкото семейния.

Кристи кърмеше скъпоценния си син нежно го притискаше до гърдите си. Вгледана в тъмнокосата му главичка, усещайки как розовата му устица засмуква силно зърното ѝ, тя си мислеше колко много обича това дете. То беше вече на един месец, а тя още не беше съобщила на Синджън за раждането му. Първите месеци от живота на бебетата бяха несигурни, затова тя искаше да се увери, че детето ѝ е здраво, преди да осведоми Синджън. Бебетата често умираха по неизвестни причини.

Малкото човече в ръцете ѝ силно ѝ напомняше на баща си. Тя се запита как ли е той в Лондон, дали е възобновил предишния си начин на живот. Мислеше ли понякога за нея? Колкото и да се противеше да замине, тя не беше глупачка, да повярва, че той предпочита простия живот пред удоволствията в лъскавата столица.

Устните на детето пуснаха зърното ѝ; то беше сито и спеше дълбоко. Тя си пожела Синджън да беше тук, за да даде име на сина си. Странно, никога не бяха говорили за имена, а Кристи беше избрала само име за момиче. Поради липса на указания от Синджън тя беше нарекла момченцето Нийл на баща си.

Остави спящия си син в люлката и излезе от спалнята, за да съчини писмо до Синджън. Месец след раждането си Нийл беше образец на здраве, прекрасно подобие на баща си. Тя излезе на пръсти от стаята и се натъкна на Маргот, която беше дошла да я повика.

— Калъм Камерън е тук, за да те види — каза тя кисело.

Ръката на Кристи се вдигна към гърлото ѝ.

— Сега ли? Късно е. Какво иска посред нощ? Боже господи, каква неприятност е забъркал сега?

— Може би просто иска да те поздрави за раждането на детето — предположи Маргот.

Кристи знаеше, че едва ли е така. Калъм беше дошъл, за да създава неприятности.

— Изглеждаш добре, момиче — каза той, докато погледът му обхождаше отново отслабналата фигура на Кристи с нескривано възхищение. — Чух, че си имаш хубаво, здраво момченце.

Лошо предчувствие прониза гръбнака на Кристи. Огромната фигура на Калъм като че ли запълваше залата с неизказана заплаха.

— Правилно си чул, Калъм. Нийл е много добре, здрав е.

— Какви вести имаш от баща му?

— Все още никакви. Няма го едва от един месец.

— Не мисля, че ще се върне.

Кристи изфуча.

— Няма как да знаеш.

Упорито блъскане по вратата отвлеche вниманието на Кристи. Двама неочаквани гости в една нощ беше рядкост. Маргот отвори вратата, пропускайки кочияша Джон в залата. Той се олюляваше от изтощение и беше почти заспал.

— Вести от съпруга ти — каза Маргот, въвеждайки Джон в залата.

— Синджън! — възкликна Кристи със светнали очи.

Не беше очаквала да получи вест от него толкова скоро. Уморен от пътя, Джон свали шапка и остави писмото на Синджън в ръката на Кристи.

— Негова светлост каза да чакам за отговор.

— Благодаря, Джон. Маргот ще те заведе в кухнята и ще ти даде да хапнеш, а после ще ти намери и място за спане.

Маргот поведе Джон към задната част на замъка. Кристи си пожела Калъм също да си тръгне, за да може тя да прочете писмото от съпруга си насаме. Но той, изглежда, нямаше такова намерение. Кристи почти виждаше как колелцата в мозъка му се въртят, докато се вираше в писмото, което тя държеше в ръка. Преди тя да разбере какво е намислил, той дръпна писмото от ръката ѝ и го отвори. Тя знаеше, че той може да чете, защото бяха учили при един и същи учител.

— Нямах право! — изфуча тя, опитвайки се да грабне писмото от ръката му.

— Не се ядосвай, момиче. Искам да видя какво казва префиненият ти английски съпруг. Ще ти го прочета, ако искаш.

— Мога и сама да си го прочета — изсъска Кристи, пожелавайки Калъм да се провали вдън земя.

— Негова светлост ти пише в деня след връщането си в Лондон — зачете Калъм на глас. — Пише, че процесът на сър Осуалд е бил отложен с две седмици. — Вдигна поглед и я изгледа намръщено. — Казва, че ще се върне в Гленмур след процеса. — Погледът му се отдели от страниците и се върна към Кристи. — Казала ли си му за детето?

Ядосана, Кристи грабна писмото от ръката му.

— Още не, но смятах сега да му пиша.

Усмивката, която Калъм ѝ отпрати, беше всичко друго, но не и добра.

— Кажу ми на негова светлост, че не искаш да се връща.

— Какво? Ти си полудял! Знаеш, че Синджън иска да види детето си.

— В мига, когато лорд Дарби стъпи тук, е мъртъв — изрече злобно Калъм. — Никога няма да стигне жив до Гленмур. Аз държа на думата си, Кристи Макдоналд. Веднъж се опитах да убия копелето и не успях, но няма да се проваля отново.

— Да не си посмял да посегнеш Синджън! — изфуча Кристи, съзнавайки, че той ще направи всичко, за да постигне целта си. — Какво ще спечелиш от смъртта му?

— Тебе, Кристи Макдоналд. Чрез тебе ще имам властта, която трябваше да бъде моя. Жена не бива да става водач.

— Имах благословията на целия клан — извика Кристи.

— Не и на Камерън — възрази Калъм. — Макдоналд, Раналд и Маккензи бяха повече от нас. Водачеството на рода Камерън не е достатъчно за това, което имам предвид.

Кристи ясно съзнаваше, че трябва да държи Синджън далече от Гленмур. Щом родът на Калъм се обединеше зад него, животът на Синджън беше застрашен.

Изражението ѝ трябва да беше издало мислите ѝ.

— Виждам, че се разбираме, момиче — каза Калъм, скръствайки ръце на масивните си гърди.

— Няма да ти позволя да убиеш Синджън! — викна Кристи.

— Не можеш да ме спреш. Той никога няма да стигне в Гленмур жив. Колкото до детето му, след като се оженим, то ще се отглежда от

рода Камерън. Ще раждаш моите деца. По едно всяка година. — Замъглените му от страст очи се плъзнаха по тялото ѝ. — Можеш да разчиташ на това.

И той се обърна, за да си тръгне.

— Калъм, почакай!

Той спря и погледна през рамо към нея.

— Какво има сега? Не можеш да промениш решението ми, знаеш го. Дарби трябва да умре.

— Ами ако той вече не се върне тук?

— Ще дойде, както ти каза, ще иска да види детето си.

— Ами ако го убедя да анулира брака ни? Калъм се намръщи.

— Много късно е. Имаш дете.

— Не, изслушай ме. Когато Синджън пристигна в Гленмур, имаше намерение да анулира брака ни. И щеше да успее. Брат му, граф Мансфийлд, има влияние и щеше да се справи с формалностите. Документът за анулиране е тук, в сандъка на Синджън. Сигурна съм, че мога да го убедя да придвижи въпроса с анулирането. Знаем, че ще започне да действа, когато му върна документа с моя подпис.

Калъм поклати рошавата си глава.

— Няма да стане. Той ще дойде за детето. Може да го отведе със себе си, нали знаеш.

Кристи беше отчаяна. Синджън не биваше да се връща в Гленмур. Той трябваше да остане жив. Тя напрегна мозъка си да измисли нещо, което би го убедило да си остане в Лондон. Идеята, която се появи в главата ѝ, беше толкова ужасна, че ѝ се стори, че може и да проработи.

— Ако нямаш какво повече да казваш, момиче, ще тръгвам — каза Калъм.

Кристи не можеше да допусне той да си отиде, преди да е изложила пред него плана си.

— Синджън няма да дойде тук, ако подпише документа за анулирането и му го пратя по кочияша Джон — започна тя.

— При всички случаи ще дойде — изръмжа Калъм.

Кристи си пое дълбоко дъх, но това не можа да успокои изопнатите ѝ нерви. Това, което щеше да предложи, беше ужасно, но спасяването на живота на Синджън щеше да го оправдае.

— Не и ако му пиша, че детето ни е умряло при раждането и че искам да прекратя брака си с него и да се омъжа за тебе.

Вниманието на Калъм се изостри.

— Умна си, момиче, признавам ти го. — Поглади брадичката си. — Откъде да знам, че ще направиш каквото казваш?

— Ще подпиша документа пред тебе. Можеш да прочетеш писмото, което ще напиша на Синджън.

— Ами ако напишеш друго и унищожиш първото, след като си тръгна?

Подозрителната натура на Калъм притискаше Кристи до стената.

— Ще пратя Джон още днес, макар че горкият човек заслужава един хубав сън.

— Подпиши документа и напиши писмото — нареди Калъм, сядайки до масата, за да чака завръщането на Кристи. — Една бира няма да ми дойде зле през това време.

Кристи грабна една чаша от бюфета, наточи кана бира от бъчвата и я тръсна пред Калъм. После побърза нагоре по стълбите, спирайки за момент, за да погледне спящия си син. Маргот седеше при него и Кристи я помоли да остане, докато тя се освободи от Калъм. После влезе в спалнята си и отиде в ъгъла, където стоеше сандъкът на Синджън. Затърси сред нещата му, докато не намери документа за анулиране на брака, който той беше оставил. После взе принадлежностите си за писане, и се върна в залата.

— Дай да видя — каза той, посягайки към документа. Прегледа го и й го върна.

Преди да има време да размисли, тя потопи перото в мастилницата и надраска името си.

— Готово — каза тя с убийствена тъга.

— Сега писмото — нареди Калъм.

Вземайки лист хартия, Кристи прехапа устни. Сълзи се стичаха по бледите ѝ бузи, докато пишеше на Синджън, че детето му е умряло при раждането. Молеше се господ да ѝ прости тази греховна лъжа, но Калъм не ѝ беше дал друга възможност. Едва виждаше през сълзи, докато пишеше на Синджън, че вече никога не иска да го види, че е подписала документа за анулирането и го връща по кочияша Джон, че очаква и той да го подпише и да го внесе в съда. Опита се писмото да прозвучи достоверно. Синджън не беше глупав. Ако не напишеше

съобщението си с безлични фрази, той веднага щеше да разбере, че нещо не е наред. Не беше глупак. Когато свърши, тя подаде листа на Калъм.

— Ако Дарби дойде тук след това писмо, значи е по-глупав, отколкото го смятах — каза Калъм, кимвайки одобрително.

— Повикай пратеника.

В този момент Рори влезе в залата откъм предната врата. Видя Калъм да седи с Кристи и се вцепени.

— Какво търсиш по това време на нощта, Калъм Камерън?

— Имах работа с водачката — отвърна Калъм и стана, озовавайки се лице в лице с Рори.

— Рори, кочияшът Джон пристигна със съобщение от Синджън. Почива си в кухнята. Ще го повикаш ли? — намеси се Кристи, преди двамата да се сбият.

— Дали да те оставя насаме с него? — запита Рори, отправяйки свиреп поглед към Калъм.

— Добре съм. Побързай. Наложително е Джон да замине тази вечер с отговора ми. И, Рори — викна Кристи след него, не споменавай за детето.

Момъкът се поколеба стреснато на вратата, но стоическото изражение на Кристи го накара да премълчи. После излезе неохотно от залата.

— Умно момиче си ти — каза Калъм. — Не искам неприятности с Макдоналд. Не казвай на никого за споразумението ни. Вражда помежду ни точно сега не е нужна.

Кристи беше съгласна. Нямаше намерение да казва на членовете на клана си за чудовищните лъжи, които беше написала на Синджън.

Джон изглеждаше полумъртъв, когато влезе в залата. Застана пред Кристи с шапка в ръка, а видът му говореше, че смята планинците едва ли не за диваци. Кристи му подаде увитите документи и му каза, че трябва незабавно да тръгне за Лондон.

— Незабавно ли, милейди? — запита Джон, зашеметен от учудване.

— Да, Джон. Знам, че си уморен, но е наложително отговорът ми на писмото от негова светлост да стигне до него без отлагане.

— Да, милейди — изрече сломено Джон.

— Рори, напълни торбата на Джон с храна за из път.

— Аз сам ще го изпратя — намеси се Калъм.

Докато Калъм излизаше с Джон, Рори се върна в залата.

— Какво означава това, Кристи? Надушвам нещо гнило. Какво прави тук Калъм? Маргот не биваше да те оставя насаме с него.

— Тя е при Нийл — обясни Кристи.

— Какво пише Синджън? Знае ли за детето?

— Ще научи, щом получи писмото ми — отвърна загадъчно Кристи. — Но не се надявай да го видиш скоро пак в Гленмур.

Рори я изгледа замислено.

— Какво си намислила, Кристи? Виждам тук ръката на Калъм. Какво ти каза, че те накара да пратиш човек при Синджън посред нощ?

— Не е посред нощ — намръщи се Кристи. — Довери ми се, Рори. Знам какво правя.

— Надявам се, Кристи, страшно се надявам да е така.

Тя се заразхожда нервно, съзнавайки, че Калъм е отишъл в конюшните с Джон, вероятно за да пълни ушите му с приказки за близостта си със съпругата на негова светлост.

Мансфийлд Хол, Лондон

— По дяволите, Синджън — каза Джулиън, оглеждайки внимателно брат си. — Не можах да те позная. Какво си направил със себе си? Никога не съм те виждал такъв здравеняк. Боже господи, човече, какви мускули си развил. Какво си правил?

— Работих на открито — призна Синджън. — Трябваше да върша нещо, за да разсея суката. Налага се да сменям гардероба.

— Разкажи ми за вълненията в планините, за които споменавах в единственото писмо, което сметна за уместно да ми напишеш.

— Водачът на рода Камерън говори за бунт, но се съмнявам, че ще успее да постигне нещо.

— Разкажи ми за Кристи. Очевидно съобщението на сър Осуалд за бременността на съпругата ти се е оказало невярно. Това не ме изненадва, след като научих колко непочтен е бил този човек.

— За това сър Осуалд се оказа прав — изрече Синджън.

Челюстта на Джулиън падна.

— Какво, по дяволите, казваш!

Синджън се усмихна. Обяснението му щеше да шокира брат му. Джулиън беше повикан в провинциалното си имение точно когато

Синджън се беше върнал в Лондон, и се бе прибрал едва днес. Процесът на сър Осуалд трябваше да започне утре и Синджън не бе имал възможност до момента да каже на Джулиън за Кристи и за предстоящото си бащинство. Той с охота се впусна в обяснения, които изглеждаха по-скоро фантасмагория, отколкото истина.

В края на разказа Джулиън се отпусна в най-близкото кресло и се взря в Синджън.

— Поразителна история, Синджън. Не е за вярване. — Поклати глава. — Съблазнен от собствената си съпруга.

— Това е истината, Джулиън, заклевам се. Кристи се представяше като лейди Флора в Лондон. — Поклати глава. — Можеш ли да си представиш? Бях омаян от собствената си съпруга. Кристи носи моето дете. Раждането предстоеше, когато ти ме повика да се върна в Лондон. Имах сериозното намерение да ти ниша да вървиш по дяволите и да остана в Гленмур за раждането на детето си, но Кристи ме уговори да замина.

— Ти? Баща? Ще трябва да свикна с тази мисъл. И така, какво те задържа в Шотландия през всичките тези месеци? Можеше да ми пишеш — укори го той.

— Искях да те изненадам. Освен това, пътищата са непроходими през зимните месеци. Имаш късмет, че писмото ти, с което ме извика да се върна, пристигна без произшествия.

— Какво ти готви сега бъдещето, Синджън? Кристи те е накарала да й дадеш дете, можеш ли да живееш с това? Непрекъснато ме изненадваш. Бих си помислил, че си ужасно ядосан.

— Бях направо бесен... отначало — призна Синджън. — Но с Кристи се разбрахме. Не мога да се сърдя цял живот, нали? Знам, че детето е мое, независимо как го е заченала. Очаквам кочияшът Джон да се върне от Гленмур, може би с известие за раждането на детето ми.

— Сигурен ли си, че си готов да изоставиш греховния си начин на живот и да станеш съпруг и баща?

Синджън се взря в ръцете си. Очевидно Джулиън и Кристи хранеха едни и същи съмнения.

— Мислиш, че не съм способен за семеен живот? Джулиън прокара пръсти през косата си, съмненията бяха ясно изписани на красивото му лице.

— Просто не знам, Синджън. Не си показвал признаци, че искаш да се установиш.

— Ще се опитам. Възнамерявам да се върна в Шотландия след процеса. Искам да видя детето си.

Джулиън стана и си наля бренди. Напълни две чаши и подаде едната на Синджън.

— Ами вълненията, за които говореше?

— Мога да се справя — отвърна Синджън, отпивайки от кехлибарената течност. — Вождът на рода Камерън е подстрекател. Жаден е за власт.

— Кълна се, звучиш ми различно — каза Джулиън, тупвайки брат си по раненото рамо, което още не беше съвсем оздравяло. Синджън трепна и извика. Ръката на Джулиън отскочи рязко. — Какво е станало? Ранен ли си?

— Дреболия.

— Синджън — смъмри го строго Джулиън. — Като глава на семейството имам право да знам подобни неща.

— Някой казвал ли ти е, че си ужасен досадник?

— Ти. Много пъти. Казвай, Синджън.

— Ако искаш да знаеш, Калъм Камерън си е наумил, че трябва да освободи света от един англичанин. Стрелата му ме улучи в рамото. За щастие не беше сериозно. Както виждаш, възстановил съм се напълно.

— Това не ми харесва, Синджън.

— Мислиш ли, че на мене им харесва?

— Защо не съобщи за нападението на английския гарнизон в Инвърнес?

— Щях да го направя, веднага щом оздравеех. Тогава пристигна писмото ти и нямаше време. Ще го сторя на връщане.

— Ще пратя няколко смели англичани с тебе. Няма смисъл да рискуваш живота си.

— Ще видим — отвърна Синджън не особено ентузиазирано.

Ема бързо се дръпна от вратата на кабинета, която Джулиън беше оставил откритата, а ушите ѝ още бучаха от онова, което беше чула. Лейди Флора не беше любовница на Синджън, а неговата съпруга и всеки момент щеше да му роди наследник! Новините я зашеметиха. Беше се питала защо Синджън замина за Шотландия без никакви

обяснения. Та тя беше част от семейството, в края на краищата, и имаше пълното право да знае какво става със собствения ѝ брат.

Побърза към стаята си точно когато вратата на кабинета се отвори и Синджън си тръгна.

Тридневният процес срещу сър Осуалд мина добре. Проучванията на Джулиън върху отчетите, които показаха крещящи несъответствия, и свидетелството на Синджън, което включваше сведения от първа ръка за данъците, повишени своеволно от сър Осуалд, дадоха достатъчни доказателства, за да бъде признат той за виновен в измама и кражба. Съдът го лиши от парите и имотите му и го осъди на четиринадесет години принудителен физически труд като каторжник в колониите. Беше затворен на един от корабите, закотвени в лондонското пристанище, докато не се уредеше въпросът с транспортирането му. Всичко, което той беше притежавал, беше дадено на лорд Дарби като компенсация за загубите му.

Синджън прекара няколко дни след процеса затворен в кабинета заедно с Джулиън и с доверения си съветник. За първи път, доколкото си спомняше, сега имаше ясна представа за състоянието си и то беше забележително.

— Нещата би трябвало да вървят гладко, докато ме няма — каза Джулиън, след като останаха насаме.

— Пак ли заминаваш? Ами Ема? Знаеш, че се връщам в Шотландия и няма да бъда мога да се грижа за нея.

— Леля Аманда се съгласи да се премести в Мансфийлд Хол, докато отсъствам.

— Тя е възрастна жена, Джулиън. Не е като нашата палава Ема.

— Когато правех плановете си, смятах, че ще бъдеш тук, за да ги придружаваш.

— Трябва ли да заминаваш сега? Каква тайнствена мисия те зове този път?

Джулиън се направи на неразбиращ.

— Не знам за какво говориш. Нищо тайнствено няма в това да заминеш по работа. Ще отсъствам само две седмици. Колко пакости може да свърши Ема за две седмици?

— Нямах представа — каза Синджън, извивайки очи нагоре. — Внимавай, Джулиън. Не знам в какво си се забъркал, но каквото и да е, пази се.

Джулиън отпрати към Синджън сардонична усмивка.

— Ще се опитам да не забравям. Във всеки случай, ще бъда тук още няколко дни.

Няколко часа по-късно Синджън беше в дома си, когато пристигна неочакван гост. Ема нахлу в стаята му, без да почука, той разбра, че е ядосана.

— Опитах се да я спра, милорд — каза тъжно икономът, влизайки след нея.

— Няма нищо, Пембъртън, ще се видя със сестра си.

— Много добре, милорд — каза Пембъртън.

Високата му, тънка фигура с достойнство изчезна зад вратата.

— Е, мъжкаранке, какво си намислила? Не си дошла сама, нали? Знаеш колко е педантичен Джулиън относно приличното поведение.

— Разбира се, че дойдох сама, Синджън — отвърна Ема. — Това, което Джулиън не знае, няма да го ядоса. Би ме държал под ключ, ако можеше. Аз съм жена, Синджън, не съм дете.

Веждите на Синджън се вдигнаха. Той не беше обръщал достатъчно внимание на Ема. Джулиън се беше опитал да компенсирал недостатъците на Синджън, потискайки излиятелната натура на Ема и естествената ѝ склонност към пакости.

— Сядай, Ема — покани я той — и ми кажи какво те безпокои. Май си ядосана на Джулиън?

— Ядосана съм и на двама ви — избухна тя.

— Ема, внимавай как говориш — предупреди я Синджън.

— Не мога иначе, Синджън. Не знаеш какво е да те държат на тъмно през цялото време. Аз съм член на това семейство.

— Какво, за бога, говориш? Неприятности ли имаш?

— Не ми е позволено да имам неприятности — оплака се тя. — Това няма нищо общо с мен. Не и пряко, във всеки случай.

— Защо не ми кажеш какво те безпокои?

— Защо не ми каза защо отиваш в Шотландия? Остави ме да вярвам, че лейди Флора ти е любовница, когато тя в действителност ти е била съпруга.

Зашеметен, Синджън се вгледа в Ема.

— Откъде разбра?

— Дочух вашия разговор с Джулиън днес.

— Подслушвала си?

— Как иначе ще науча нещо?

— Колко си пораснала — изрече Синджън, внезапно виждайки Ема така, както не я беше виждал досега.

Тя беше на деветнадесет години, прекрасно заоблена и красива. Той се питаше как е пропуснал да забележи, че тя вече не е дете. Като при всички от фамилията Торнтън косата ѝ беше гъста и черна, миглите — дълги и извити. Класическите ѝ черти издаваха аристократизъм. Ако имаше някакъв недостатък, това бяха устните ѝ, които бяха пълни и сочни, нещо неприемливо според общоприетите стандарти. Очите ѝ, особено когато беше сърдита, бяха забележително изразителни. За разлика от очите на по-големите ѝ братя, които бяха тъмносини, тези на Ема имаха изключителен теменужен цвят. Той смътно се почуди защо с подобна външност и забележителна зестра Ема още не е намерила приемлив млад мъж, за когото да се омъжи.

— Изненадана съм, че забеляза — изрече тя с убийствен сарказъм. — Във всеки случай съм достатъчно възрастна, за да знам за лейди Флора. Или трябва да кажа за Кристи Макдоналд? Тя очаква дете от тебе, нали?

Нямаше мърдане. Ема заслужаваше отговор.

— Допреди пристигането си в Гленмур нямах представа, че лейди Флора е Кристи, моята съпруга — започна той.

После историята се изля от устата му в поток от думи. Ема слушаше съсредоточено и когато той свърши, плесна с ръце, явно въодушевена.

— Обичаш Кристи, Синджън, признай си!

Той се почувства така, сякаш светът му току-що се беше преобърнал. Любов? Не знаеше нищо за любовта.

— Наистина не знам. Знам само, че искам да се върна в Гленмур. Писах на Кристи и очаквам отговор всеки момент. Писах ѝ, че ще се върна при нея веднага щом свърша тук. И искам, разбира се, да видя детето си.

Ема зараглежда брат си през завесата от гъсти мигли.

— От малка слушам клюки за лорд Грях, за похожденията му, за любовниците му. Жените припадат, щом чуят името ти, а мъжете ти завиждат. Всички мои приятелки, които ми идваха на гости, го правеха с надеждата да те зърнат. Кристи трябва да е смайваща жена, за да опитоми лорд Грях. Познавам темперамента ти и съм изненадана, че си

й простил лъжите. Не беше хубаво от нейна страна да те измами, за да й дадеш дете.

Синджън се изненада, усещайки, че се изчервява. Не се предполагаше младите дами да имат познания по въпросите на секса.

— Откъде си научила такива неща?

— За, бога, Синджън, не съм глупава. Джулиън никога не ми е пречил да чета книгите от библиотеката му. Знам повече, отколкото предполагате вие двамата.

— Стига! — възкликна Синджън. — Не искам да чувам невинната ми сестра да говори така. Не е прилично.

— Кажи ми само едно нещо, Синджън — изрече Ема, ставайки и пригласяйки полите си. — Смяташ ли да останеш в Шотландия до края на живота си с Кристи и вашето дете?

— Боже господи, не! — избъбри той. — Надявам се да убедя Кристи да прекарваме поне част от годината в Лондон. Най-изненадващо е, че в планините ми харесва, само че не се виждам да остана там завинаги. Не искам моят наследник да расте сред шотландци, които презират англичаните. Синът ми ще има всички възможности, които имах аз като дете.

— Благодаря, че ми се довери — каза Ема, отправяйки се към вратата. — И в бъдеще се опитай да не забравяш, че съм част от семейството.

— Лорд Дарби, кочияшът Джон се е върнал от Шотландия — обади се Пембъртън иззад вратата секунди преди Ема да стигне до нея.

Синджън бързо отвори.

— Тук ли е още?

— Да, милорд, в кухнята е. Полумъртъв от изтощение. Помоли ме да ви предам това.

Пембъртън предаде на Синджън няколко сгънати листа хартия.

— Благодаря, Пембъртън. Помолете Джон да ме чака в кухнята. Искам да говоря лично с него, след като прочета писмото от съпругата си.

— Както кажете, милорд — отвърна Пембъртън, покланяйки се сковано.

— О, побързай, Синджън — извика Ема. Изглеждаше толкова развълнувана, колкото и той. — Пише ли нещо за детето?

Ръцете му трепереха, когато отвори пакета. Един лист падна на пода и той го остави там, докато четеше жадно писмото, което Кристи беше написала. Любопитна по природа, Ема взе листа и пребледня, когато видя какво пише на него.

— Синджън, това е документ за анулиране на брака ви. Кристи го е подписала. Какво става?

Лицето на Синджън стана смъртнобледо и той не можа да удържи ръцете си да не треперят, докато четеше повторно писмото на Кристи.

— Детето е умряло — прошепна той сломен.

Една сълза се стече от ъгълчето на окото му и той я изтри.

— О, Синджън, толкова съжалявам.

— Кристи не иска да се връщам в Гленмур — продължи той, гласът му беше твърд и студен като вледененото му сърце.

— Подписала е документа за анулирането и ме моли законно да прекратя брака ни. Възнамерява да се омъжи за Калъм Камерън.

— Не разбирам — прошепна Ема.

— Нито пък аз. Но това вече няма значение. Кристи иска да прекрати връзката ни и аз ще изпълня нейното желание. Това не е краят на света.

— Но ти си собственик на Гленмур. Винаги ще бъде твой, независимо за кого ще се омъжи Кристи.

— Така е — потвърди Синджън. — Мога законно да я изгоня оттам, ако реша.

— Ще го направиш ли?

— Не знам. Имам нужда от време, за да помисля, преди да предприема някакви действия. Джулиън заминава скоро, може би ще изчакам, докато се върне.

— Ами ако Кристи се омъжи за този Камерън, преди да бъде подадена в съда молбата за анулиране?

Синджън ѝ отправи усмивка, която не стигаше до очите му.

— Това ще я направи двуженка, нали? Остави ме, Ема, не в момента не съм подходяща компания.

Очите на момичето заискриха в гняв.

— Тя е полудяла! Защо ще иска друг мъж, когато има тебе?

Въпреки тъгата и объркването си Синджън бегло ѝ се усмихна.

— Аз съм англичанин, Ема. Планинците ненавиждат англичаните. Кристи е планинка. — Целуна сестра си по носа.

— Довиждане, мъжкаранке, опитвай се да не се забъркваш в неприятности.

Синджън дълги часове седя в тъмния си кабинет, безмълвно оплаквайки детето си. Дори не знаеше момче или момиче е било и се запита защо Кристи не го споменава. Когато часовникът удари полунощ, той смазващата тъга, а заедно с нея и мъжа, в когото се беше опитал да се превърне, за да се хареса на съпругата си. Хвърли писмото на Кристи на пода, прибра документа за анулиране в едно чекмедже и излезе от къщата. Имаше доста да навакса заради месеците, които беше пропилял при Кристи.

Лорд Грях се завръщаше като отмъстител.

Замъкът Гленмур

Откакто малкият Нийл стана на три месеца, Калъм Камерън започна да настоява с Кристи да заживеят като съпрузи. Дотогава тя беше успявала някак да отбива предложенията му, но не беше лесно. Настоя да изчакат съобщението, че бракът ѝ със Синджън е законно прекратен. Досега обаче не беше получила никакви вести от него.

Питаше се дали Синджън оплаква детето им и изведнъж се изпълни с чувство на вина и разкаяние. Той беше ѝ простил вече веднъж лъжите, но тя инстинктивно знаеше, че този път извършеното от нея е неппростимо. Всеки ден, откакто беше пратила Джон за Лондон с писмото, горко съжеляваше за гадостта, която бе сторила на Синджън, за да спаси живота му.

Разхождайки се из стаята си, тя се опитваше да си представи реакцията му на нейното писмо, но знаеше, че едва ли ще я отгатне. Той не се беше опитал да се свърже с нея, очевидно бе повярвал, че тя наистина иска да се омъжи за Калъм. Тази мисъл ѝ причиняваше повече болка, отколкото ѝ се струваше възможно да понесе.

Спря на място, когато Маргот влезе в стаята, понесла куп изпрани чаршафи. Девојката ги остави на леглото и поклати глава, когато видя мрачното изражение на Кристи.

— Пак ти е криво, виждам. Не е хубаво, Кристи. Пиши на Синджън. Кажу му как се чувстваш, колко ти липсва. Той трябва да го знае.

— Много е късно, Маргот.

Маргот я изгледа остро.

— Какво си направила пък този път, Кристи Макдоналд? И Рори, и аз знаем, че се тревожиш напоследък. Очаквахме да ни се довериш, но сега настоявам да ми кажеш какво не е наред. Не си на себе си, откакто пристигна писмото от Синджън. Защо го няма тук при тебе? И друго, защо Калъм Камерън души покрай полите ти?

Кристи въздъхна унило. Маргот беше повече от роднина, беше нейна приятелка и тя ѝ дължеше истината.

— Седни, Маргот, изглеждаш ми уморена.

Маргот носеше детето на Рори и не се чувстваше добре. Кристи познаваше това чувство.

— Добре съм — заяви Маргот. Приседна на ръба на леглото и пое ръката на Кристи. — Няма да мръдна оттук, докато не ми кажеш какво става.

Кристи въздъхна.

— Добре, но няма да ти хареса. Нали си спомняш, че Калъм беше тук, когато пристигна последното писмо от Синджън?

Маргот кимна.

— Той грабна писмото от ръката ми и го прочете. Щом разбра, че Синджън възнамерява да се върне в Гленмур, отправи заплахи за живота му и се закле, че той няма да стигне жив дотук. Опита се веднъж да убие Синджън и не успя, но се страхувам, че ще сполучи следващия път.

Очите на Маргот се разшириха.

— Защо ще иска смъртта на Синджън?

— За да се ожени за мене. Жаден е за власт. Иска да изгони англичаните оттук и му трябва повече власт, отколкото има в момента, за да обедини клана под свое водачество. Има и още нещо. Иска да остави Нийл за отглеждане у своите, у рода Камерън, веднага щом се оженим.

— Копеле такова! — изсъска Маргот. — Само почакай Рори да чуе. Нашият род няма да позволи това да стане.

— Няма да казваш на Рори, Маргот — замоли я Кристи. — Погрижих се за всичко. Намерих начин да спася живота на Синджън без кръвопролитие.

— И как точно го направи? — запита Маргот с подозрение. — Нещо ми подсказва, че няма да ми хареса това, което ще чуя.

Кристи си пое дъх.

— Когато Синджън пристигна в Гленмур, имаше намерението да приключи с брака ни. Донесе документ за анулиране, за да го подпиша. След като разбра, че Флора и Кристи са една и съща жена и че нося неговото дете, промени решението си. Спомних си, че остави документа в своя сандък, когато се върна в Лондон, и каза на Калъм,

че ако го подпиша и го пратя заедно с писмо, в което заявявам, че искам да прекратя брака, Синджън ще се съгласи. Бях готова да направя всичко, за да спася живота на Синджън, дори ако това означаваше никога повече да не го видя.

— Не разбирам как Калъм се е съгласил на това — възрази Маргот. — Синджън ще иска да види сина си, независимо какво си му писала.

— Не ме гледай така, Маргот — замоли я Кристи. — Направих каквото трябва, за да предпазя Синджън.

— И какво беше то, Кристи? Има още нещо, нали?

— Писах му, че детето е умряло при раждането и че вече не искам да съм омъжена за него. Аз... — Тя сведе поглед, не можейки да погледне Маргот в очите. — Писах му, че искам да се омъжа за Калъм.

Маргот я изгледа втренчено, сякаш си е загубила ума.

— Кристи, как можа! Ужасно нещо си направила. Това е смъртен грях! Ако Синджън някога разбере, няма да ти прости.

Една сълза се плъзна по бузата на Кристи.

— Знам. Но това е единственото, което би го задържало в Лондон. Калъм е опасен. Няма да се спре пред нищо, за да види Синджън мъртъв.

— Кога ще бъде сватбата? — запита Маргот саркастично.

— Досега успях да отблъсквам Калъм, но не знам още колко време ще мога да го държа настрана. Казах му, че ще се оженим, след като Синджън потвърди, че анулирането е узаконено. Но Калъм започва да губи търпение. Настоява скоро да се съберем. О, Маргот, не знам какво да правя. Не мога да понеса мисълта Калъм да ме докосва. Не и след Синджън.

— Трябваше да кажеш на Синджън и да му позволиш да се справи с Калъм. Съпругът ти не е слаб мъж. Няма да бъде доволен от саможертвата ти.

— Надявам се никога да не научи. О, Маргот, не искам да се омъжвам за Калъм! — изплака Кристи.

— Ще измислим нещо — каза Маргот. — Да знаеш, не одобрявам това, което си направила, но разбирам защо се решила. Ако поумуваме заедно, ще измислим нещо, за да задържим Калъм далече от тебе.

— Не казвай на Рори, Маргот — замоли я Кристи. — Скоро ще става баща, няма да ме разбере.

— Права си. Ще запазим това за себе си, поне засега.

Търпението на Калъм стигна до внезапен и рязък срив. На другия ден след разговора на Маргот с Кристи той пристигна заедно с рода си, настоявайки веднага да се съберат с Кристи. Изявлението му беше подкрепено с буйните възгласи на неговите роднини, които се надяваха един Камерън да поеме властта.

— Искам моето дете в корема ти колкото може по-скоро — каза Калъм, когато Кристи протестира срещу такова бързо развитие. — Знаеше, че този ден ще дойде.

— Не може да стане днес — заяви Кристи.

Умът ѝ работеше бързо. Трябваше да намери решение, което да попречи това ужасно нещо да се случи.

Той я сграбчи за ръката, пръстите му се забиха в меката ѝ плът.

— Може и ще го направим.

Кристи отправи към Маргот безумен поглед. Рори, който беше влязъл след Калъм с няколко свои роднини, улови тоя зов за помощ и веднага застана до нея. Тя се ободри, като видя, че родът Макдоналд стои твърдо на нейна страна.

— Какво значи всичко това, Кристи? — запита Рори. — Не можеш да се омъжиш за Калъм. Омъжена си за Синджън.

— Кажи на хората си, Кристи — настоя Калъм. — Кажи им истината за своя брак.

Колкото и да не искаше Кристи да разочарова Рори и онези, които бяха започнали да приемат Синджън, тя дължеше на рода си обяснение, каквото и да ѝ костваше това.

— Лорд Дарби няма да се върне в Гленмур — каза тя. Тълпата замлъкна, очаквайки нейното обяснение. — Бракът ни е анулиран.

Рори изглеждаше стъписан.

— Какви ги говориш! Ами детето му?

Кристи погледна Калъм, мълчаливо умолявайки го да не ѝ противоречи.

— Лорд Дарби не прояви желание да види сина си.

Многогласно ахване изпълни залата. Хората започнаха да си шепнат.

— Какъв е този мъж, който ще се отрече от собственото си дете? Не очаквах друго от англичанин.

Кристи видя как изражението на Рори се променя от неверие във върховно презрение и усети прилив на вина. Лъжата ѝ беше обърнала рода ѝ срещу Синджън.

— Наистина ли искаш да се омъжиш за Калъм? — запита Рори.

— Да, кажи на роднините си как нямаш търпение да ми станеш булка — подкани я Калъм.

Тонът му намекваше, че ще пази срамната ѝ тайна, ако тя се съгласи с плановете му.

— Една дума насаме, Калъм — каза Кристи, дръпвайки го настрана. — Важно е.

Намръщен и ядосан, той отиде заедно с нея в противоположния край на залата.

— Какво има? Не мисли, че можеш да ме придумаш да се откажа от плана си. Ще те имам против волята ти и ти го знаеш. Няма да си първата планинска булка, взета насила, няма да си и последната.

— Дай ми три дни, Калъм. Три дни, за да подготвя сватбеното празненство. Освен това — изрече тя срамежливо и сведе глава — точно в момента не ставам за булка.

Калъм се вгледа в нея, очевидно не искайки да ѝ повярва.

— Лъжеш, момиче.

— Нека някоя от жените от твоя род да го потвърди, ако не ми вярваш. Но се надявам да не ме унизиш по такъв начин. Моите роднини може да приемат това като неуважение към тяхната водачка. Враждата е последното, което би искал сега.

Кристи затаи дъх, докато Калъм мислеше над думите ѝ. Разбра, че е спечелила отсрочка, когато той като че ли възприе желанието ѝ.

— Този път победи лейди Кристи — изсмя се Калъм. — Но щом се оженим, няма да позволя да ме разиграваш така.

Въодушевена, Кристи се опита да скрие радостта си. Три дни! Всичко би могло да се случи за три дни. Време, достатъчно, за да се приготви и да избяга заедно със сина си. Ликуването ѝ обаче мигом угасна, когато осъзна, че Калъм ще тръгне да я преследва. Но Кристи не се предаваше лесно. Не рискуваше ли, нямаше да спечели.

Преди да тръгне, Калъм обяви, че той и родът му ще използват трите дни, оставащи до сватбата, за да откраднат добитъка на рода

Кембъл за сватбеното празненство. Одобрителен рев изпълни залата и Калъм изведе роднините си от кулата.

Кристи се строполи на най-близкия стол, облекчението ѝ се изрази в голяма слабост. Маргот побърза към нея, предлагайки ѝ чаша бира.

— Пийни, Кристи, имаш нужда.

Кристи отпи голяма глътка, благодарна за неизменната подкрепа на Маргот.

— Какво ще правя сега, кажи?

— Знаеше, че така ще стане.

— Да, но се надявах да намеря начин да го избягна, преди да настъпи. — Тя скочи от стола. — Помогни ми да си стегна багажа. Не мога да остана тук. Заминаваме с Нийл.

— Калъм ще те преследва.

— Ще избягам в Лондон — каза Кристи, въодушевявайки се от идеята. — Той няма да дойде чак там.

— Ами Синджън?

Раменете на Кристи се вцепениха.

— Вече не сме женени, забрави ли?

— Ами ако научи, че си го излъгала за Нийл — в случай, че въобще успееш да избягаш, без Калъм да те настигне?

— Няма да е трудно да крия бебето — възрази Кристи. — Ние със Синджън не се движим в едни и същи кръгове. Съмнявам се, че ще се срещнем.

— Ще ти помогна да си стегнеш багажа. Рори може да кара каретата, а аз ще пътувам при вас.

— Не, няма да позволя това. Ти може да родиш всеки момент и няма да допусна някой от вас да замине сега.

— Щом така казваш, Кристи, но ще се чувствам по-добре, ако дойда с тебе. Ако аз не мога да замина, Ефи Раналд ще бъде много добра бавачка за Нийл, а Гавин, братът на Рори, е млад и достатъчно силен, за да ви пази в Лондон.

— И двамата са добър избор — съгласи се Кристи. — Време е да кажем всичко на Рори. Той трябва да знае какво съм направила и защо. Ще оставя това на тебе. Ще повикаш ли Ефи и Гавин? Трябва да говоря с тях предварително.

След като Маргот излезе, Кристи отиде в стаята на сина си и го взе от люлката му. Притисна го до себе си, говорейки му тихичко, усмихнатото му лице болезнено ѝ напомняше за баща му. Мислите ѝ внезапно станаха мрачни. Ако Синджън научеше, че синът му е жив, можеше да ѝ го вземе. Каква каша бе забъркала!

Помисли да избяга в Единбург, но веднага отхвърли идеята. Нямаше място в Шотландия, където Калъм не би я последвал. По-скоро би се изправила срещу гнева на Синджън, отколкото да се омъжи за Калъм.

— Не се тревожи, мъничък — прошепна тя тихо на детето.

— Няма да позволя на никой да те вземе от мене. Борих се да те зачена и ще се боря да те задържа.

Ефи и Гавин дойдоха след малко. Кристи им обясни затрудненото си положение, без да извинява лъжите, които беше написала на Синджън, и ги закле да пазят тайна. И Ефи, и Гавин се съгласиха да придружат своята водачка в Лондон, дори след като Кристи разкри рисковете на пътуването и възможността Калъм да ги настигне и да ги върне обратно.

Ефи, миловидно момиче на седемнадесет години, много се ядоса, че Калъм е заплашил да убие негова светлост, ако се върне в Шотландия. Гавин, красив млад мъж с рошава брада и мускулест като брат си, искаше да събере клана и да се опълчат срещу Камерън, но Кристи му забрани.

— Имам нужда от двама ви в Лондон — каза тя. — Враждата между двата рода не е в наш интерес. Нямам известия от лорд Дарби. Най-малкото, би могъл да настоява да освободя Гленмур. Изненадана съм, че не го е поискал от мене досега. Ако го поиска, кланът трябва да бъде единен, за да оцелее.

— Разчитай на мен, Кристи — каза Ефи. — Ще бъде истинска радост за мене да се грижа за малкия Нийл в Лондон. Никога не съм пътувала по-надалече от Инвърнес.

— Не ми харесва да живея сред англичани — измърмори Гавин, — но не бих и помислил да те пусна да тръгнеш сама.

Въпросът беше уреден. Решиха да тръгнат призори на следващата сутрин. Кристи прекара останалата част от деня в опаковане на багажа. Знаеше, че парите няма да бъдат проблем, защото Синджън ѝ беше оставил достатъчно средства преди завръщането си в

Лондон. Ако станеше нужда, можеше да си потърси работа. Беше прекрасна шивачка.

Пригответи се за бягство тази нощ с увереността, че няма да може да мигне. Толкова много неща можеше да се объркат, толкова много проблеми да възникнат. Калъм можеше да ги настигне и да ги върне обратно, преди да са стигнали Лондон. Разбойници можеше да ги нападнат и да им вземат парите. Или каретата да се счупи.

Изведнъж долу от залата се дочу шум. Страх я хвана, когато чу стъпки да трополят нагоре по стъпалата. Сега пък какво има, изтръпна тя. Посегна към робата си и отвори вратата при първото почукване.

— Рори, какво има?

— Трябва да слезеш долу, Кристи. Калъм е пратил брат си Доналд да те отведе.

Кристи замръзна. Какво можеше да иска Калъм от нея по това време на нощта? Завързвайки колана на робата си, тя побърза надолу и спря, когато зърна Доналд Камерън. Кръв избиваше от раната на главата му под мръсния бинт, ръката му висеше превързана.

— Какво е се е случило?

— Ами ония не се съгласиха да им откраднем добитъка — измънка Доналд, вземайки чашата бира, която Рори сложи в ръката му. — Калъм е ранен. Стрела го улучи в бедрото. Дойдох да те отведа при него, за да те държим под око, докато той се възстановява. Няма ти доверие.

— Виж се, човече — смъмри го Рори. — Жив умрял си. Прибери се у дома си и нека някой да се погрижи за раната ти.

Олюлявайки се от загубата на кръв, Доналд явно искаше да последва съвета на Рори, но не смееше.

— Обещах на Калъм да доведе годеницата му.

— Няма да тръгна без сина си — настоя Кристи, скръствайки ръце на гърдите. — Тук няма кой да го кърми.

— Прибери се у дома си, докато още можеш да яздиш, Доналд — настоя Рори. — Аз ще доведа Кристи при Калъм.

Доналд се колебаеше. Но болката беше силен мотив.

— Май имаш право, Рори Макдоналд — измърмори той. — Ще кажа на Калъм, че Кристи е тръгнала.

— Побързай — настоя Рори.

Обърна се и излезе, олюлявайки се.

— Ще събудя Маргот, докато ти приготвиш малкия. Трябва да тръгнеш веднага, момиче. Торбите ти готови ли са?

— Всичко е готово, Рори. Искях да тръгна утре рано, затова помолих Ефи и Гавин да прекарат нощта в Гленмур. Господ сигурно ме пази.

Замаяна от облекчение, тя отиде да вземе Нийл.

Лондон, четири седмици по-късно

Синджън влезе в балната зала Холингсуърт с отегчено изражение на лицето и с красива жена под ръка. Не беше лейди Вайълет — тя се беше отказала много отдавна от него, — а лейди Алис Дод, красивата млада вдовица на виконт Трент Дод. Тя беше изборът на Синджън за тази седмица. Най-вероятно друга блестяща жена щеше да заеме мястото ѝ следващата седмица.

Дългото му отсъствие от Лондон остана загадка за висшето общество, но се носеха клюки. Един слух твърдеше, че братът на Синджън го е отпратил като наказание заради ексцесиите му. Друг намекваше, че някаква жена го е подмамила да напусне Лондон, но, разбира се, това не можеше да бъде доказано. Промененият му външен вид беше достатъчно смайващ. Тялото му беше станало кораво и мускулесто, което даде храна на много спекулации, но и предизвика копнежи и сърдечни трепети сред дамите. Ако преди Синджън беше обект на възхищение и домогвания, това беше нищо в сравнение с неговата популярност сред нежния пол в момента.

Той вече си беше порядъчно пийнал, когато Руди го пресрещна по пътя към игралната зала.

— Къде ти е новата любовница, Синджън?

Лорд Грях потисна една прозявка.

— Танцува с лорд Уелби. Не мога да улуча сложните стъпки тази вечер.

Поздрави Руди с вдигане на чашата и погълна съдържанието ѝ на един дъх.

— По дяволите, Синджън, пак си пиян. Какво ти става? Никога не съм те виждал такъв, дори и в най-лошите ти дни. На нищо не приличаш. Отиваш не знам къде си и се връщаш по-разпуснат от преди. Всички говорят за тебе. Лорд Грях се върна, но е различен. Има

някакъв гняв в тебе, какъвто досега не съм виждал. Станал си рязък и циничен и вече не си забавен. Какво се е случило с тебе?

— Нищо — отвърна провлечено Синджън.

— Мисля, че не е нищо. Аз съм ти приятел, Синджън, не ми е безразлично какво става с тебе.

Синджън го изгледа със замътени очи.

— Въобразяваш си, Руди. Всъщност, никога не съм бил по-добре. Обмислям да предложа на Алис да се омъжи за мене.

— Алис Дод! По дяволите! Тя ще си вземе любовник, преди мастилото от брачния договор да е изсъхнало. Съпругът ѝ беше убит на дуел заради честта ѝ. Освен това, ако си спомням правилно, ти вече си женен.

— Бракът ми с Кристи Макдоналд може бързо да бъде прекратен, ако пожелае. Колкото до Алис, тя може да си вземе колкото иска любовници, след като ми даде наследник. Ако трябва, ще я вържа за леглото, докато не забременее.

— Защо тази внезапна необходимост от дете? — запита Руди любопитно. — Никога досега не си искал да ставаш баща.

Невинният въпрос на Руди удари Синджън право в стомаха. Почувства как внезапно животът се оттича от него. Никога не беше мислил за деца, преди да види Кристи бременна с неговото дете. Беше почувствал невероятна, дълбока гордост, каквато не беше изпитвал дотогава. Беше обичал нероденото си дете и още оплакваше смъртта му.

Никой, освен може би Ема, не знаеше колко го беше съсипала смъртта на бебето. Тази внезапна смърт, известена точно след настояването на Кристи за анулиране, за да може да се омъжи за Калъм Камерън, беше преобърнала живота му из основи. Първия път, когато Кристи, представяйки се за лейди Флора, го беше изоставила, той се впусна в самоунищожителни оргии. Но онова беше нищо в сравнение с блатото, в което затъваше сега.

— Всеки мъж иска наследник — измърмори той мрачно.

— Не си стар, Синджън. Почакай и ще намериш някоя достойна за името си. Повярвай ми, това не е Алис Дод.

— Някой спомена ли името ми?

Царствеността и хладната руса красота на лейди Алис Дод прикриваха страстна натура, която привличаше легион любовници. Тя

беше францужойка, запознала се със съпруга си, докато гостувала на роднини в Дувър. Бедният виконт Дод беше убит само месеци след сватбата в дуел заради честта ѝ. Още първия път, когато беше зърнала Синджън, го беше избрала за свой следващ съпруг. Макар че приятелите ѝ ѝ обясняваха колко безнадеждно е да се обвърже с лорд Грях, Алис не позволяваше това да я разубеди.

— Алис, познаваш ли лорд Блейкли?

— О, да — усмихна се тя. — Толкова приятно е да ви видя отново, милорд.

Руди целуна протегнатата ѝ ръка и я пусна ненужно бързо.

— Изцяло на вашите услуги, милейди.

Алис му хвърли фалшива усмивка, после умишлено го пренебрегна, обръщайки забележителния си чар към Синджън.

— Скучно ми е, Синджън, ще си тръгваме ли? — Гальовното ѝ мъркане таеше милион обещания. — Каза, че ще ми покажеш къщата си тази вечер. Има една стая, от която се интересувам по-специално.

Синджън я изгледа намръщено, не дотолкова пиян, че да не разбере колко не я желае. Беше като другите жени, в чиито обятия се беше опитвал да намери утеха.

— Щом искаш — каза той равнодушно. Тръгна напред, но Руди го хвана за ръката.

— Не си в състояние да покажеш на лейди Алис нищо друго, освен собствената ѝ врата. Върви си у дома, аз ще я изпратя.

Алис хвърли към Руди поглед, от който би се сварило яйце.

— Нищо му няма на Синджън, милорд. Аз ще се погрижа за него.

— Сигурен съм — каза подигравателно Руди, — но се съмнявам, че той ще оцени усилията ви в това си състояние.

— По дяволите, Руди — изломоти Синджън, — кой те е определил за мой настойник?

— Аз си изпълних дълга — въздъхна страдалчески Руди. — Желая и на двама ви лека нощ.

— Лека нощ — махна му Синджън и излезе заедно с Алис от претъпканата танцувална зала.

— О, Синджън, забравих да ти кажа — извика Руди, настигайки го. — Знаеш ли, че лейди Флора се е върнала? Видях я да влиза в един магазин на Бонд Стрийт.

Колкото и да беше пиян, Синджън се обърна толкова бързо, че Алис загуби равновесие. Щеше да падне, ако Руди не беше протегнал ръка да я задържи.

— Какво говориш! Какво, по дяволите, прави тя в Англия?

— Не спрях да я питам. Знам, че едно време беше увлечен по нея и помислих, че ще се заинтересуваш.

— Знаеш ли къде е отседнала?

— Нямам представа. Ами ако се натъкнеш на нея?

Лицето на Синджън се вкамени и тъмните му очи се стесниха в горещи цепки. Болката от предателството беше изрязана във всяка линия на лицето му, в мускула, който играеше по челюстта му, в стиснатите устни. Изглеждаше толкова свиреп, че Алис ахна и отстъпи.

Горчивина изригна от гърлото му, свито от едва потискан гняв.

— Кучка такава! Да се надяваме, че няма да я срещна.

Кристи се наведе над работата си, напругайки очи над тъмното кадифе, което шиеше. Да, парите не ѝ стигаха за град като Лондон. След като беше платила наема за малката къща в недотам изискания квартал на юг от Бонд Стрийт, и бе взела жена за домакинската работа разбра, че с останалите средства няма да изкара дълго време. Ефи предложи да си намери работа, но Кристи реши, че тъй като тя е довела Ефи и Гавин в Лондон, нейно задължение е да ги издържа. Затова си намери работа в магазинчето на мадам София, една от най-добрите модистки на Бонд Стрийт. Самото шиене не ѝ беше трудно, но работното време бе много дълго. Единственото, което Кристи харесваше в работата, беше, че може да я изпълнява скрита от очите на обществото, невидима за престижните клиентки на мадам София.

Един ден тя работеше усилено, когато работодателката ѝ надникна през завесата, отделяща предната част на магазина от задната, и я помоли да изнесе един топ златист плат. Една от клиентките ѝ търсела нещо подобно. Кристи побърза веднага да изпълни заръката и остави тежкия топ на тезгяха.

— Разгъни плата, Кристи, докато намеря модела, който иска лейди Торнтън — нареди София. — Няма да се бавя.

Кристи вдигна очи и видя сестрата на Синджън да я гледа с истински ужас.

— Вие! — ахна Ема. — Какво правите в Лондон? Не донесохте ли достатъчно нещастие на Синджън? Защо не си стоите там, където ви е мястото? Почакайте! Знам. Синджън е наредил да освободите Гленмур, нали? — извика тя самодоволно.

— Никога не съм искала да го нараня — прошепна Кристи, зашеметена от враждебността на Ема.

Точно такава ситуация се беше опитвала да избегне.

— Вече причинихте на брат ми непоправимо зло — нападна я Ема. — Синджън не е онзи човек, когото някога познавах, и това е по ваша вина. Беше забавен, но сега вече няма смях в душата му, няма

щастие, само мрак. Когато погледна в очите му, всичко, което виждам, е човек, движен от отчаяние. Човек, който се опитва да избяга от болката си.

— Съжалявам — каза Кристи поради липсата на нещо по-добро.

Не можеше да преброи колко пъти се беше питала как е реагирал Синджън на писмото ѝ, но описанието на Ема надминаваше най-лошите ѝ представи.

— И трябва — изсъска Ема, виолетовите ѝ очи пускаха искри. — Съжалявам за детето ви, но това, което сторихте на брат ми, беше отвратително. Той наистина имаше чувства към вас.

Очите на Кристи се разшириха.

— Той ви е казал за... всичко? Какво ви каза?

— Дочух Синджън да разказва на Джулиън за вас, когато се върна от Гленмур. Беше толкова щастлив заради детето. Възнамеряваше да се върне в Шотландия, нали знаете. Показах с него в деня, когато получи писмото ви. Беше опустошен. Вие сте ужасен човек, Кристи Макдоналд.

Кристи едва не се строполи под тежките думи на Ема. Искаше да каже истината, но не посмя. Никога не ѝ беше хрумвало, че може да означава толкова много за Синджън. Единствената ѝ утеха бе фактът, че той е жив и здрав.

— Оставете брат ми! — извика я Ема. — Добре, че се отърва от вас. Не мога да си представя как ще предпочетете друг мъж, когато имахте него.

— Добре ли е лорд Дарби? — запита Кристи плахо.

— Ако може да се каже, че човек, който се самоунищожава, е добре, тогава да, много е добре. Чух, че ще се жени за лейди Алис Дод. Не одобрявам този съюз, а и Джулиън не е тук, за да го спре, но ако я обича, в такъв случай, предполагам, ще я приема.

Сломена, Кристи сведе поглед.

— Желая му всичко най-добро. — Искаше ѝ се да избяга, да прегърне сина си и да му разкаже за бащата, когото никога нямаше да познава. Но вместо това промълви: — Моля ви, не казвайте на Синджън, че сте ме видели. Най-добре ще е да не знае, че съм в Лондон.

— Не се безпокойте — увери я Ема. — Няма да му кажа и думичка. Той ви ненавижда толкова, колкото и аз. Никога няма да ви

простя, че го излъгахте, лейди Флора. Вие почти го унищожихте.

Мадам София избра този момент да се върне от задната стаичка на магазина. Изгледа остро Кристи, когато забеляза възмущението на Ема, и незабавно се зае да успокоява една от най-добрите си клиентки.

— Нима нещо не е наред, лейди Торнтън? Да не би служителката ми да ви е оскърбила по някакъв начин?

— Самият вид на Кристи Макдоналд ме оскърбява — отвърна Ема. — Не мога да повярвам, че наемате жена като нея. Винаги съм смятала, че това е магазин от висока класа. Може би трябва да поръчвам дрехите си другаде.

— Моля ви да помислите пак, милейди — замоли я София. — Никога не бих наела съзнателно човек със съмнителна репутация или да оскърбя някоя от клиентките си. Тя ще бъде освободена незабавно.

Сърцето на Кристи се сви. Тази работа беше идеалната за нея. Ненавиждаше мисълта да излезе на улицата и да си търси друга работа. Но и не искаше да оскърбява Ема Торнтън. Възхищаваше се от момичето, задето така се застъпва за брат си. При други обстоятелства можеха да бъдат приятелки.

— Напусни незабавно — нареди мадам София, отправяйки намръщен поглед към Кристи. — Ела утре за заплатата.

Кристи отправи към Ема поглед, изпълнен с такова разкаяние, че Ема отвърна очи. Макар да знаеше, че Кристи не заслужава съчувствието ѝ, все пак се надяваше, че няма да умре от глад заради нея. Очевидно Кристи беше в Лондон, защото Синджън я беше изгонил от Гленмур. Ема отпъди мисълта за това, че на Кристи ѝ липсват дом и средства за живот — трябваше да остане вярна на брат си.

Въпреки това, когато Кристи мина покрай нея, Ема усети остър пристъп на вина. Имаше нещо в изражението на Кристи, което изглеждаше в странно несъответствие с безсърдечната жена, за каквата Ема я мислеше. Нещо не беше наред, но не можеше да си представи какво е то. Тя знаеше какво пише в писмото на Кристи, защото го беше прочела, след като Синджън го беше смачкал и хвърлил на пода. Имаше ли нещо повече, отколкото личеше на пръв поглед?

Сълзи задушаваша Кристи. Ако можеше да се вярва на думите на Ема, тя беше наранила ужасно много Синджън. Знаеше, че той ще

оплаква детето им, но не чак толкова. Не и лорд Грях. Лорд Грях никога не би тръгнал нарочно да се самоунищожава, нали?

Изправила брадичка, гълтайки сълзите си, Кристи взе решение. Трябваше да види Синджън, лично да прецени доколко Ема е права за настроението му. И трябваше да го направи, без той да разбере.

На следващата сутрин тя помоли Гавин да я откара на разходка в Хайд Парк. При предишното си посещение в Лондон беше научила, че висшето общество обича сутрешните разходки в парка и се надяваше да намери Синджън сред посетителите на алеята Ротън Роу. Забули лицето си, сложи си вдовишки дрехи и се опита да не обръща внимание на любопитните погледи, които я съпровождаха. И за да подиша Нийл чист въздух, който той се нуждаеше, тя взе Ефи и сина си на тази разходка.

Не видя Синджън нито тази сутрин, нито на следващите три. На четвъртия ден го зърна да язди великолепен черен кон. Не изглеждаше нещастен... само отегчен.

Жадният ѝ поглед го поглъщаше, докато каретата ѝ минаваше покрай него. Краткият поглед не ѝ беше достатъчен. Тя изви глава, за да го погледа още, докато завиваха зад ъгъла и той вече не се виждаше. Като че ли това не беше достатъчно наказание, Кристи се върна в Хайд Парк по-късно този следобед, когато мъжете извеждаха дамите си на езда.

Разбира се, Синджън беше там, държейки умело юздите на двата великолепно сиви коня. До него седеше прелестна блондинка, която се притискаше към него с очевидна властност. Лейди Алис? Ревност задави Кристи; не можеше да диша. Видимо побледня, когато жената се наведе, за да прошепне нещо в ухото на Синджън. Той кимна и се усмихна, но някак незаинтересовано. Слънчевата светлина внезапно помръкна и Кристи помоли Гавин да я отведе у дома. Не можеше да понесе мисълта Синджън да принадлежи на друга жена. Това беше наказанието ѝ заради ужасната лъжа — да се връща в парка ден след ден. Да гледа Синджън с друга жена беше по-лошо от изтезание. Но ако другата възможност беше никога повече да не го види, тогава страданието ѝ си струваше.

Синджън пускаше покрай ушите си бърбенето на Алис. Рядко се вслушваше в думите ѝ. Усмихваше се, когато трябва, измърморваше нещо, когато му се стореше уместно. През повечето време тези

разходки из парка с Алис бяха същинско мъчение. Не знаеше защо се подлага на това. Сигурно от омраза към малката шотландска кучка, която толкова сладко се беше любила с него, докато в същото време му забиваше нож в гърба.

Мисълта за Кристи усили гнева му и накара лицето му да се сгърчи в яростна гримаса. Само да я пипнеше...

— Синджън, на какво се мръщиш? — запита Алис. Стисна ръката му. — Човек би помислил, че не харесваш компанията ми.

— Как може да не харесвам компанията на толкова прекрасна дама. Време е да си да тръгваме? Трябва да се срещна с Руди в „Уайтс“ малко по-късно.

Алис се нацупи.

— Предполагам до довечера ще бъдеш прекалено пиян, за да ме заведеш на опера. Заклевам се, Синджън, не знам защо си правя труда да излизам с тебе.

Сложи ръка на бедрото му. Когато той не реагира така, както тя се беше надявала, ръката ѝ се стрелна нагоре към чатала му. Синджън като че ли не заподозря нищо, докато дланта ѝ не го обхвана и не го стисна.

— По дяволите, Алис! — изрева той, отхвърляйки ръката ѝ. — Не можеш ли да изчакаш, докато останем насаме? Всеки минавач ни зяпа.

— Откога лорд Грях го е грижа какво мислят хората? Искам те сега, преди да си се напил така, че да си безполезен и за себе си, и за мене. Нещо като че ли винаги ни пречи да се насладим един на друг. Искам да се любиш с мене и да си го спомняш на следващия ден, Синджън.

Ръката ѝ се плъзна нагоре по бедрото на Синджън. Той изстена, усещайки, че реагира. Какво пък, по дяволите, помисли той, прехвърляйки юздите в другата ръка, за да погали малката гърда на Алис. Тъкмо щеше да насочи каретата към изхода и да потърси най-близкото легло, когато една карета изтрополи покрай тях в обратната посока. Нямаше представа какво го накара да се обърне и да погледне натам, нито пък защо жената, увита във вдовишки воали, привлече вниманието му. Вероятно заради детето с нея. Но ако искаше да бъде съвсем честен, това беше заради блестящата медна къдрица, която се беше изплъзнала изпод воала на жената.

Кой знае защо, но тази къдрица отключи оня свиреп копнеж, който се опитваше да потиска, но обикновено не успяваше. Беше зърнал бегло детето в каретата — то изглеждаше на възрастта на собственото му дете, ако бе останало живо.

Откакто Руди му беше казал, че е видял Кристи в Лондон, той се бе питал какво ли ще направи, ако я срещне. Сега, след случката в парка, той вече знаеше какво страдание ще му причини това.

— Синджън, не ме слушаш — изхленчи Алис. — Надявам се да бъдеш по-внимателен, след като се оженим.

Той погледна към Алис, внезапно осъзнавайки, че изобщо не му пука за нея. Нито пък имаше намерение да се жени. Колкото по-скоро го узнаеше тя, толкова по-добре щеше да бъде и за двама им.

— Няма да има сватба, Алис — изрече той с равен тон. — Страхувам се, че не си подходяме.

Лицето ѝ се вкамени, стана почти грозно и тя изфуча:

— Какво искаш да кажеш с това, че не си подходяме? Смятах да стана маркиза.

Синджън изви глава за последен поглед към каретата с вдовицата и детето и безмълвно се укори, че се поддава на фантазии. Наричайки се последен глупак, той се опита да се концентрира върху Алис. Тя беше очаквала да стане негова съпруга и той ѝ беше позволил да повярва, че това може да се случи. Обикновено не беше жесток, но откакто Кристи... е, забавно му беше да остави Алис да вярва, че ще се ожени за нея. По дяволите, дори себе си беше убедил, че женитбата с нея е това, което той иска. Докато не беше зърнал една блестяща медна къдрица.

— Няма да има сватба, Алис — повтори той. Очите ѝ станаха ледени, а гласът — още по-леден.

— Моля?

— Аз съм женен.

Подкара конете по-бързо и навлезе в оживеното движение.

— Ти, милорд, си лъжец. Всички знаят, че вече не си женен.

— Всички грешат. Не съм регистрирал молбата за анулиране — измърмори той, усещайки, че има нужда да пийне нещо, защото ръцете му трепереха ужасно.

Тя му отправи хищна усмивка.

— Мога да променя намеренията ти. Ела у дома с мене! Позволи ми да ти покажа какво може да представлява бракът ти с Алис Дод.

Синджън зави зад ъгъла и спря пред къщата на Алис.

— Може би друг път, милейди. Внезапно открих, че имам нужда да се напия безпаметно.

Алис му позволи да ѝ помогне да слезе от каретата, притискайки се към него, без да се съобразява с приличието.

— Не сме приключили с тебе, лорд Грях — измърка тя дрезгаво, вдигайки лице за целувка.

Засмя се, отметна глава и бързо влезе в къщата.

Синджън се върна в каретата си; Алис вече беше неясен спомен. Щеше да се срещне с Руди и да удави в бренди гнева си към една шотландска предателка. Ако след това имаше късмет, може би щеше да заспи, без да сънува Кристи в ръцете на Калъм.

Кристи знаеше, че Синджън я е видял, но беше уверена, че воалът е скривал добре лицето ѝ. И все пак не можеше да забрави начина, по който той я гледаше. Не изглеждаше добре, помисли тя. Около очите му с натезали клепачи имаше лилави кръгове, изглежда беше отслабнал. Кристи не можа да не забележи къде беше ръката му, когато минаха покрай него... на гърдите на дамата. Болката я преряза като с нож. Тя не беше очаквала Синджън да остане целомъдрен, вече не бяха женени, но изгарящата мъка да вижда ръцете му по друга жена я измъчваше ужасно.

Поне беше жив, прошепна един глас в главата ѝ.

На следващия ден тя тръгна да си търси работа. Да ходи всеки ден в Хайд Парк в очакване да зърне Синджън изцеждаше силите ѝ и я отчайваше. Гавин я откара на Бонд Стрийт, където бяха разположени повечето модни магазини.

— Ела да ме вземеш след два часа — каза му тя, наблюдавайки как различните магазини отварят, за да започнат работния ден.

Един от тях на име „Парижка мода“ ѝ хвана окото и тя се отпрати решително към витрината с елегантно аранжирани манекени.

Толкова бе загрижена как да направи вътре добро впечатление, че не обърна внимание на мъжа, който излизаше от близкия магазин за мъжка мода.

— Лейди Флора! Колко хубаво е да ви видя пак.

Кристи се извърна сепната и видя лорд Блейкли, който бързаше да я настигне. Усети как кръвта нахлува в лицето ѝ и би дала всичко, само и само да можеше да избяга. Но беше твърде късно. Виконтът вече я беше настигнал с топла, искрена усмивка.

— Зърнах ви преди около седмица, но не успях да привлека вниманието ви. Кога се върнахте в Лондон?

— Ъ-ъ... преди няколко седмици — каза Кристи, заеквайки от притеснение.

— Съпругът ви с вас ли е този път?

Трябваша ѝ няколко секунди, за да си спомни за възрастния мъж, когото беше измислила.

— Той... той почина — успя да изрече.

— Съжалявам, милейди. Не носите траур, затова предположих...

— Няма за какво да се извинявате, милорд. Преди да почине, съпругът ми ме накара да му обещаая, че няма да нося строг траур след смъртта му. Беше болен дълго време и почина скоро след като се върнах от Лондон. Затова така бързах да замина. Повикаха ме да си бъда у дома за края му.

— Синджън знае ли, че сте се върнали?

— Аз... не. Така е по-добре. Това, което имаше помежду ни, свърши, когато се върнах в... Корнуол.

— Тогава имам късмет — възкликна радостно Руди. — Може ли да ви посетя? Или е много скоро след загубата на съпруга ви?

— Да, много скоро е — възпротиви се Кристи. — Съжалявам.

Красивото лице на Руди отрази разочарованието му.

— Надявам се да се съгласите да му придружите на бала, който баба ми, дукеса Лангстън, дава в събота.

— Защо аз? Сигурна съм, че има много жени, жадуващи за вашата компания.

Той ѝ хвърли многозначителен поглед.

— Има, но аз предпочитам вас. Ще размислите ли, лейди Флора? Всички важни хора ще бъдат там.

— И Синджън?

— Ако може да остане трезвен достатъчно дълго, за да дойде. Но няма да му позволя да ви притеснява, ако това е желанието ви.

Умът на Кристи заработи. Възможността да види Синджън, без да бъде разпозната, беше изкушаваща. Можеше да сложи перука, за да

скрие цвета на косата си, и маска, която да покрива всичко, с изключение на устните. Малко вероятно беше да се озове лице в лице с него, като се има предвид навалищата, присъстваща на светските събития. Ако станеше така, щеше да импровизира в момента.

— Надявам се мълчанието ви означава, че сте размислили — каза Руди с надежда.

Лудост е да се появявам там, където ще бъде и Синджън, каза ти тя. Но след нещата, чути от Ема, тя трябваше да го види и сама да прецени дали Ема не е преувеличила разрухата му.

— Всъщност, наистина размислих — каза Кристи след продължителна пауза. — Приемам поканата да дойда на бала на баба ви.

— Великолепно! — възкликна ентузиазирано Руди. — Дайте ми адреса си и ще дойда да ви взема в събота.

Не, не можеше да стане така, реши Кристи. Би дала адреса си само ако Руди се съгласеше с някои условия.

— Преди да ви дам адреса си, трябва да обещаете, че няма да го давате на никого друго, включително на Синджън. Само така ще се съглася да дойда с вас. Освен това искам идентичността ми да остане в тайна.

Руди се намръщи.

— Какво странно желание. Как да ви представя?

— Както искате, стига никой да не узнае, че аз съм Флора Рандал.

Или Кристи Макдоналд, помисли тя, но без да го изрече.

— Ако това е единственият начин да приемете поканата ми, съгласен съм.

— Говоря сериозно, милорд — настоя Кристи. — Не бива да казвате на лорд Дарби къде живея. Дайте ми честната си дума.

— Имате я, лейди Флора — закле се Руди. — Не знам какво е станало между вас и Синджън и не искам да знам, но тайната ви е в безопасност.

— Благодаря, милорд. Можете да дойдете да ме вземете в събота.

Даде му адреса си и ако той беше изумен от недотам престижния квартал, в който беше отседнала, бе прекалено изискан джентълмен, за да не го спомене.

Разделиха се няколко минути по-късно и Кристи продължи надолу по улицата. Какво направих, укори се тя. Срещата със Синджън, с или без причина, означаваше да си търси белята. Инстинктът ѝ я предупреждаваше, но тя отказа до го послуша.

Състоянието, в което според Ема се намираше Синджън, беше създало у нея такава вина, че тя трябваше лично да види какво е причинила лъжата ѝ. Как ѝ се искаше да може да обясни всичко на Ема. Сестра му сигурно би се съгласила, че гневният Синджън е за предпочитане пред мъртвия Синджън.

Кристи не успя да си намери работа нито този ден, нито на следващия. За нейно огорчение мадам София беше предупредила всяка модистка на Бонд Стрийт и извън него, че ако наеме Кристи Макдоналд, това може да ѝ струва клиентелата. Много скоро Кристи разбра, че намирането на работа в модните магазини на Бонд Стрийт вече не е възможно. Трябваше да търси по-далече, при модистките, които обслужваха актриси, любовници и първокласни проститутки.

Синджън имаше желание да посети тазвечерния маскен бал на дукесата не повече, отколкото да се обеси, но беше обещал на Руди да отиде. Предположи, че Алис ще бъде там, и щеше да се наложи цяла вечер да я отбягва. Беше сбъркал, като ѝ беше позволил да вярва, че е свободен, когато в действителност още беше женен за Кристи. Не за първи път се запитваше защо толкова отлага анулирането.

Първоначално беше решил да чака Джулиън да се върне. Но тъй като нямаше представа кога тайнствената работа на брат му ще го върне у дома, това извинение не беше сериозно. След това бе забутал някъде документа и едва наскоро го откри на дъното на едно чекмедже в бюрото си.

Докато се разхождаше из стаята си, чакайки да донесат вода за ваната му, Синджън размишляваше над стряскащата информация, която неотдавна Руди му беше дал. Той се закле, че е видял Кристи в Лондон. Мисълта за Кристи в Лондон така беше разстроила Синджън, че оттогава той не беше на себе си, ако постоянното нетрезво състояние можеше да се нарече така.

Какво правеше тя в Лондон? Калъм Камерън беше ли с нея? Бяха ли се оженили вече? Не можеше да се сети за причина, поради която

Кристи и Калъм да пристигнат в Лондон; и двамата мразеха всичко английско. По-склонен беше да сметне, че Руди е видял жена, която прилича на Кристи. Да, каза си той, точно това се е случило. Заради собственото си душевно спокойствие трябваше да вярва, че Кристи не е наблизо.

Почукване на вратата смути размислите му.

— Ваната ви е готова, милорд — произнесе Пембъртън сухо. — Ще имате ли нужда от моята помощ?

— Само ми донеси нова бутилка бренди — каза Синджън и тръгна към банята.

Веждите на Пембъртън се вдигнаха.

— Преди закуска, милорд?

— Вие не сте брат ми, Пембъртън — измърмори Синджън. — Слава богу, че не е наблизо да ми опява и да се заяжда с мен. Просто направете каквото ви казвам. Искам да се напия порядъчно, преди да се явя на бала у дукесата тази вечер.

Изпънал неодобрително гръб, Пембъртън излезе.

Речено-сторено. Когато се появи в балната зала същата вечер, сложил домино и великолепен във вечерните си дрехи, Синджън беше пиян, но не толкова, колкото му се искаше.

Насочи се право към вдовстващата дукеса и се поклони ниско над ръката ѝ.

— Питам се дали ще се появите — изрече строго елегантната белокоса дама.

— Обещах на внука ви — изломоти Синджън. — Впрочем, къде е Руди?

Дукесата, изправена дребна жена на около седемдесет години, го изгледа укорително.

— Пак ли сте пиян, лорд Дарби? Ако не ви харесвах толкова много, щях да се ядосам. Руди ще дойде. Каза, че ще се появите тази вечер, но той вярва във вас повече от мене. Човек никога не знае какво може да направи лорд Грях тези дни. Просто трябва да се научите да контролирате склонностите си, Дарби — упрекна го тя. — Познавам ви отдавна и не ми харесва това, което чувам за вас.

Синджън се спаси от по-нататъшните ѝ укори, когато двама маскирани гости дойдоха да я поздравят. Покланяйки се, той бързо се оттегли. Думите на дукесата бяха разпалили тлеещия у него гняв. Ако

не беше Кристи, той нямаше да върви по пътя на самоунищожението. Смъртта на детето му беше отворила празнота у него и той правеше всичко, за да я запълни. Болеше го, наистина го болеше. Кристи му беше казала толкова малко за смъртта на детето. Син ли беше загубил? Или му беше родила дъщеря?

Синджън бродеше безцелно из балната зала, без да срещне някого, с когото да иска да поговори, не осъзнавайки колко много жени го гледат многозначително. Скоро се намери обкръжен от ято красавици, жадни за вниманието му. Въпреки скандалната му репутация жените още намираха лорд Грях за неустоим. Може би именно заради репутацията си беше толкова популярен сред противоположния пол.

Макар да не му се искаше, той се осмели да танцува, лениво питайки се дали е привлякъл достатъчно вниманието на някоя от партньорките си, за да спи с нея. Напоследък рядко намираше интересни жени и леглото му оставаше застрашително празно.

Беше се облегал на една колона с празна чаша в ръка, когато видя Руди да влиза в балната зала с дама под ръка. Загледа се как двамата вървят сред разхождащите се из залата хора и помътнелият му поглед се спря на жената. Тя носеше напудрена перука и макар че маската ѝ покриваше всичко, с изключение на устата, Синджън усети внезапно привличане, като че ли бе притеглен от някаква непреодолима сила, твърде мощна, за да ѝ се противопостави.

Отдели се от колоната, наля си питие на бюфета и бързо се отпрати към Руди и маскираната красавица с него.

— Руди, защо се забави? — изрече той провлечено.

— Пак си пиан — укори го Руди. — Предполагам, баба ми не е особено доволна от тебе.

— Правилно предполагаш — проточи Синджън. — Няма ли да ме представиш на дамата си?

— Не, Синджън — възрази Руди. — Няма да ти я отстъпя.

При звука на любимия глас, на Кристи ѝ се подкосиха краката. Намести смутено маската си и се хвана за Руди така, сякаш той беше нейното спасение. Никога Синджън не ѝ беше изглеждал така великолепен. Прекрасно ушитите му вечерни дрехи му прилягаха като ръкавица и тя направи усилие да не мисли за великолепното тяло, което беше скрито под тях. Без да иска, тя си спомни зашеметяващата

им страст, когато той я беше любил с ръце, с тяло, с уста. Спомни си как тези чувствени устни бяха изучавали всяко кътче от плътта ѝ и почувства как се изчервява при този сладостен спомен. Вгледа се в него изпод маската си и си помисли, че той се държи добре, въпреки че е видимо пиан.

Когато влезе в балната зала под ръка с Руди, Кристи го беше видяла заобиколен от възхитени жени и се беше запитала с колко от тези красавици е спал, откакто беше напуснал Гленмур.

— Какво може да се случи, ако ми представиш дамата — заупорства Синджън.

— Повече, отколкото можеш да си представиш — измърмори Руди, стисвайки ръката на Кристи.

Синджън вдигна изящната си вежда.

— Нарочно се правиш на жесток, Руди. — Взе ръката на Кристи, обърна дланта ѝ нагоре и я притисна към устните си.

— Аз съм Сейнт Джон Торнтън, лорд Дарби, милейди. Приятелите ме наричат Синджън.

Кристи усети как тръпката плъзва нагоре по ръцете ѝ от мястото, където устните му бяха докоснали дланта ѝ.

— Милорд — измърмори тя с дрезгав шепот, бързо издърпвайки ръката си от неговата.

Дали я беше познал?

— Познавам ли ви, милейди?

— Не, милорд, щях да си спомня, ако се бяхме запознали.

— Чарът ти няма да подейства този път — каза Руди. — Върви си намери дамата. Не видях ли лейди Алис преди няколко минути?

Синджън вдигна рамене.

— Ние с Алис се разделихме.

Кристи си пое дъх изумена. Вярно ли беше чула? Мислеше, че Синджън и лейди Алис Дод ще се женят.

— Сигурен съм, че ще намериш коя да я замени — каза Руди без капка съчувствие към затрудненото положение на Синджън.

— А, започва кадрил. Ще възразиш ли, ако танцувам с твоята дама?

— Назад, Синджън — предупреди го Руди. — Този танц ми е обещан.

— Баба ти не те ли вика да отидеш при нея? — запита Синджън, насочвайки вниманието на приятеля си към вдовстващата дукеса, която наистина махаше на Руди. — Върви, аз ще правя компания на дамата ти.

— Не, ще отида с лорд Блейкли — каза Кристи, дръпвайки се от Синджън.

— Глупости — отвърна той, хващайки я за ръката, и я поведе към танцуващите, докато Руди стоеше безпомощно, очевидно разкъсван между спасяването на лейди Флора и срещата с баба си.

После стана твърде късно, защото двойката се смеси с другите танцуващи.

— Коя сте вие? — запита Синджън, когато се срещнаха при една от сложните фигури на танца.

— Името ми не е важно — измърмори Кристи. — Много сте дързък, милорд.

Синджън и отправи крива усмивка.

— Сигурно сте нова в Лондон, щом не сте чули за лорд Грях.

— О, слушала съм за вас, милорд. Верни ли са всички тези неща, които се разправят за вас?

— Повечето от тях — призна Синджън.

Танцът ги раздели отново и когато накрая се събраха, последните звуци на музиката заглъхнаха. Кристи потърси Руди, видя го, че говори с баба си, и се запъти към него.

Синджън имаше друга идея.

— Каква навалица — каза той, насочвайки я към отворения френски прозорец. — Усещам, че имам нужда от свеж въздух.

— Вземете си въздух, милорд, но най-напред ме пуснете — каза Кристи. — Трябва да се върна при лорд Блейкли.

— Когато му дойде времето, милейди, когато му дойде времето.

Бяха стигнали до вратата. Кристи би искала да подиша свеж въздух, но не и със Синджън. Не можеше да рискува да остане насаме с него, независимо колко копнееше за компанията му.

Хващайки я за лакътя, Синджън я изведе на верандата. Двойки, излезли, за да останат насаме, се взираха любопитно в тях, когато той я повлече надолу по стъпалата и навън към тъмната градина.

— Милорд! Спрете веднага! — настоя Кристи, опитвайки се без успех да се измъкне от хватката на Синджън.

Той не ѝ обърна внимание. Кристи не разбра колко е пиан, докато той не започна да се олюлява, като едва не събори и двама им на земята. Изправи се и я повлече след себе си, докато светлините на къщата не останаха да блещукат като диаманти в далечината. Тогава я бутна зад едни храсти и грубо я дръпна към себе си.

— Сега, милейди — изрече накъсано, — ще ви целуна. Намирам ви съвършено неустоима.

— Намирате всички жени неустоими! — възрази Кристи. Той само се изсмя. Последната мисъл на Кристи, преди устата му да плени нейната, беше, че това не може, не бива да се случва. Самообладанието ѝ обаче я напусна, когато езикът му раздели устните ѝ и целувката му стана по-дълбока. Неповторимият му вкус, зашеметяващият му аромат изискваха отговор и устата ѝ се отвори под неговата.

Ръцете му я обгърнаха; гърдите ѝ се притиснаха в гърдата му, слабините ѝ намериха в неговите точното си съответствие. Тя го чу да изстенва; звук, така мъчителен, че ако не го познаваше, щеше да помисли, че нещо го боли. Той прошепна нещо срещу устните ѝ; стори ѝ се, че това е името ѝ, и се замоли дано да не е. Тя нямаше представа как стана така, но изведнъж се намери по гръб на твърдата земя. Острият аромат на земя и мъжки мускус я опияниха, отслабвайки волята ѝ, докато ръцете му се движеха решително към лицето ѝ.

— Свалете си маската. Искам да ви видя лицето — прошепна той.

Ръцете ѝ литнаха нагоре, за да възпрат неговите.

— Не, моля ви.

Той въздъхна тежко, звукът беше нещо средно между нетърпение и разочарование.

— Никога не съм се любил с жена, чието лице да не виждам. Но ако настоявате...

— А аз никога не съм се любила с мъж, който да е толкова пиан като вас — възрази Кристи.

Той се вцепени.

— Страхувате се, че няма да ви доставя удоволствие ли?

— Аз... не се познаваме, милорд. Моля ви, пуснете ме да стана. Синджън замря, наклонил глава на една страна.

— Познавам ви, милейди, просто не мога да се сетя откъде. Вашите целувки, тази уста... проклета да е замътената ми глава. Ще си спомня утре, разчитайте на това.

Кристи искрено се надяваше това да не стане.

— Трябва да се върна при лорд Блейкли, преди да е тръгнал да ме търси.

— Нека да ви търси — измърмори Синджън облъхвайки я с дъха си. — Пада му се, задето отказа да ми каже името ви.

Коляното му се плъзна между краката ѝ. Моментално я обзе паника.

— Спрете!

— Кажете ми коя сте и къде да ви намеря и ще ви пусна.

— Не мога.

— И аз не мога да спра — рече той с крива усмивка.

Кристи се опита да го отблъсне, но той беше твърде силен за нея. Отпусна се върху ѝ, слабините му се наместиха в люлката на бедрата ѝ и тя почувства възбуждения му член.

— Ще ви имам, милейди. Може да съжаля за това утре, но тази вечер съм твърде пиан, за да ме е грижа.

Той полека вдигна полите ѝ, ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ, галеха, мачкаха, изгаряха плътта ѝ с горещото си докосване. Сърцето ѝ заби лудо, блъскайки се в ребрата. Това беше Синджън, мъжът, когото обичаше. Мъжът, който вече не беше неин съпруг. Мислите ѝ се разпиляха, когато той притисна главата ѝ с две ръце, за да я задържи неподвижна, наведе се и покри устата ѝ със своята. Езикът му погали устните ѝ, изпълвайки устата ѝ с неговия вкус и аромат.

Целувката му не беше нито лека, нито нежна. Той се впи в устата ѝ жадно, почти дивашки. Кристи изстена и отвърна страстно, внезапно осъзнала жаждата си за този мъж, така отчаяна, каквато беше и неговата. За първи път от месеци насам тя се почувства жива. Устните

им се сляха, те се затъркаляха по земята с преплетени ръце и крака, притискането на възбудените им тела беше диво и неудържимо.

Ръцете му намериха гърдите ѝ, устните му се спуснаха към оголената ѝ шия. Искайки да го почувства още по-силно, тя разкъса ризата му от врата до долу и пъкна ръце вътре. Топлината на голата му плът опари дланите ѝ, удоволствието беше сурово и дълбоко. Той трябва да го бе почувствал, защото накъсан стон се изтръгна от гърдите му. Когато устните му се спуснаха надолу, за да погалят закръглените ѝ гърди, дъхът и спря, после излезе със съскане между устните.

— Подлудяваш ме — изпъшка той.

Кристи реши, че сигурно е заради пълнолунието, защото и тя беше толкова подлудяла от желание, колкото и той. Единствената разлика беше това, че тя знаеше кой е той, докато Синджън нямаше представа, че се люби със собствената си съпруга. Каква ирония, помисли тя, да се намират в същата ситуация, както и първия път. Но обстоятелствата сега бяха различни. В крайна сметка нямаше значение. Дали лудостта идваше от пълнолунието, или от тях самите, нямаше спиране за страстта, която напираше у нея.

— По дяволите — измърмори Синджън, когато дръпна надолу деколтето на роклята ѝ. — Прекалено много дрехи. Устните му върнаха топлината, когато той пое в устата си едното чувствително зърно. Кристи се изви към него, докато през нея пробягваше течен огън. Езикът му беше като парещо клеймо, изгаряйки зърната ѝ с влажна топлина. И ръцете му. О, господи, те бяха между краката ѝ, пръстите му изследваха, галеха, откриваха чувствителната пъпка, възбуждаха я, докато вълните на екстаза не запрепусаха през тялото ѝ.

Тогава устата му замени пръстите, обливайки набъбналото зрънце с груби въртеливи движения на езика му.

Кристи издаде разочарован вик, защото той внезапно вдигна глава и ѝ се усмихна. Не искаше той да спира. Беше толкова хубаво.

— Разтвори крака за мене, скъпа. Пиян или не, още никоя жена не се е оплаквала от мене.

Думите бързо върнаха Кристи към действителността. Как беше позволила това да се случи? Див, хедонистичен, непредсказуем, лорд Грях можеше да накара и статуя да го пожелае.

— Не, престанете!

Протестът ѝ дойде твърде късно. Той се надвеси над нея за един кратък миг, намръщен, сякаш опитвайки се да види жената под маската. После се отпусна отгоре ѝ. Тя се изви диво, опитвайки се да го отблъсне, но тежестта му я притисна към земята. Краката му от двете ѝ страни я държаха неподвижна, непоносима горещина се набираще в нея. Той изви ханша си и я прониза рязко, без да ѝ дава почти никакво време да си поеме дъх, после отново и все по-дълбоко, стигайки до самия предел.

Кристи се предаде на напрежението, което туптеше в нея, залюля се под Синджън, извивайки гръб, за да проникне той по-дълбоко. Хваната в агонията на страстта, тя почувства нещо в нея да се отскубва и да се извисява.

Движенията му бяха свирепи като лятна буря, шибаха сетивата ѝ, оставяха я да се чувства изтерзана и бездиханна, докато тялото ѝ се гърчеше в конвулсии. Тя прошепна името му и се разтърси, оставяйки се на екстаза. След миг чу тържествувания вик на Синджън и почувства как семето му облива утробата ѝ.

Когато умът ѝ отново се свърза с действителността, Кристи разбра, че това фриволно съвкупление може да даде като резултат още едно дете. Тази замайваща мисъл моментално охлади страстта ѝ. С изплашен вик тя го отблъсна от себе си.

Неподготвен за атаката ѝ, той се дръпна, взрян в нея, изражението му беше смесица от шок, объркване... и внезапно прозрение.

— Кристи... Божичко, ти си това!

Зашеметена, че я е разпознал, тя скочи на крака, придържайки разкъсаното деколте на корсажа си. Трябваше да избяга, преди Синджън да се е свестил.

Той вероятно беше отгатнал намерението ѝ, защото внезапно се размърда.

— Кристи, чакай! Не си отивай!

Гърлото ѝ се схвана от ужас. Отстъпи назад, още треперейки от изживяното.

— Не съм тази, за която ме мислите — извика тя, обръщайки се, за да избяга към къщата.

Погледна през рамо и видя Синджън да седи на земята, опрял чело на коленете си. Когато осъзна, че няма да хукне след нея, тя се

опря за миг о едно дърво, за да си поеме дъх и да помисли.

Поглеждайки към съсипаната си рокля, осъзна, че не може да се върне в залата, без да предизвика скандал. Сълзи на отчаяние се плъзнаха по бузите ѝ. Как, за бога, щеше да се върне у дома си?

— Флора, вие ли сте?

Кристи се обърна, готова да избяга отново. Тогава разпозна Руди, който идваше по пътеката към нея, и въздъхна от облекчение. Изхълца името му. И в следния миг се озова в ръцете му, треперейки като лист.

Той я отдели леко от себе си и се вгледа в нея, загрижено намръщил чело.

— Господи, какво се е случило с вас?

— Не искам да говоря за това — едва изрече Кристи. — Заведете ме у дома.

Руди се ядоса.

— Проклет да е Синджън! Той ви го е причинил, нали? Само се вижте, в ужасно състояние сте. Ще го убия.

— Руди, не! Само ме заведете у дома. И аз съм виновна, колкото и Синджън.

— Не може да се отнася така с жените — изохка Руди. — Ще го извикам на дуел, заклевам се.

Тя го дръпна за ръката.

— Искам да си тръгна, Руди. Моля ви.

— Наметката ви.

— Оставете я.

— Ще ви настаня в каретата си, после ще се върна да взема наметката ви и да поднеса извиненията ни на баба си.

Той обви ръка около раменете ѝ и я отведе, внимателно избягвайки светлините, които идваха откъм балната зала.

Кристи хвърли бегъл поглед през рамо, облекчена, че Синджън не ги е последвал. Не беше в състояние да дава дълги обяснения, за каквито беше сигурна, че той ще настоява. Започна да диша по-леко отново едва когато Руди се върна и каретата потегли.

Трябва да не е била на себе си, за да дойде тук тази вечер, каеше се Кристи. Но последното, което беше очаквала, бе Синджън да я разпознае толкова лесно. Как стана това?

— Не искате ли да ми кажете какво се е случило? — запита Руди, когато тишината стана мъчителна.

Кристи сведе очи и се уви още по-плътно в наметката си.

— Не мога.

Той внимателно свали маската ѝ.

— Нарани ли ви?

Тя поклати отрицателно глава.

— Много съм добре, наистина.

Един мускул трепна на челюстта му.

— Не ми изглеждате много добре.

Връзката ѝ със Синджън беше прекалено сложна, за да я обяснява. И Руди нямаше да разбере. Никой нямаше да разбере защо беше излъгала Синджън за детето им.

— Ще дойда да ви видя утре — каза Руди, когато каретата спря пред вратата ѝ.

— Бих искала да не го правите — възпротиви се Кристи.

— Тогава по-нататък. Бъдете сигурна, че ще накарам Синджън да съжалява за това, което ви е причинил.

Паника се надигна у нея.

— Спомнете си какво ми обещахте, милорд. Заклехте, че няма да кажете на Синджън къде да ме намери. Каквото и да става, моля ви да не предавате доверието ми.

Руди хвана малката ѝ студена ръка и целуна кокалчетата на пръстите.

— Никога не бих предал такава прелестна дама.

Кристи. Все още седейки на земята, Синджън беше твърде зашеметен, за да мисли за нещо друго, освен за факта, че току-що се беше любил със собствената си жена. Беше я взел на земята, като животно, беше се възползвал от нея, както би го направил с някоя пристанищна курва. Изведнъж изтрезня напълно. Така, както никога досега в живота си.

Кристи. Почувства името ѝ като вкус на хубаво вино на езика си. Трябваше веднага да я познае. Проклета да е замаяната му глава, проклета да е и неспособността му да прозре под маската и перуката ѝ. Но не му беше потрябвало много време, за да разбере, щом я взе в прегръдките си. Някоя друга жена в света не се любеше така, както предводителката на клана Макдоналд. Сладкият ѝ вкус, финият аромат на плътта ѝ, изящната линия на устните ѝ, наситеното зелено на очите ѝ. Не знаеше точно в кой момент я беше познал; може би през цялото

време беше съзнавал, че е тя, но беше отказвал да приеме онова, което тялото му беше разбрало преди него.

Очите му потъмняха от гняв при мисълта за студените думи на писмото ѝ и колко малко му беше казала за смъртта на детето им. Толкова много въпроси и толкова малко отговори.

Защо беше с Руди? Какво се беше случило с Калъм Камерън? Какво, за бога, правеше тя в Лондон?

Търсейки отговори, той пооправи дрехите си и се повлече към къщата. В мига, когато мина през френския прозорец и влезе в балната зала, разбра, че е направил грешка. Кристи не би се върнала на бала. Не и във вида, в който беше.

Мина през тълпата от развеселени лица, осъзнавайки, че става център на внимание. Изстена вътрешно и се погледна. Дрехите му бяха в петна от трева, целите в сухи вейки. Вратовръзката му висеше накриво, косата му беше разрошена, а жакетът — разкопчан. Слава богу, беше се сетил да си закопчае панталоните.

Отвсякъде го сподиряха реплики.

„Нехранимайко... извън контрол... не трябва да го допускат в приличното общество... развратител на млади жени... грубиян... негодник.“

Не им обърна внимание, поднесе извиненията си на скандализираната домакиня и се сбoguва с нея. На всяка цена трябваше да намери Кристи.

На следващата сутрин Синджън стана рано. Чувстваше главата си раздута, двойно по-голяма от обикновено, а езикът му сякаш беше обрасъл с козина, но умът му беше бистър като никога. Повика Пембъртън и когато икономът се появи с бутилка и чаша, той му махна да ги отнесе.

— Няма да имам нужда от това тази сутрин, Пембъртън. Погрижете се за банята ми. Имам неотложна работа.

Мрачната физиономия на иконома остана непроменена, но трепкането на един мускул по брадичката му показваше, че е шокиран.

— Рано е, милорд. Не ви е присъщо да ставате преди пладне. Нещо не е наред ли?

— Нищо не е наред, Пембъртън — изрече сухо Синджън. — Но ще се оправи, когато говоря с лорд Блейкли.

— Да ви донеса ли закуска, милорд?

Стомахът на Синджън изкъкори протестиращо. Вчерашните излишества още го преследваха.

— Никаква закуска, Пембъртън. Ще се отбия в някой от клубовете си, ако по-късно имам нужда от храна. Кажете да впрегнат каретата.

Час по-късно, изкъпан, обръснат и преоблечен, Синджън излезе от къщата. Каретата му го чакаше, точно както беше поръчал, и той махна на кочияша да тръгва веднага; Понесоха се по улицата с безразсъдна бързина.

Каретата едва бе спряла пред дома на Блейкли, когато Синджън скочи на земята и изтича нагоре по стъпалата. След няколко минути минаха настойчивото му чукане даде резултат.

— А, Картър, добро утро — каза той, минавайки покрай стреснатия иконом. — Моля ви, осведомете виконт Блейкли, че съм тук и искам да го видя.

Веждите на Картър се вдигнаха почти до косата му.

— Лорд Блейкли ще стане след няколко часа.

— Събудете го — каза Синджън, влизайки в кабинета. — Ще го изчакам тук.

— Но... но, милорд — избъбри икономът, следвайки го по петите, — господарят никога не става преди пладне.

Синджън изфуча сърдито.

— По дяволите, Картър, направете каквото ви казвам.

Клатейки глава и мърморейки под нос, икономът отиде да събуди господаря си.

Синджън се разхождаше нетърпеливо, докато чакаше Руди; приятелят му имаше много да обяснява. Търпението му почти се изчерпваше, когато виконтът, с разрошена коса и подути от сън очи, влезе в стаята.

— Какво, по дяволите, правиш тук в такава безбожна ранина? Не ти липсва нахалство, Синджън. Това, което си причинил на лейди Флора вчера вечерта, е непростимо. Назови оръжието. Възнамерявам да защитя честта на моята дама.

— Не ставай глупав — отвърна Синджън. — Щял да защитава честта й... Какво правеше с Кристи снощи?

— Още си пиан, Синджън. Прибери се и се наспи. Не познавам никаква Кристи.

— Глупости! Придружаваше я на бала на баба си снощи.

Ръцете на Руди се свиха в юмруци.

— Дамата, която придружавах на бала, не се казваше Кристи. Пиян или не, но поведението ти снощи премина всички граници.

— Може да съм бил пиян, но знам точно какво съм направил и на кого. Ще ми кажеш ли къде да намеря Кристи, или да ти го измъкна с бой?

— Казах ти, не познавам никаква Кристи.

— Може би трябваше да кажа лейди Флора Рандал — изсъска Синджън. — Може да съм бил пиян снощи, но мозъкът ми още работи. Мислиш ли, че няма да позная собствената си съпруга?

Руди се взря в Синджън, отворил уста в безмълвно възклицание, очевидно прекалено смаян, за да отговори.

— Точно така, Руди, моята съпруга, Флора Рандал и Кристи Макдоналд по случайност са омъжени за един и същи човек. За мене. Ако още не си отгатнал, двете са една и съща жена.

— Какви ги говориш! — изрече Руди, отпускаяйки се на най-близкия стол. — Защо да ти вярвам?

— Защото ти казвам истината. Къде според тебе отидох, когато напуснах Лондон? Заминах за Шотландия да се разбера със съпругата си. Джулиън чул, че Кристи очаква дете, и аз отидох в Гленмур да получа подписа и върху документа за анулиране, който Джулиън ми беше осигурил. Нямах да приема копелето на друг мъж. Можеш да си представиш шока ми, когато пристигнах в Гленмур и разбрах, че бившата ми любовница Флора и съпругата ми Кристи са една и съща жена и че Кристи носи собственото ми дете.

— Не разбирам — каза Руди, поклащайки глава на невероятната история, която Синджън току-що му беше разказал. — Знам, че замина от Англия доста внезапно, но, от друга страна, никога не си бил предсказуем. Разкажи ми за детето си. Лейди Флора... ъ-ъ... Кристи не е споменавала за дете.

— Историята е дълга и сложна — отвърна Синджън. — Някой ден ще ти разкажа подробностите. Но точно сега има само едно нещо, което искам от тебе.

— Което е...

— Да ми кажеш къде да намеря Кристи.

— Върви по дяволите! Заклех се най-тържествено и ще спазя клетвата си. Няма да научиш нищо от мене.

— Клетва ли?

На Синджън това никак не му хареса.

— Да. Кристи, ако наистина така се казва, ме накара да обеща, че няма да казвам на никого къде да я намери. Специално спомена твоето име. Каза, че сте се разделили в не особено приятелски отношения.

— Ужасно си прав, точно така беше. Бях измамен, подведен да създам дете и отхвърлен заради един шотландец. Кристи има да дава много обяснения.

Руди се надигна от стола със заядливо изражение.

— Може би затова не иска да я намериш. Насилили ли я снощи, Синджън? Ако е така, заклевам се, че с приятелството ни е свършено.

Синджън има благоприличието да се изчерви. Беше проявил грубост, но не чак насилие. Страстта им се бе разразила като буря и той бе изпитал невероятно удоволствие да задоволи жаждата ѝ наред със своята.

— Кристи е моя съпруга, никога не бих я наранил физически, макар да заслужава хубавичко да я натупам. — Изражението му стана каменно, очите му се присвиха в тесни цепки. — Спал ли си с жена ми?

Руди стовари юмрука си право в челюстта му. Синджън залитна назад към бюрото.

— Пада ти се — каза Руди, търкайки кокалчетата си. — Съпругата ти заслужава нещо по-добро от тебе.

Синджън потърка челюстта си, зашеметен от това, че приятелят му защитаваше Кристи.

— Тя ме напусна заради друг мъж, за бога! Какво да си помисля, когато я виждам с най-добрия си приятел?

Изгледа свирепо Руди за миг, готов за разплата, докато не си припомни, че това е най-добрият му, може би единствен приятел.

— Ужасно ме ядосваш, Руди. Ще ми кажеш ли къде да намеря Кристи?

— Тя не иска да те вижда — не се даваше Руди. — Обещах, че няма да става нужда да се вижда с тебе, ако не иска, а обещанието си е обещание, Синджън, толкова ли нямаш чест, че искаш да наруша

тържествената си клетва? Освен това си ядосан и може да й направиш нещо, независимо какво ми говориш.

Синджън едва се сдържа да не се нахвърли върху най-добрия си приятел, защото от това нямаше да има никаква полза. Юмруците не решаваха нищо. Хитростта даваше по-добри резултати. Рано или късно Руди щеше да посети Кристи и когато го стореше, Синджън нямаше да бъде далече.

Кристи тънеше в нерешителност. Синджън знаеше, че тя е в Лондон, а тя нямаше представа какво да прави отгук нататък. Можеше да остане, където беше, като се моли той да не я намери, а можеше да потърси ново жилище. Лудост беше да си помисли, че той няма да я познае.

Беше й омръзнало от преструвки, омръзнало й беше да лъже Синджън, но се страхуваше, че ако сега каже истината, последиците щяха да са много тежки. Съзнаваше инстинктивно, че той нито ще я разбере, нито ще й прости. Ами ако й вземе детето? Тя нямаше избор. Трябваше да продължава с тази измама докрай. Това беше нейното наказание и покаяние.

Едва когато на следващата сутрин Ефи й донесе Нийл да го накърми, Кристи най-накрая стигна до решение.

— Опаковай багажа, Ефи, ще се местим — каза тя решително.

Ефи остана с отворена уста.

— Ще се местим ли, Кристи? Къде ще отидем? Защо напускаме удобната къща?

— Снощи направих грешка — ожесточено отвърна Кристи. — Лорд Дарби ме позна въпреки усилията ми да се прикрия. Излъгах го за Нийл и се страхувам, че никога няма да ми прости, ако ни намери.

— Мисля, че няма да е разумно да се връщаме в Шотландия, освен ако не искаш да се омъжиш за Калъм.

— Това никога няма да се случи — каза Кристи строго. — Ще се преместим в някой почтен хан, докато успея да наема друго жилище.

— Кога ще се преместим?

— Веднага. Ще потърся нещо още днес. Кажи на Гавин да докара каретата след час.

— Може би трябва да поговориш с лорд Дарби за детето.

— Не, не мога. Той може да ми вземе Нийл, а това аз няма да понеса.

Кристи целуна детенцето, притискайки го към себе си, докато малката му устичка сучеше енергично от гърдата ѝ. Когато то затвори очи и устата му се отпусна, тя го подаде на Ефи и стана, за да започне деня си.

Като се държеше на дискретно разстояние, Синджън следеше неотстъпно Руди, надявайки се приятелят му да го отведе при Кристи. Руди посети „Брукс“, „Уайтс“, фондовата борса и галантериста си, но не и Кристи. Когато отиде в дома на баба си и остана там часове, Синджън се отказа отвратен и реши да спре в „Брукс“. Запъти се към клуба, когато една карета, тъкмо спираща пред „Синята гъска“, привлече вниманието му. Сърцето му заблъска под ребрата, когато кочияшът му се стори познат. Не си спомняше името му, но със сигурност би познал един Макдоналд, щом го видеше.

Спря в едно празно пространство зад колата и зачака. Нямахше представа какво става, но беше готов да стои тук колкото трябва, за да разбере. Търпението му беше възнаградено, когато видя Кристи да слиза от каретата и да влиза в хана. В мига, когато тя се скри вътре, той скочи от своята кола и се изправи пред роднината ѝ.

— Можеш да си тръгваш вече — каза Синджън, стряскайки Гавин, който очевидно не го беше усетил да се приближава изотзад.

— Ва... ваша светлост, не ви видях.

— Знам, че си Макдоналд — каза Синджън, — но не мога да си спомня как се казваш.

— Гавин, милорд, братът на Рори.

— Да, сега си спомням. Можеш да си тръгваш, Гавин. Аз ще се погрижа за Кристи.

Гавин се вцепени.

— Не мога да направя това.

— Настоявам — натърти Синджън. — Напълно съм способен да се погрижа за собствената си съпруга.

— Съпругата ви! — избъбри Гавин. — Разбрах, че вие с Кристи вече не сте женени.

— Противно на това, което си мисли тя, още сме женени — разкри Синджън. — Ще поема цялата отговорност за нея отсега нататък.

Гавин не изглеждаше убеден.

— Няма да ѝ направите нещо лошо, нали?

— Кристи е в безопасност с мене — тросна се Синджън. — Ще живеем заедно отсега нататък.

— Но, ваша светлост — възрази Гавин, — вие не разбирате. Има и... други хора.

— Ще се погрижа за всичко — увери го Синджън. — Прибери се у дома, ще се свържа с тебе по-късно, след като говоря с Кристи.

— Много добре, ваша светлост, но това не ми харесва — измърмори Гавин, връщайки каретата в уличното движение с подчертана нерешителност. — Ще отговаряте пред мене и сънародниците ми, ако нараните Кристи — подвикна той през рамо.

Мърморейки си под нос, Синджън премести каретата си на мястото, освободено от Гавин, и седна да чака Кристи.

Кристи веднага разбра, че „Синята гъска“ не е за нея и малкото ѝ семейство. Отвън мястото изглеждаше достатъчно благоприлично, но щом влезе вътре, тя се обезсърчи от съмнителния му вид. „Синята гъска“ беше третият хан, в който влизаше, и третият, който намираще неподходящ дори за кратък престой. Но не беше напълно обезкуражена. Имаше най-малко още три хана в прилични, макар и не чак толкова модни квартали.

Разсеяна, тя излезе от хана, очаквайки да намери Гавин отвън с каретата. Дъхът ѝ секна, когато видя Синджън с неговата каретата. Ледена усмивка превръщаше лицето му в маска и Кристи почувства първите вълни на страха.

— Синджън! Какво правиш тук? Къде е Гавин?

— Пратих го да си върви у дома. Идваш с мене.

— Нямах право! — възкликна тя, разтревожена от хода на събитията.

Една конфронтация със Синджън беше точно това, което тя искаше да избегне.

— Ти си ми съпруга. Имам пълното право.

Кристи залитна и щеше да падне, ако той не беше посегнал да я задържи.

— Анулирането... — започна тя.

— По-късно — изсъска той, хващайки я през кръста, за да я качи в каретата. — Да не си мислеше, че няма да позная, с кого съм се

любил снощи?

Точно това си беше помислила тя. Как можеше да мисли така погрешно? Не можеш да иде никъде с него. Имаше дете у дома, то я чакаше да го накърми. Гърдите ѝ бяха горещи и твърди, чувстваше как млякото изтича от зърната ѝ.

— Отвеждам те у дома. В моя дом — уточни той. — Където ти е мястото.

— Не можеш да го направиш! Вече не сме женени.

— Ужасно грешиш и си двуженка, ако си се омъжила за Калъм Камерън.

Заше метена, Кристи усети как светът ѝ се разпада. Не беше необходим ясновидец, за да ѝ стане ясно, че Синджън е всичко друго, само не и доволен да я види. Какво щеше да направи, когато узнаеше, че синът му е жив?

Изправяйки рамене, Кристи се закле да направи каквото трябва, за да не загуби сина си.

— Добре дошла в Дарби Хол — изрече хладно Синджън, докато помагаше на Кристи да слезе от каретата и я съпровождаше по парадното стълбище.

Вратата се отвори и той я бутна вътре. Тя се освободи от смазващата му хватка и го изгледа яростно. Каквото и да беше искала да каже, замря в гърлото ѝ, когато очите ѝ срещнаха огнения му поглед. Сякаш пропадеше с главата напред в пламтящ ад. Никога не го беше виждала толкова сърдит, дори в деня, когато беше пристигнал в Гленмур и я беше познал.

Лицето му беше вкаменено, не изразяваше никакви емоции. Внезапно тя осъзна, че не са сами. Висок, слаб мъж в ливреята на дома Дарби стоеше до вратата. Тя му се усмихна неуверено. Той отговори с леко помръдване на веждата.

— Пембъртън — започна Синджън, — бих искал да ти представя новата ти господарка, моята съпруга лейди Дарби.

Добре заученото изражение на Пембъртън изведнъж се пропука.

— Вашата... съпруга, милорд? — повтори той.

— Да. Лейди Дарби пристигна от Шотландия, за да живее с мен. Повикайте персонала. Искам всички да се подредят във фойето след петнадесет минути, за да се запознат с новата си господарка.

— Както кажете, милорд — произнесе обичайно невъзмутимият Пембъртън, докато изчезваше в тъмните дълбини на къщата.

Макар че горкият човек се опитваше да не изглежда развълнуван, Кристи заподозря, че Пембъртън е потресен от неочакваното ѝ пристигане.

— Защо му каза това? — запита Кристи. — Не съм ти съпруга и го знаеше много добре.

— Грешиш, Кристи — отвърна той с рязък тон. — Не съм подавал документите за анулиране в съда. Съжалявам, че те разочаровам, но още сме женени. Ако вече си се омъжила за водача на

клана Камерън, това те прави двуженка. Ако си спала с него, това те прави прелюбодейка.

Гневът на Кристи се отприщи.

— Копеле такава! — изсъска тя през зъби. — Как смееш да ме обиждаш! Нещастен развратник! Измамник! Нехранимайко! С колко жени си спал, след като си тръгна от Шотландия?

Синджън вдигна ръка към почервенялата си буза.

— Съветвам те да не опитваш това отново — изфуча той. — Ти искаше да разтрогнем брака. Ти написа онова отвратително писмо. Дори не благоволи да ми кажеш как е умряло детето ни. — Хвана я за раменете и я разтърси грубо. — Мислиш, че не ме е грижа ли?

— Ъ-ъ. Милорд, милейди. Прислужниците се събраха, както заповядахте.

Лицето на Кристи пламна. Спорът пред персонала излагаше и двамата. Не че имаше значение какво мислят прислужниците за нея. Тя нямаше да остане в тази къща. Не и със съпруг, който я мрази, и с дете, което се нуждае от нея другаде. Въпреки това Синджън започна представянето, като че ли нищо не се беше случило.

Закръглената очилата жена беше госпожа Макбрайд, готвачката. Имаше три наперени ирландски моми — Пеги, Меган и Брайди. Двама млади братя, Джеси и Джери, вършеха разни работи в кухнята и караха каретата, когато се налагаше. Кочияшът Джон, когото тя познаваше отпреди, се грижеше за конюшните. Пембъртън, както научи, управляваше домакинството с желязна ръка.

Когато я призоваха да си избере лична камериерка измежду трите млади жени, Кристи избра Пеги, дръзка брюнетка с живи сини очи. След представянето персоналят се разотиде, оставяйки Кристи и Синджън сами, за да продължат спора си.

— Ще ти покажа стаята ти — каза Синджън, повеждайки я нагоре по витата стълба.

Кристи изчака да влязат в голямата, изящно обзаведена спалня и се нахвърли върху него.

— Защо го правиш?

— Ти избра да дойдеш в Лондон, затова естествено предположих, че искаш да започнеш нещата оттам, където ги прекъснахме.

— Не заради това дойдох в Лондон.

— Защо дойде, любов моя? — Погледът му се плъзна по стройната ѝ фигура, задържайки се на наедрелите ѝ гърди за един тревожен миг, преди да се върне към лицето и. — Раждането на дете е променило... някои неща у тебе — каза той. Сега си по-щедро надарена.

И ти щеше да бъдеш щедро надарен, ако гърдите ти се пръскаха от млякото, помисли гневно Кристи.

— Трябва да си тръгвам, Синджън. Гавин и Ефи ще се тревожат за мене.

— Знаят къде да те намерят. Какво става с Рори и Маргот? Очаквах да ги видя с тебе.

— Маргот е бременна. — Тя го изгледа свирепо. — За разлика от някои мъже, които познавам, Рори искаше да бъде при Маргот за раждането на детето.

— По дяволите, Кристи! Знаеш защо трябваше да замина. Имах намерение да се върна, докато не получих писмото ти. Нямах представа, че си толкова влюбена във водача на рода Камерън. Защо не е с тебе?

Кристи потърси отговор и усети, че не може да го лъже повече.

— Калъм е в Шотландия. Аз... ние не си подхождаме.

— Затова дойде в Лондон да ме върнеш при себе си — обвини я подигравателно Синджън.

— Не! Не е вярно.

— Тогава защо дойде в Лондон? Да не мислеше да си избереш друг съпруг сред приятелите ми? Руди, може би?

— Нямам нужда от съпруг! — Вбесена, тя тръгна към вратата. — Отказвам да остана тук и миг повече, отколкото е необходимо.

Синджън ѝ препречи пътя с кръстосани ръце и подигравателна усмивка.

— Кажи ми какво те доведе в Лондон.

— Нямах намерение пътищата ни да се пресекат отново.

— Лъжкия! — извика Синджън. — Нямах да присъстваш на бала, ако си искала да ме избягваш.

Кристи му отпрати свиреп и предизвикателен поглед.

— Беше грешка и това е всичко, което ще кажа. Дръпни се от вратата.

Синджън кипна. Никога в живота си не беше така безцеремонно отпращан от жена. Но въпреки гнева и върховното смущение тялото му оживя от желание. Припомни си Кристи, каквато беше снощи. Нетърпелива, страстна, пламък в ръцете му. Внезапно се почувства отново жив. Въздухът около тях беше зареден с енергия. Тялото му затрептя от жегата, която караше дъха му да спира и сетивата да се напрягат.

Копнежът ускори ритъма на сърцето му. Искаше да се слее с нея. Желанието бушуваше като див огън в кръвта му. Единственото, което го спираше да не я съблече и да я отнесе в леглото си, беше, че нищо от казаното от нея нямаше смисъл. Тя беше изрекла толкова много лъжи в миналото, че му бе трудно да отдели истината от измислицата.

— Искам истината, Кристи. Знам, че криеш нещо. Какво е? Кого предпазваш?

Кристи пребледня. — Аз... аз...

Адът бе за предпочитане пред това, което преживяваше сега.

— Как умря детето ми? Син ли имах или дъщеря? Дължиш ми отговори.

— Син! — избъбри тя. — Не дишаше. Погребахме го същия ден.

Синджън като че ли се сгромоляса вътрешно и Кристи усети, че собственото ѝ сърце сякаш се пръска. Все едно някакъв бент се взриви у нея и внезапно тя осъзна, че не може да продължава така. Измамата беше ужасен грях. Тази отдавнашна лъжа се беше сляла с други, трупани една върху друга неистини. Господ никога нямаше да ѝ прости.

Не смяташе себе си за лош човек, но знаеше, че Синджън ще я съди сурово.

— Богородице! Не мога да продължавам така. Съжалявам, Синджън, ужасно съжалявам.

Сълзи потекоха по бузите ѝ, докато очите ѝ гледаха открито към Синджън прямо. Каквото и да мислеше за нея, беше нищо в сравнение със самопрезрението ѝ.

— Излъгах те, Синджън. Толкова много лъжи ти наговорих. Време е за истината. Повече не мога да те лишавам от...

— Да ме лишаваш от какво?

Гласът му беше строг, съднически. Кристи внезапно усети ненавистта. Да бъде презирана от мъжа, когото обичаше, беше най-

ужасният ад. Как да му обясни? Как да го накара да разбере, че е била готова на всичко, за да спаси живота му? Може би, ако най-напред видеше сина си, нямаше да я мрази толкова много.

— Дълга ти истината, Синджън, и ще я имаш — започна тя. — Позволи ми да се върна в жилището си, за да... да взема нещо, което оставих там, после ще узнаеш всичко.

Синджън се изсмя.

— Сигурно ме мислиш за глупак. Щом те изгубя от очи, пак ще изчезнеш.

Имаше ли значение това за него?

— Защо ще те е грижа за това?

Ако имаше поне мъничко останало чувство към нея, може би щеше да намери в сърцето си сили да ѝ прости.

Синджън вдигна рамене. Това просто, небрежно действие попари надеждите на Кристи.

— Ти си ми съпруга. Имам право да знам какво криеш, преди да те върна в Гленмур. Присъствието ти в Лондон ще ограничи живота ми. Ще назнача друг управител в Шотландия да се грижи за интересите ми и да те наглежда. Повече не искам да чувам, че жена ми ми слага рога с друг мъж.

— Ами анулирането?

— Забрави за него. Ти ми принадлежиш, независимо дали си в Лондон или в Гленмур.

— Моля те, позволи ми да се върна в жилището си, Синджън. Обещавам да не изчезна. Един час, това е всичко, за което те моля — замоли се Кристи, отчаяно нуждаейки се да се върне у дома, за да накърми сина си. — Когато се върна, ще ти обясня за писмото и... и за всичко останало.

Синджън се взря в нея, вдигнал нагоре едната си вежда.

— Поредната лъжа ли, жено?

Кристи поклати отрицателно глава.

— Не и този път, Синджън. Повярвай ми поне сега!

Тя затаи дъх, осъзнавайки борбата, която водеше в себе си Синджън. Знаеше, че не му е дала особени причини да ѝ вярва, но този път беше различно. Не искаше да има повече лъжи помежду им. Той трябва да беше прочел истината в очите ѝ, защото кимна, макар още да изглеждаше скептичен.

— Много добре, Кристи. Ще те закарам до жилището ти и ще те чакам вътре. Ако не удържиш на думата си, ще те намеря, където и да се криеш. Разбра ли ме?

Тя разбра повече, отколкото и се искаше да разбира. Беше изчерпала търпението му и той ѝ беше дал последен шанс.

— Разбрах.

След минути вече слизаха пред къщата ѝ.

— Няма нужда да ме придружаваш вътре — каза Кристи, когато стигнаха до жилището ѝ.

— Живяла си тук? — запита Синджън, намръщвайки се неодобрително.

Тя видя овехтялата фасада на сградата през неговите очи и разбра как изглежда тя на човек, свикнал на нещо по-добро.

— Не е толкова зле. Кварталът все пак е почтен.

Синджън не отговори, помогна ѝ да слезе от каретата, после я хвана за ръка, сякаш очакваше тя да избяга. Поведо я по стълбите и отвори вратата. Кристи влезе вътре, внезапно осъзнавайки разликата между величественото фоайе на Дарби Хол и мизерното антренце на нейното скромно жилище.

— Кристи! — извика Ефи, втурвайки се по стълбите, за да я посрещне. — Гавин ми каза за негова светлост и ужасно се притеснихме. Какво стана. Как...

Момичето ужасено замръзна, когато Синджън излезе иззад Кристи.

— Спомняш си лорд Дарби, нали? — каза Кристи.

Ефи направи реверанс.

— Добър ден, милорд.

— Покани лорд Дарби в приемната, Ефи, и му донеси нещо освежително за пиене, докато... докато опаковам нещата си.

— Но, Кристи, аз вече опаковах всичко, което си донесла от Гленмур.

Кристи се направи, че не я чува, мина покрай нея и тръгна по стъпалата.

Синджън беше убеден, че Кристи крие нещо... или някого, може би оня дивак от рода Камерън? Нима Ефи не каза, че вече е опаковала всичко? Изчака, докато Ефи излезе от неприветливата приемна, преди импулсивно да последва Кристи нагоре по стълбището. Спря на

горната площадка и се намръщи, когато чу тихо тананикане да долита от една от стаите. Последва звука до една затворена врата — едната от трите на горния етаж. Без да си дава труда да почука, завъртя дръжката и нахлу вътре.

Това, което видя, беше прекалено много — умът му отказа да го възприеме. Кръвта се оттече от лицето му и той залитна назад. Кристи седеше пред прозореца, държейки някакво вързопче в ръцете си. Погледът му се спря върху него; то се гърчеше и издаваше мляскащи звуци, които подозрително приличаха на... на бебешко сучене. Зашеметен, Синджън вдигна поглед и срещна предизвикателството в зелените очи на Кристи.

— Чие е това дете?

Той знаеше, о, да, знаеше, но трябваше да го чуе сам от лъжливите устни на Кристи.

— Мога да обясня, Синджън!

— Съмнявам се, мадам, но продължете.

— Искаш ли да видиш сина си?

— Моя син? — повтори той зашеметен.

— Да, Синджън. Мъничко здраво момченце.

Синджън не можеше да диша, какво остава пък да се помръдне. Спомни си всичките тези седмици, през които беше оплаквал мъртвото си дете, и негодувание изпълни сърцето му. Как можа Кристи да му причини това! Гневът го тласна напред, накара го да грабне детето от гърдите на майка му. Лишен от храната си, Нийл отвори уста и писна.

— Върни ми го, Синджън — нареди Кристи. — Много е изгладнял.

Тъмният поглед на Синджън се плъзна по голата ѝ гърд. Капка мляко висеше на набъбналото връхче и той почувства вълнение въпреки гнева му. С усилие откъсна очи от гърдите на Кристи и се вгледа в плачещия си син. Сърцето му се изпълни с обич. Чиста, разтапяща обич, каквата никога не беше изпитвал. Синът му беше най-хубавото дете на света. Тъмна коса, големи кафяви очи, кръгла малка устица със следи от млякото на Кристи, и здраво телце, енергично мърдащо под пелените.

Неговото дете! Съвсем живо, с буден поглед, неизразимо хубаво! Вдигна очи от сина си и видя Кристи да се взира в него. Странна буца

заседна на гърлото му, безброй противоречиви емоции закипяха у него. Макар да искаше да бичува Кристи с остри думи, сети се само за една.

— Защо?

— Ще ти обясня всичко, само ми дай детето. Още е гладно.

С подчертано нежелание той върна детето на майка му. В мига, когато тя го сложи на гърдите си, жалните му викове спряха. Синджън го гледа как суче за един дълъг, безмълвен момент, преди да се отпусне на близкия стол. Защо Кристи беше сторила всичко това? Не намираше друга причина, освен омразата към него. Какво се беше случило, след заминаването му от Гленмур, та така да я промени? Къде беше мястото на Камерън във всичкото това?

Синджън остана безмълвен, докато детето сучеше. Но щом устата му се отдели от гърдата на Кристи и очите му се затвориха, Синджън го взе от ръцете ѝ.

— Къде е люлката му?

— Зад тази врата. Там е детската стая.

Синджън настани спящия си син в люлката и се върна при Кристи. Признаците на нежност бяха изчезнали от лицето му. Би ѝ простил много неща, но не и това. Намери я да седи точно там, където я беше оставил, с прилично прикрити гърди и наведена глава, сякаш не смееше да посрещне погледа му.

— Ще взема сина си — каза той без никакъв увод.

Кристи подскочи.

— Не! Няма да ти го позволя. Какво ще правя без него?

— Изобщо не ме е грижа какво ще правиш, мадам. Не съм ангел, но това, което ти извърши, надминава всички безобразия, които съм правил живота си.

— Нийл има нужда от мене. Още го кърмя. Не можеш да ми го вземеш.

— Нийл значи? Колко мило от твоя страна да дадеш шотландско име на сина ми! Мога да направя всичко, което ми хрумне и няма съд в кралството, който да не ме подкрепи. Кърмачки не се намират трудно. Ще минем и без тебе.

— Не искаш ли да чуеш обяснението ми?

Той я прикова с леден поглед.

— Не особено. Ти сътвори цял заговор, за да държиш сина ми далече от мене — само това има значение.

Обърна се, за да излезе.

— Чакай! Детето не те познава. Ще му липсвам. Моля те, Синджън, не го прави. Позволи ми да дойда с Нийл. Ще му бъда бавачка. Можеш да се правиш, че съществувам само за да се грижа за сина си. Ще умра без него.

— Върви си у дома в Шотландия. Кланът има нужда от тебе. Вземи Калъм за любовник. Нека той да ти даде дете.

— Мразя го! — Сълзи текнаха по бузите ѝ. — Почти толкова, колкото ще мразя и теб, ако ми отнемеш Нийл. Може би, ако ми позволиш да ти обясня...

— Твърде късно е за обяснения.

Синджън се укори, че позволява сълзите ѝ да му въздействат. Трябваше да отнесе детето си, а Кристи да върви по дяволите. Видът ѝ обаче го накара да се поколебае. Може пък да няма нищо лошо, ако я остави да кърми сина му, докато той не се отбие. Тогава ще я прати обратно в Гленмур, където ѝ беше мястото.

— Пригответи Нийл — изрече той остро. — Тръгваме веднага.

— Благодаря — прошепна тя, изтривайки сълзите си.

— Не го правя заради тебе, Кристи. Права си, че Нийл е още много малък, за да бъде отделен от майка си, затова ти позволявам да останеш с него засега. Можеш да живееш в дома ми, докато той не се отбие.

— Синджън, само ако ме изслушаш...

— Може да бъда в настроение да те изслушам някой ден, но не сега. Пригответи Нийл, докато аз говоря с Гавин и Ефи. След като докарат нещата ти в Дарби Хол, могат или да се върнат в Шотландия или да станат част от домакинството ми. От тях зависи.

Кристи го загледа как се отдалечава. Раменете му бяха вцепенени, напрежението в тялото му — очевидно. Тя знаеше, че той има пълното право да се гневи, но все пак трябваше да изслуша обясненията ѝ. В каква каша се беше забъркала! Стана точно това, от което се беше страхувала. Синджън искаше сина си, но не даваше и пукната пара за майка му.

Ефи нахлу в стаята, прекъсвайки отчаяните ѝ мисли.

— О, Кристи, какво ще правим? Лорд Дарби нареди да закараме нещата ти в неговата къща. Каза ни, че можем или да се върнем в Гленмур, или да постъпим на служба при него.

— Синджън иска Нийл — каза Кристи, прехапвайки устни, за да сдържи сълзите си. — Единствената причина, поради която ме взема със себе си, е да кърмя Нийл. Той ме ненавижда, Ефи, точно както се страхувах, че ще стане.

— Защо не му каза истината? Трябва да знае, че си излъгала, за да му спасиш кожата.

— Не пожела да ме изслуша.

— Няма да те оставя, Кристи. Нито пък Гавин. Някой трябва да се грижи за теб и за детето.

— Не мога да го искам от вас, Ефи.

— Вече решихме. Ти си Макдоналд. Имаш нужда от нас. Сега най-добре слизай долу с Нийл. Негова светлост те чака.

Когато стигна до най-долното стъпало, Кристи намери Синджън да крачи напред-назад из антрето. Кимна ѝ и пое детето от ръцете ѝ. Кристи се поколеба, но строгият му поглед я предупреди да му се подчини... за момента. Но той нямаше работа с някоя слаба личност. Дълбоко в себе си Кристи не приемаше условията му. Тя стисна зъби ядосано, когато той я изведе навън и я качи в каретата си. Когато сложи Нийл в ръцете ѝ, тя го прегърна здраво и благодари на бога, че още е заедно със сина си.

Дарби Хол беше три пъти по-голям от скромното жилище, което беше наела, но Кристи не се впечатли от величествената архитектура и изящните стаи. Това не беше Гленмур. Удобен и непретенциозен, Гленмур беше нейният дом и тя копнееше за покритите с изтравниче хълмове и зелените долини. Искаше да отгледа Нийл далече от лондонската смрад, на място, където той щеше да тича свободно по земята, която един ден щеше да бъде негова.

— Ще се погрижа да наема бавачка за сина си — каза Синджън, докато се качваха по стълбата към стаята ѝ.

— Няма нужда — отговори Кристи. — Не искам чужди хора да се грижат за сина ми. Ефи и Гавин решиха да останат в Лондон. Нийл познава Ефи, тя е чудесна бавачка.

— Предполагам, че става — неохотно се съгласи Синджън. — Тя и Нийл могат да се настанят в малката стая срещу твоята. Гавин ще живее в конярската къщичка заедно с моя кочияш. Двамата ще получават прилични заплати.

— Благодаря — каза Кристи. — Тъй като присъствието ми, изглежда, не ти е приятно, ще гледам да не се мяркам пред очите ти.

Синджън я изгледа кисело.

— Не съм сигурен какво чувствам към тебе точно сега, затова ще е най-добре взаимно да се избягваме за известно време. Ще виждам сина си обаче, когато ми се иска. Или ще уведомявам Ефи, или ще отивам в стаята му, когато ти си заета другаде.

— Трябва да стоя само в стаята си ли? — запита Кристи, не знаейки дали го е разбрала правилно.

— Разбира се, че не. Не съм чудовище. Можеш да ходиш, където искаш. Ще се погрижа да ти бъде отпусната издръжка, за да харчиш както желаш. Поръчай си каквото искаш при модистка, която си избереш. Независимо какво изпитвам към тебе, ти си оставаш моята съпруга. Когато се върнеш в Гленмур, ще получаваш подходяща издръжка.

— Ами ти, Синджън? Какъв пример ще даваш на сина си? Ще продължиш ли по пътя на самоунищожението? Пиене, хазарт, проститутки — това ли искаш да запомни наследникът ти от тебе, когато няма да те има? Лорд Грях може да е добро име за пройдоха, но едва ли е подходящо за баща.

Синджън ѝ отправи леден поглед.

— Как смееш да ме поучаваш! Целият ти живот е изграден върху фалшификации. Не си казвала истината от деня, когато се срещнахме.

— Мога да обясня всичко.

— Не ме интересува. Сега ще те оставя да се настаниш. Рядко съм у дома за вечеря, затова вечеряй сама в стаята си. Ще дам нареждания на персонала. Ако искаш нещо, уведоми Пембъртън. Той ръководи нещата тук.

Кристи прекара остатъка от деня в настаняване. Каза къде да сложат люлката на Нийл в неговата стая и помоли Пембъртън да осигури легло за Ефи. Пеги ѝ донесе обед и след като тя накърми Нийл и го сложи да спи, Пембъртън запита дали ще иска да разгледа къщата. Кристи нямаше представа дали Синджън ще одобри това, а и не я беше грижа. Щом щеше да живее тук, можеше да се запознае с обстановката.

Персоналът я прие много по-добре от Синджън. Всъщност прислужниците се отнесоха направо приятелски. Госпожа Макбрайд,

която като че ли живееше от паметивека при Синджън, изрази надежда, че господарят най-сетне ще се установи сега, щом вече има семейство. Дори сериозният стар Пембъртън непрекъснато ѝ се усмихваше, сякаш очакваше тя да извърши чудеса. И всички, дори до най-простите прислужници, бяха очаровани и умилени от Нийл.

Къщата на Синджън беше великолепна. Всяка стая бе богато мебелирана и блестеше от чистота, което се дължеше най-вече на надзора на Пембъртън, предположи Кристи, Самата тя остана изумена, когато научи, че стаята на Синджън е свързана с нейната. Не беше забелязала хитро прикритата врата. Изсмя се тихо и презрително, знаейки, че тази врата никога няма да се използва. Синджън не се нуждаеше от нея в това отношение. Имаше достатъчно жени, които да задоволяват страстта му. Тя беше тук само за да кърми неговия син. Той беше казал свършено ясно, че когато вече няма да е нужна, ще я прати обратно в Гленмур.

Донесоха ѝ вечерята в стаята. Кристи едва я докосна, макар че изглеждаше и ухаеше прекрасно. Не за храна копнееше тя, а за любовта на Синджън.

Лорд Грях направи обичайната си обиколка и тази вечер. Отиде в „Уайтс“, не намери нищо интересно, появи се на празненството, уреждано от семейство Хамптън, и завърши нощта в „Брукс“, където изигра няколко ръце вист. Към полунощ, когато се смяташе, че нощта едва започва, той беше трезвен като съдия и отегчен до мозъка на костите си.

Честно казано, струваше му доста усилия да се откъсне от Нийл тази вечер. Детето го привличаше като магнит. Фактът, че е създал толкова свършено човешко същество замайваше ума му. Как беше възможно Кристи да го лиши от сина му — болката от това не утихваше. Не можеше да я погледне, без да си спомни двуличието ѝ.

Само като си помислеше, че се бе смятал за влюбен в нея! Че нямаше търпение да се върне в Гленмур след процеса на сър Осуалд, а после щеше да умре от онова проклето писмо. Би трябвало да изслуша обясненията ѝ, но нямаше сили да понесе още лъжи от нея.

По пътя към дома реши да се отбие в „Олмакс“ и да хапне нещо. Оказа се грешка. Лейди Вайълет го заговори в мига, когато той влезе през вратата.

— Синджън! Надявах се да се отбиеш тази вечер — изгука тя. — Знаеш ли, че ние с лорд Фентън се поделихме? Пак съм свободна и много ми се иска да подновим приятелството си. — Наведе се към него така, че задушаваният ѝ парфюм атакува сетивата му. — Фентън не може да се сравнява с тебе като любовник. Никой не може.

Синджън я изгледа хладно.

— Аз съм женен, Вайълет, или си забравила?

Вайълет повдигна рамене.

— Наистина ми е все едно, а на тебе?

В очите на Синджън блесна пламъче, когато си представи как невинния му син спи в своята люлка. Изведнъж усети, че никак не му е все едно. Баща, затънал в разврат, не беше примерът, който искаше да остави на сина си. Може би беше време лорд Грях да се оттегли.

— В действителност наистина не ми е все едно — каза той. — Знаеш ли, че имам син?

— От съпругата ти ли? — запита Вайълет, несъмнено изненадана.

— Ако намекваш, че синът ми е незаконнороден, грешиш. Нийл е законен — осведоми я Синджън.

— Но как...

— Сигурен съм, че знаете как се правят бебета, милейди — каза Синджън саркастично. — Ако ме извините, виждам Сидни, с когото трябва да говоря.

Отдалечавайки се, той усещаше очите на Вайълет да се забиват в гърба му. Искаше да се прибере у дома си. Почувства внезапна нужда да види спящото лице на сина си. Хрумна му ужасна мисъл. Ами ако Кристи е избягала с него? Трябваше ли да я постави под охрана? Никога не би допуснал тя да му отнеме сина. Никога!

Не след дълго той влезе в дома си. Изненада се като видя, че Пембъртън го чака — нещо, което той правеше рядко.

— Изненадан съм, Пембъртън — проточи той. — Случило ли се е нещо?

Пембъртън го изгледа укорително.

— Лейди Дарби вечеря сама в стаята си и се оттегли рано. Едва ли това е подходящо посрещане на съпруга.

Макар Пембъртън да не каза нищо повече, недоволството му личеше от ъгъла, под който бе изправил главата си, и в сковаността на

слабите му рамене. Първата мисъл на Синджън беше да смъмри иконома за дързостта му, но персоналът му беше при него толкова отдавна, че той реши да не се гневи.

— Забравяте, Пембъртън, Кристи не е младоженка. Женени сме повече от петнадесет години. Със сигурност достатъчно дълго, за да имаме син.

— Както кажете, милорд — изсумтя Пембъртън. — Да ви помогна ли да се съблечете?

— Напълно съм способен да се съблека и сам — отвърна Синджън. — Лека нощ, Пембъртън.

— Лека нощ, милорд. О, ако искате да знаете, лейди Дарби не хапна почти нищо тази вечер.

Синджън тръгна по стълбите, чудейки се как така Кристи е спечелила прислугата на своя страна, след като беше прекарала в дома му по-малко от двадесет и четири часа. Стъпките му се забавиха, когато стигна до вратата ѝ, и той спря, като видя тънка ивица светлина да излиза изпод нея. Не беше очаквал да е будна и едва не направи грешката да натисне дръжката и да влезе вътре.

Вместо това тръгна към стаята на сина си на отсрещната страна на коридора. Тогаваш си спомни, че Ефи спи в стаята на Нийл и реши да не я буди в този късен час. Продължи към собствената си стая.

Влезе вътре, но погледът му не престана да се отклонява към вратата, свързваща стаята му с тази на Кристи. Нарочно се обърна и се съблече. Надяна халата си и отиде към бюфета да пийне една чашка преди сън. Посегна към гарафата. Ръката му трепна и той се извърна рязко, за да погледне към вратата между двете стаи. Заставен от сила, по-мощна от всичко друго, той отиде бавно към вратата и завъртя дръжката. Вратата се отвори безшумно и той погледна вътре.

Откри веднага Кристи и тялото му реагира мигновено и яростно. Тя седеше на един стол пред камината, кърмейки сина им, и алабастровите ѝ гърди блестяха бледи под светлината на огъня.

Синджън си пое полека дъх. Желание, сурово и експлозивно, прониза тялото му. Почти изстена, когато Кристи премести Нийл от едната гърда на другата, оголвайки и двете напращели бели хълмчета пред жадния му поглед. Той загледа как устица на сина му обхваща зърното, а малките му ръчички стискат нежната ѝ плът. Синджън преглътна конвулсивно. Членът му се надигна срещу корема му, когато си представи как собствената му уста засмуква зърната ѝ, как собствените му ръце гаят тези съвършени гърди. Истината беше, че я искаше, копнееше за нея, трябваше да я има.

Как да устои, когато бе достатъчно само да влезе в стаята и да я прегърне? Тя беше негова. Бяха женени от много години. И кое го спираше? Отговорът на този въпрос обаче не беше толкова прост. Защо Кристи беше дошла в Лондон, ако смяташе да държи сина му далече от него? Защо твърдеше, че бебето е умряло? Нищо нямаше смисъл. Може би, помисли той, сбърка като не изслуша обяснението ѝ, когато тя искаше да му го даде.

Загледа омагьосан как Кристи се изправя и премества спящия Нийл на рамото си. Горната част на нощницата ѝ се плъзна надолу, прилепвайки несигурно към ханша ѝ. Светлината на огъня придаваше на тялото ѝ блясък, то изглеждаше по-ефирно, също като на богиня; богиня, чиято уста изричаше лъжи, помисли той с горчивина. Обзе го безпощаден гняв, когато тя излезе от стаята си и пресече коридора, за да отнесе Нийл в неговата.

Не можеше да помръдне, не можеше да мисли за нищо друго, освен за пулсирането в слабините си. Още стоеше на същото място, когато Кристи се върна. Беше вдигнала нощницата на раменете си и вързала връзките, които я придържаха. Синджън едва се въздържа да не пристъпи към нея, когато тя се пъкна в леглото и дръпна завивките до брадичката си.

Той потисна растящата си страст и се върна в стаята си. Смъкна халата и се простря гол на леглото. Опита се да заспи, но желанието

още бушуваше в тялото му и ерекцията му пулсираше болезнено. Забеляза гарафата с бренди на бюфета и изведнъж усети, че има нужда да пийне нещо. Стана и си наля щедра доза питие в една чаша, изпивайки я на един дъх. Брендите се плъзна гладко по гърлото му, стопляйки и отпускаяйки измъченото му тяло.

Наля си още една чаша, после още една, но сънят бягаше от него. Той желаше жената в съседната стая толкова отчаяно, както никога досега не беше желал нещо в живота си. Колкото повече пиеше, толкова по-основателни причини намираше да се люби с Кристи, докато не се самоубеди, че трябва да го направи. Изгълтвайки последната капка бренди в чашата си, Синджън навлече халата си и мина с леко залитане през вратата, свързваща двете стаи. Не си даде труда да завърже колана на халата, влизайки в спалнята на Кристи.

Погледът му се втрени в леглото. Уютният огън, танцуващ в камината, хвърляше достатъчно светлина, за да може да види очертаванията на тялото под завивките. Стиснал решително зъби, Синджън пристъпи към леглото. Стоя дълго над нея, взирайки се в яркия ореол на косата ѝ, която се виждаше над завивките. Протегна несигурно ръка, за да я погали. Но изведнъж се дръпна. Не, в сърцето му нямаше място за нежност към тази жена, която го лъжеше и разиграваше както си иска. Всичко, от което се нуждаеше, беше тялото ѝ. Свали халата си и го метна настрана.

Кристи се сепна и се събуди. Остана няколко мига да лежи неподвижно. Не беше сама. Нямаше представа какво я е събудило — звук, познат аромат. Отвори очи и се взря в тъмнината.

Той стоеше до леглото, пламъците от камината хвърляха бронзови отблясъци върху голото му тяло и се отразяваха в абаносовочерната му коса. Тя го гледеше стреснато. Очите му бяха натезали от желание, устата — решително стисната. Светлини и сенки играеха по релефа на тялото му.

— Синджън! Какво правиш тук?

— Това е моята къща, забрави ли?

Тя се надигна, придърпвайки чаршафа до брадичката си.

— Как мога да го забравя?

Мислите ѝ се объркаха. Дали присъствието му в нейната стая означаваше, че той иска да имат реален брак? Дали внезапно не е

осъзнал, че я обича, че има нужда от нея, че не може да живее без нея? Или просто му трябваше жена, а тя му бе под ръка?

Въжетата на леглото протестираха под тежестта му, когато издърпа чаршафа от безжизнените ѝ пръсти и се изтегна до нея. Тялото му беше топло до нейното, а кожата на гърдите ѝ тръпнеше в предусещане. Тя се опита да контролира реакцията си, но беше съвършено беззащитна пред Синджън. Тогава долови аромата на бренди в дъха му и разбра, че е пиан.

— Пиан си.

— Не съвсем — увери я той.

— Мислех, че няма да... че ние няма да...

Той я дръпна грубо към себе си.

— Размислих. Ти си моя, Кристи, и имам нужда от жена.

Кристи се беше надявала на нещо повече, само не и на случайния секс, който той ѝ предлагаше. Искаше да го отблъсне, да му каже да върви по дяволите, да си намери друга жена, но не можа. За неин вечен срам предателското ѝ тяло имаше нужда от него.

Той обхвана седалището ѝ и я дръпна към твърдото си тяло. Тя почувства възбудата му. Той се взря в разтворените ѝ устни за един дълъг миг, после се наведе и ги завладя. Тя вкуси дъха му с мирис на бренди и почувства как се дави под напора на жаждата му.

Не искаше това да се случва, не и по този начин. Искаше любовта му, уважението му, неговата страст. Не че страстта беше лошо нещо, когато имаше любов, но любовта все още трябваше да намери път към сърцето на Синджън.

Той прошепна името ѝ; тя почувства как омеква, как тялото ѝ се разтапя. Как ѝ беше липсвал! Липсвало ѝ беше това.

Въздъхна от удоволствие, когато той обгърна гърдите ѝ и ги поднесе към устата си. Засмука я нежно, докато млякото ѝ потече. Внезапно вдигна глава и се взря напрегнато в гърдите ѝ. Тя погледна надолу и видя капка мляко да виси от стегнатото ѝ зърно.

— Знаеш ли, че ревнувах от собствения си син, когато го видях да суче от гърдите ти? — проточи той.

Кристи се бореше да си поеме дъх, изненадана от дръзкото му изявление.

— Защо ревнуваш? Дори не ме харесваш.

Той се засмя.

— Харесвам тялото ти. Да доставя наслада на жените — това лорд Грях върши най-добре.

Кристи трепна, наранена от безсърдечните му думи.

— Каква надутост. Лорд Грях може да върви по дяволите. — Отблъсна гърдите му. — Остави ме.

Лицето му се вкамени.

— Отказваш ли ми?

Един поглед към неумолимите му черти я накара да се разкреци.

— Проклет да си, Синджън! Къде ти е сърцето? А любовта?

— Любовта? — Думата, изглежда, го изуми. — Любовта не означава нищо за лорд Грях. Любовта е мит, Кристи. Някои може да я вземат на сериозно, но аз я смятам за фантазия, предназначена за невинни деца като Нийл.

— Поне признай, че обичаш сина си — каза тя тихо.

— Да, Нийл е твърде малък, за да ме лъже. — Той въздъхна и я притегли към себе си. — Липсата на любов между нас не означава, че не можем да си даваме взаимно други удоволствия.

Кристи не каза нищо, докато болката вътре в нея не стана непоносима. Изпитваше копнеж по Синджън, по останалата без отговор любов, която изпитваше към него, и я болеше, защото никога нямаше да познае взаимността.

— Не чувстваш ли нищо към мене?

— Спомням си...

Той млъкна изведнъж, сякаш се страхуваше да не каже нещо, за което после ще съжалява.

— Какво си спомняш? — настоя Кристи.

Изражението му се втвърди.

— Всичките ти лъжи, измислиците, двуличието — това си спомням.

— Върви си, Синджън — изхлипа тя.

От всички неща, които той би могъл да каже, тези думи боляха най-много.

— Скоро, но не сега.

Ръцете му се спуснаха по бедрата ѝ и щом отново се насочиха нагоре, дръпнаха нощницата ѝ оголвайки гладките ѝ крака на светлината на огъня. Тя нададе изплашен вик, когато той я повдигна и измъкна нощницата през главата ѝ.

— Какво правиш... — изрече тя с треперлива въздишка.

Не можеше да се съпротивлява — топлината му я изгаряше, ароматът му я обливаше, изпълваше я, дразнейки сетивата и.

— Винаги ни е било хубаво заедно — прошепна той неочаквано нежно.

Устата му плени нейната. Той я целуна дълбоко, грубо, изисквайки капитулацията ѝ. Тя се опита отново да му откаже, но не успя. Главата ѝ се въртеше, тялото ѝ изгаряше. Треперещ вик се откъсна от устните ѝ, когато устата му остави нейната, за да прокара огнена пътека надолу по тялото ѝ. Когато той разтвори краката ѝ, тя се стегна, но устата му докосна триъгълника от светли къдрици. Ханшът ѝ се изви нагоре, към топлината на устата му, докато езикът му трепкаше и се извиваше около нежните гънки и набъбналото връхче. Вик се изтръгна от гърлото ѝ и тя подскочи нагоре към интимната му ласка. Той започна да изследва гладките, чувствителни дълбини, навлизайки дълбоко, после обсипа пъпката на женствеността ѝ с нежни докосвания, докато по гърба ѝ не плъзнаха тръпки и отчаяна жажда не завибрира в нея.

Синджън свиреше на нея като сръчен музикант, засилвайки реакциите ѝ до разтърсващо кресчендо. Лек удар на езика му, отново и отново, докато тя не започна да трепери яростно. Той я държеше здраво, отвеждайки я към онова извисяващо се място, където тя вече изгуби контрол над тялото си. То беше негово, за да прави с него каквото поиска, да го води, да го направлява, да го изпраща далече във висините на ефирните крила на насладата. Тя остана за един блажен миг на върха, после се срути долу.

Сграбчила чаршафите, Кристи се носеше по вълните на сладостта, които разтърсваха тялото ѝ, докато Синджън се беше надвесил над нея, чакайки точния миг. Удоволствието още не бе отшумяло, когато той разтвори краката ѝ и проникна дълбоко в нея. Беше огромен и твърд; мускулите ѝ се свиха здраво около него и той изстена одобрително.

Не беше нежен, яздеше я сурово и бързо. Тя се изви нагоре, движейки се заедно с него, срещу него, топлината на телата им и силните му тласъци я отвеждаха към втора кулминация. Разнесе се вик, който идваше от дълбините на гърлото ѝ, и тя се разтърси цялата.

Синджън продължи с тласъците, изражението му беше напрегнато, концентрацията — пълна. Снопове напрегнати жили изпъкваха на врата и раменете му. Ситни капчици пот избиха по тялото му. След няколко силни тласъка той се стегна, изпъшка и изля семето си в нея. Дълги минути минаха, докато се държеше надвесен над нея, изливайки в тялото ѝ всичко, което имаше, а после се строполи и остана неподвижен.

Затихнала в сладка отмала, Кристи понасяше тежестта му, докато не започна да се плаши, че дробовете ѝ ще откажат. Побутна го, Синджън се раздвижи и полека се отмести от нея. Просна се възник, без да каже нищо, дори без да я погледне, а дъхът излизаше със свистене от дробовете му на къси, резки тласъци.

Отпусната и преситена, Кристи се раздвижи и вдигна поглед, когато Синджън стана. Лицето му, ясно очертано от светлината на огъня, беше вкаменено и безизразно, но погледът му накара дъха ѝ да секне. Очите му горяха от емоции, които не се поддаваха на описание. Без да каже и една дума, той стана от леглото, взе халата си и отиде в своята стая.

Макар външно да показваше малко чувства, в него бушуваше истинска буря. По дяволите, умираше за тази жена. Независимо колко се бореше срещу това, колко се опитваше да се самоубеждава, че ще е по-добре без нея, тялото му отказваше да го слуша. Искаше да спре постоянната болка, мъчителното желание, което не му даваше мира. Трябваше веднага да я отпрати в Гленмур, сега го разбираше. Нямаше да бъде трудно да намери кърмачка за Нийл. Беше глупак, дето позволи молбите ѝ да го трогнат. Макар че заради лъжите ѝ едва не бе изгубил сина си, не му даде сърце да отдели майката от детето ѝ.

По дяволите! Тя го подлудяваше. Той искаше да я няма тук. Искаше си стария живот преди тя да се появи в Лондон. Единственото хубаво нещо от връзката им беше техният син и проклет да бъдеше, ако ѝ позволеше да го отглежда в шотландските чукари сред диваците, които тя наричаше свои съплеменници.

През следващите дни Синджън остана вежлив и дистанциран. Кристи почти не го виждаше. Със сигурност я отбягваше, защото посещаваше Нийл само тогава, когато знаеше, че тя не е при детето. За нея беше болезнено ясно, че той съжалева за бурната нощ. Навярно

всичко се бе случило само защото тогава той беше пиян. Дългите му отсъствия от дома доказваха, че не иска да има нищо общо с нея.

Един ден лорд Блейкли дойде на гости. Пембъртън го покани в задната приемна, използвана за неофициални посещения, и Кристи побърза да слезе.

— Добре ли сте? — запита той, загрижено сбърчил чело. — Отидох в дома ви и научих, че сте се изнесли доста набързо. Не съм ви предал, милейди. Отказах на Синджън да му кажа къде се намирате, но очевидно това не го е спряло и той сам ви е намерил. Не ви е наранил, нали?

Не и физически.

— Не. Синджън не е склонен към насилие. Откъде разбрахте, че ще бъда тук?

— Не беше трудно да се досетя. — Той се вгледа в лицето ѝ. — Добре сте, нали? Надявам се, че сте тук, защото самата вие го искате.

Тя сведе очи, обмисляйки отговора си.

— Тук съм, защото не ми беше даден друг избор.

— Знам, че Синджън ви е ядосан, но...

— Има пълното право да бъде такъв. Ако не сте говорили с него напоследък, значи не знаете цялата история.

— Знам за Камерън. Синджън ми каза поне това.

— Той не знае всичко и никой не го знае — каза загадъчно Кристи. — Говорех за нашия син.

Фините вежди на Руди се вдигнаха.

— Съжалявам за детето, милейди. Не знаех, че той толкова силно иска да стане баща. Смъртта на детето му го подлуди и той се хвърли презглава към греха, за да забрави.

— Не бях откровена с него — обясни Кристи. — Синът ни... Жален детски плач се разнесе из къщата, прекъсвайки думите ѝ. Руди рязко вдигна глава и се взря въпросително в Кристи.

— Аз... е, вече чухте истината — прошепна тя. — Детето ни не е умирало. Излъгах Синджън, защото си имах основания.

— Боже господи! Не е за чудене, че той е разстроен. Не мога да повярвам, че сте го направили. Какво се надявахте да спечелите?

Тя се изчерви. Макар че не искаше Руди да мисли лошо за нея, нямаше намерение да му обяснява. Синджън беше единственият, на когото бе длъжна да обясни, но той не искаше да я чуе.

— Това са си наши работи — изрече Кристи. — А той не е в настроение да ме изслуша. Когато научи за Нийл, заплаши, че ще задържи детето ми в Лондон и ще ме върне в Гленмур. Помолих го да ме остави при сина ми и той се съгласи. Чухте Нийл да плаче. Време му е да се храни.

Тя понечи да излезе, но Руди я хвана за ръката.

— Не мога да повярвам, че сте излъгали Синджън за нещо толкова без основателна причина. Не искате ли да ми разкажете за това?

Сълзи на благодарност изпълниха очите на Кристи. Смутена от изблика на чувства, тя зарови лице в ръцете си и тихо захлипа. Руди веднага се озова до нея, привлече я нежно в обятията си и я зауспокоява, както човек би успокоявал наранено дете.

— Искаше ми се и Синджън да проявяваше такова разбиране — въздъхна тя. — Той отказа да изслуша обяснението ми.

— Ще ви изслушам, Кристи. Може ли да ви наричам Кристи? — Тя кимна вяло. — Каквото и да ми кажете, ще си остане между нас.

— Колко мило! Откога вие двамата я карате така зад гърба ми?

Руди отпусна ръце и се извърна рязко, за да срещне яростния поглед на Синджън.

— Синджън. Можеше поне да обявиш присъствието си.

— В собствения си дом ли? Как ли пък не. Предполагам, че имаш обяснение. Какво правиш тук?

— Тревожех се за Кристи.

— Кристи? Да не говориш за лейди Дарби?

Ядосана, Кристи пристъпи между двамата мъже.

— Престанете! Лорд Блейкли се е разтревожил, когато научил, че съм напуснала дома си. Вие двамата сте приятели, не бива да се карате така.

— Всичко, което искам, е обяснение, на което да мога да повярвам — каза Синджън, дръпвайки я настрана. — От Руди — прибави той многозначително. — Ще бъда глупак, ако повярвам на още нещо, което ще излезе от устата ти.

— Виж, Синджън — каза Руди ядосано. — Не е това начинът да говориш със съпругата си.

— Каза ли ти съпругата ми, че е излъгала за детето ни? Имам син, Руди. И той е съвсем жив.

— Каза ми. Каза ми и че си бил прекалено твърдоглав, за да изслушаш обяснението ѝ. Мога ли да предложа нещо?

— Не, не можеш.

— Все пак ще кажа каквото имам да казвам. Кристи е нещастна.

— Колко проникателно от твоя страна! Макар да не мога да си представя защо е нещастна.

— По дяволите, Синджън, не съм знаел, че си толкова твърдоглав.

— Кажи ми — започна Синджън с подигравателен тон, — би ли простил на жена, която ти е наприказвала куп лъжи? Стои далече от това, Руди, не е твоя работа. И стой настрана от Кристи.

— Синджън, моля те, изслушай ме. Неправилно обвиняваш лорд Блейкли. Ти си единственият мъж, когото искам.

Господи, не беше искала да каже това, просто се изплъзна от устата ѝ. Можеше да си спести думите. Видът на Синджън даваше нямо доказателство за непоклатимостта му.

Руди си взе шапката и бастуна.

— Съжалявам, Кристи. Дайте на Синджън време, той ще се опомни. Виждам, че не ви е безразличен. Ако имате нужда от мене, пратете известие в дома ми.

— Довиждане, Руди — каза Синджън, без да откъсва очи от Кристи.

Изпрацайки към Синджън отвратен поглед, Руди излезе от стаята.

Кристи тръгна да излиза, но Синджън ѝ препречи пътя.

— Толкова ли си зажадняла за мъж, че оплиташ приятеля ми?

Тя го изгледа свирепо.

— Може би бях зажадняла за компания — отвърна тя. — Господ знае, че не си ми казал и дума, откакто...

Изчерви се и хвърли поглед встрани.

— Бях пиян — отвърна той скоростно. — Трябваше да помисля...

Каквото и да беше искал да каже, мигът отмина, когато енергичният плач на Нийл отекна из цялата къща.

— Гладен е — обясни Кристи.

— Иди да нахраниш сина ми. Има нужда от тебе — каза Синджън със смекчено изражение.

Кристи мина покрай него, изправила тесните си рамене.

— С удоволствие. Поне някой в тази къща има нужда от мене.

Последните й думи не минаха незабелязано. Нито пък интимната сцена между Кристи и Руди. На Синджън никак не му харесваше мисълта, че най-добрият му приятел смята да му сложи рога. Ревността го беше обхванала още от момента, когато Пембъртън му съобщи, че Кристи е сама в задната приемна с лорд Блейкли. Ако тя искаше да го накара да ревнува, беше успяла. Принадлежеше му, по дяволите! Дали той бе решил да поднови интимната им връзка, нямаше никакво значение.

Синджън тръгна полека нагоре по стълбището към стаята си, а мислите му отново и отново се връщаха към интимната сцена, която беше заварил. Докато Кристи живееше в къщата му, трябваше да спазва правилата. Може би е време да представи съпругата си на висшето общество, помисли той. Нямаше по-добър начин да каже на всичките си приятели, че Кристи му принадлежи, че не е достъпна, за който и да е мъж, намислил да я съблазнява. Просветна му. Да, точно това ще направи. Ще представи съпругата си пред обществото и ще накара всички да осъзнаят, че не е мухльо, който не обръща внимание на изневерите на съпругата си.

Синджън чу гласове откъм детската стая, и разбра, че Кристи е още там. Отвори вратата и нахлу вътре.

— Милорд — Ефи застана пред Кристи, сякаш за да я скрие от погледа му. — Както виждате, детето ви тъкмо се храни. Елате по-късно.

— Остави ни, Ефи, искам да говоря със съпругата си. Насама — добави той, фиксирайки я със стоманен поглед.

Ефи не отстъпи, докато Кристи не й кимна незабележимо. Тогава чак излезе от стаята и затвори тихо вратата зад себе си.

— Мислех, че сме приключили разговора — каза Кристи.

— Забравих да спомена, че тази вечер сме на бала на лейди Демпси.

— Искаш аз да отида на бала с тебе довечера! — ахна Кристи. — Една съпруга няма ли да навреди на стила на лорд Грях?

— Време е висшето общество да се запознае с жена ми. Години наред те използвах, за да отклонявам жените, които искаха да се

омъжат за мене, и сега е време да покажа на обществото, че наистина съществувах.

— Съжалявам, не мога да оставя Нийл.

— Това вече не е основателна причина, Кристи. Да не мислиш, че не знам какво става в собствената ми къща? Нийл спи цяла нощ. Вече няма нужда да се кърми през нощта.

— Защо искаш да ме влачиш по балове?

Погледът на Синджън се спусна към гърдите ѝ, където Нийл продължаваше да суче доволно. Тази гледка винаги го омагьосваше. Представи си собствената си уста да я вкусува, собствения си език да облизва зърното ѝ и веднага се втвърди.

— Дълг на жената е да придружава съпруга си, ако той пожелае тя да го направи. Не е необходимо никакво друго обяснение. Надявам се, че имаш какво да облечеш.

Кристи настани спящия Нийл на рамото си и бързо покри гърдите си.

— Няма да отида. Ами ако някой ме разпознае като лейди Флора, бившата ти любовница?

— Нека това бъде моя грижа. По кое време Нийл се храни за последно?

— В девет часа.

— Идеално. Ще те чакам долу в десет.

Кристи изфуча, възмутена от високомерното отношение на Синджън. Нямахте представа какви са истинските му чувства към нея. Той я желаше. И не я желаше. Беше я отбягвал дни наред. Сега действаше като тиранин, налагайки тя да присъства на светско събитие заедно с него. Никога нямахте да разбере този човек.

Може би беше най-добре да не го разбира. Докато ситият и доволен Нийл спеше блажено, Пеги помагаше на Кристи да облече една изящна бална рокля, която беше донесла със себе си от Гленмур. Направен от изумруденозелен сатен, ниско изрязаният корсаж в стил ампир беше обсипан с кристални мъниста. Полата от бежова дантела падаше на изящни гънки изпод лентата, вързана точно под бюста.

— Негова светлост ще остане доволен — каза Пеги, нагласявайки деколтето на роклята. — Много сте красива, милейди.

Негова светлост да върви по дяволите, помисли Кристи. Яд я беше на съпруга ѝ женкар му се беше прищяло да парадира с нея.

— Благодаря, Пеги. Ако ми дадеш наметалото, ще съм готова.

Синджън не беше подготвен за ослепителната красавица, която влезе в салона малко по-късно. О, той добре съзнаваше красотата на Кристи, нали тъкмо тя го беше привлякла към нея още когато се представяше за лейди Флора. Но това беше преди Нийл, преди тялото ѝ да узрее и сексуалността ѝ да се събуди. Синджън инстинктивно знаеше, че всяка жена, присъстваща на бала тази вечер, ще бледнее в сравнение със съпругата му.

И естествено, още я желаше. Независимо какво беше казала или направила в миналото, тя му беше влязла под кожата. Само като я гледаше, пламваше и се втвърдяваше. Ако не беше обещал на домакинята, че ще отиде на бала навреме, щеше да отнесе Кристи в леглото.

Овладея изражението си и изрече хладно:

— Изглеждате много добре, мадам.

— И вие сте красив както винаги.

Той ѝ предложи ръката си.

— Ще тръгваме ли?

— Щом трябва, милорд.

Върволица от карети се точеше пред къщата на Демпси на Кинг Стрийт недалече от модния Сейнт Джеймс Скуеър. Каретата им трябваше да почака, за да стовари пътниците си. Когато редът им дойде, Синджън и Кристи слязоха и влязоха в къщата. Оставиха наметките си и се присъединиха към шествието, качващо се нагоре към балната зала.

— Дарби, каква навалица, а? — каза един мъж, застанал на стълбите. — Казах на Хъксли, че трябваше да отидем в „Будълс“.

— Няма жени в „Будълс“ — каза Хъксли. — Освен това, както казах на Ашфорд, тук храната е по-добра.

— Наистина — потвърди Синджън.

И двамата мъже се взираха в Кристи, очевидно очаквайки представяне. Когато това не стана, Хъксли каза:

— Ключките твърдят, че съпругата ти била в града. Знаеше ли, че някой дори се е обзаложил в книгата за залози в „Уайтс“ за това? Залагат и на това, че си имал наследник от съпругата си.

— Какво говориш!

— Да, истина е. Някои от залозите са доста големи.

Синджън го напуши смях.

— А ти как се обзаложи, Хъксли?

Хъксли се усмихна на Кристи.

— Лорд Грях да доведе съпругата си в Лондон? Никога! Колкото до наследник от една дива шотландка, това ми звучи твърде пресилено. Лорд Грях трябва да поддържа репутацията си, в края на краищата. Заложих, че не е истина.

— Е, драги, ще ни представиш ли на последното си завоевание?
— запита Ашфорд. — Дамата ми се струва позната.

— Не я познаваш — отсече Синджън с глас, който не търпеше възражения. — Господа, разрешете ми да ви представя своята съпруга, лейди Дарби. Надявам се да не сте заложили големи суми, защото наистина имам наследник. Казва се Нийл и е на шест месеца. Хубаво малко момченце, макар че самият аз го казвам. Скъпа, тези двама поразглезени господа са лорд Хъксли и лорд Ашфорд.

Двамата мъже имаха присъствието на духа да измърморят подходящи приветствия и да се поклонят над ръката на Кристи. Изглеждаха ужасно облекчени, когато стигнаха до входа на балната зала, където можеха да се отдалечат.

— Новината ще се разнесе като горски пожар за по-кратко време, отколкото ще ни е необходимо, за да стигнем до масата с напитките — каза Синджън.

Защо изглеждаше толкова доволен?

— Това ли искаше?

— Време е съпругата ми да бъде представена на лондонското общество. Освен това много се гордея със сина си.

Скоро бяха обсадени от хора, настояващи да бъдат представени на лейди Дарби. Главата на Кристи се замая — толкова много лица, толкова много имена. Знаеше, че някои от присъстващите дами са имали интимни връзки със Синджън в един или друг момент, защото самодоволните им усмивки подсказваха нещо повече от приятелство.

Цялата вечер тя танцува със Синджън и с някои от приятелите му, усмихвайки се, докато не ѝ се стори, че лицето ѝ ще се сбръчка. Тъй като лорд Хъксли като че ли я държеше прекалено близо до себе си по време на един от танците, Синджън веднага се озова до нея и я дръпна от ръцете му. От този момент почти не я изпускаше от очи.

На Синджън му беше трудно да остава учтив пред лицето на клюкарите и дендитата, които някога беше наричал приятели. Те любопитстваха, правеха намеци и той вече не можеше да издържа. Последната капка дойде, когато лейди Алис, увиснала на ръката на последния си любовник, ги пресрещна и направо запита Кристи дали възнамерява да пренебрегва изневерите на съпруга си по време на престоя си в Лондон.

Едва не се засмя на глас, когато Кристи изрече:

— Ще пренебрегна всичко, което не представлява заплаха за мене.

Отведе я, за да я спаси от отровния език на Алис, но всъщност подозираше, че тя е способна сама да се справи с всекиго. В края на краищата Кристи беше водачката на рода Макдоналд, предводителка на клана си.

— Къде отиваме? — запита Кристи, когато Синджън внезапно я изведе от балната зала и я повлече надолу по стълбището.

— У дома — отсече той.

Всичките тия мъже, изпиващи я с очи, го бяха подлудили. Интересът на висшето общество към съпругата му ужасно много го беше ядосал.

— Чакай тук, докато повикам кочияша.

Кристи стоеше пред вратата, когато Синджън се върна след малко с каретата. Настани я вътре, затвори вратата и почука по покрива, за да даде знак на кочияша. Колелата се завъртяха и каретата потегли бързо по улицата.

— Чаках цялата нощ за това — изръмжа той, притегляйки я грубо към себе си. — Ти си моя, Кристи Макдоналд, никога не го забравяй, независимо колко раболепничи висшето общество пред тебе, и тази нощ ще ти го докажа.

Никога Синджън не беше изглеждал повече като лорд Грях, отколкото в този момент. Беше най-възбуждащият мъж, когото Кристи някога беше познавала. Тялото ѝ копнееше за неговото докосване, сърцето ѝ вехнеше за любовта му.

И последните мисли на Кристи секнаха, когато Синджън я грабна от седалката и я настани на скута си. Ръцете му като че ли бяха навсякъде. Под полите ѝ, галейки краката ѝ, докосвайки я интимно така, че кръвта ѝ пламваше.

— Твърде... много дрехи — измърмори той. — Не мога... да ги... смъкна... трябва...

— Синджън! Не можем тук. Кочияшът...

Той сякаш не я чуваше.

— Искам... да потъна в тебе.

Горещият му поглед и възбуждащите му думи правиха странни неща с нея. Тя смъкна полите си надолу, но той пак ги дръпна нагоре. После я хвана през кръста и я накара да го възседне. Тя почувства твърдата му мъжественост да я пронизва и стон се откъсна от устните ѝ. Дори не беше разбрала, кога е разкопчал панталона си. Тогава всяка мисъл изчезна, когато влизаше и излизаше, пронизвайки я дълбоко, докато държеше здраво седалището ѝ, нагаждайки я към силните си тласъци.

Тялото ѝ пламна още повече, когато той дръпна надолу корсажа на роклята ѝ, освобождавайки гърдите ѝ за ласките си. Засмука зърната ѝ, първо едното, после другото, изтръгвайки стонове и въздишки от гърлото ѝ. Когато пъкна ръка между телата им и започна да масажира малката розова пъпка, пазеща входа на нейната женственост, насладата стана нетърпима. Кулминацията ѝ като, че ли нямаше край — така силна, че тя не чу вика на Синджън, когато той изля семето си в нея. Не усещаше нищо, освен неизразимо удоволствие. После той я отместа от себе си и спусна полите ѝ надолу.

— Почти стигнахме — прошепна.

— О, господи, какво ще си помисли кочияшът за мене... за нас?

— Ние сме женени, за бога. Ще си помисли, че хората от висшето общество са странни и предпочитат каретата пред леглото.

Каретата спря и Кристи изписка леко, дръпвайки корсажа си на място, а после приглади полите си. Преди да се приготви, вратичката се отвори и кочияшът спусна стъпалцата. Синджън слезе пръв и ѝ помогна да излезе. Кристи извърна лице от кочияша и се качи бързо по предното стълбище. Въздъхна с облекчение, когато Синджън я въведе в къщата.

Тя отиде да види Нийл, засрамена от начина, по който беше отвърнала на Синджън. Нямахше ли гордост, нямахше ли срам? Той я използваше, тя знаеше това. За съжаление любовта кара хората да оглупяват.

Синджън, облечен само в копринен халат, я чакаше в стаята ѝ.

— Събличай се — нареди той рязко и сам смъкна халата си.

Кристи го изгледа втренчено.

— Ти си ненаситен.

— Оплакваш ли се?

— Имаше десетки жени на бала тази вечер. Никоя от тях ли не предизвика интереса ти?

Погледът, който той ѝ отправи, беше свирепо властен, изпълнен с дива страст.

— Да. Една. Стои пред мене, облечена с прекалено много дрехи.

Останалата част от нощта мина в чувствен вихър. Жарките целувки на Синджън бяха само прелюдия към великолепието, което последва. Голите им тела се сливаха, притискаха се едно друго, избухнаха в несравнима страст още два пъти, преди слънцето да надникне иззад завесите. Кристи спеше дълбоко, когато Синджън напусна леглото ѝ.

Тя се събуди след няколко часа от високи гласове, долитащи откъм преддверието. Оправи се набързо, но тъкмо когато накърми Нийл и слезе по стъпалата, гостите, които беше чула, се бяха преместили в кабинета. Тя се приближи към вратата и посегна към дръжката. Спря обаче като опарена, когато чу да споменават името ѝ.

— Вярно ли е, Синджън? Тъкмо се върнах в града и случайно се отбих в „Уайтс“. Носят се слухове, че живееш в семейно блаженство със съпругата си. Какво, по дяволите, става тук?

— Ако останеш в града малко повече от две седмици, ще разбереш какво става, Джулиън — отвърна Синджън.

— Какво прави Кристи Макдоналд в Лондон? — попита остро Джулиън. — Нали тъкмо тя поиска анулиране.

— Няма анулиране. Не съм внесъл документа в съда.

— Заслужаваш нещо по-добро от нея — намеси се женски глас.

Сестрата на Синджън, помисли Кристи, разпознавайки гласа.

— Има нещо, което и двамата не знаете — отвърна Синджън. — Видях Кристи преди няколко седмици — разкри Ема. — Предупредих я да стои далече от тебе. Казах ѝ, че само пак ще те направи нещастен.

— Видяла си я? — запита Синджън, поразен. — Кога? Къде? Защо не ми каза?

— Работеше като шивачка в един магазин, който посещавам често. Можеш да бъдеш сигурен, че накарах собственичката да я уволни веднага. Не ти казах, защото помислих, че е най-добре да не знаеш.

— Точно така беше — каза Кристи, отваряйки вратата, и влезе в стаята. — Нямах намерение да казвам на Синджън, че съм в Лондон.

Джулиън пристъпи напред.

— Срецали сме се, лейди Кристи, при много по-различни обстоятелства. Всички бяхме останали с погрешното впечатление, че сте лейди Флора, тогавашната любовница на Синджън.

Вина обхвана Кристи. Строгото лице на Джулиън и укорителните му думи не ѝ даваха никакво успокоение. Тя веднага разбра, че, Джулиън не е мъж, на когото може да се противоречи.

— Извинявам се за това.

— Наистина. Чувствам, че за всичко има обяснение, но се заклевам, че не мога да си представя какво би могло да е то. Мисля, че смъртта на детето ви се е отразила на здравия ви разум по някакъв начин и че най-накрая сте се съвзели. Дойдохте в Лондон, за да помолите Синджън за прошка, така ли?

— Как се осмелява тя! — нападна я Ема. — Синджън не ѝ дължи нищо след начина, по който тя го нарани. Не заслужава прошка.

Кристи трепна. Думите на Ема я засегнаха.

— Би ли искала да обясниш, Кристи? — запита Синджън.

— Ще ми повярваш ли?

— Не, но те може да ти повярват.

— Тогава нямам какво да кажа. Ако ме извините, имам задължения другаде.

— Не, остани тук. — Той се отправи към вратата. — Не излизай, докато не се върна.

— Какво, за бога... — Ема хвърли ядосан поглед към Кристи. — Не знам защо той ви търпи.

— Достатъчно, Ема — смъмри я Джулиън. — Очевидно има обстоятелства, за които никой от нас двамата не знае.

Нийл, помисли отчаяно Кристи. Не знаят за детето ми. Когато узнаеха, щяха да я намразят толкова, колкото я мразеше и Синджън.

Когато Синджън се върна след няколко минути с Нийл в ръце, тишина се възцари в стаята. Ема беше първата, която я наруши.

— Синджън, това е бебе!

— Да, синът ми. Казва се Нийл. На шест месеца е.

Джулиън отправи към Кристи поглед, изпълнен с толкова укор, че тя трябваше да отвърне очи.

— Това ли е детето, за което ни казаха, че е умряло при раждането?

— Като виждате, напълно жив е — каза Синджън.

Със святкащи виолетови очи, преливащи от негодувание, Ема се нахвърли върху Кристи.

— О, не, как можахте да излъжете брат ми за живота на детето му? — Посегна към Нийл и Синджън го положи в ръцете ѝ. — Възхитителен е — изчурулика девойката, вглеждайки се с обич в мъничкото му лице. — Одрал ти е кожата, Синджън. Сигурно много го обичаш, иначе нямаше да допуснеш майка му в дома си.

Синджън отправи към Кристи поглед, от който я обзе отчаяние. Никога нямаше да ѝ прости, но ако тя някога се беше съмнявала в любовта му към детето, думите му бяха достатъчно красноречиви.

— Обожавам Нийл. Не мислех, че е възможно да обичам човешко същество така, както обичам сина си.

Кристи трепна. Тя знаеше, че Синджън не я обича, но трябваше ли да го изтъква по този начин?

— И така, какво следва оттук нататък? — запита практичният Джулиън. — Чух, че снощи си представил съпругата си пред обществото. Това означава ли, че смяташ да имаш истински брак?

— Кристи скоро ще се върне в Шотландия — обясни Синджън.

— Никога няма да ми вземеш Нийл, Синджън — извика Кристи. — Той е всичко, което имам.

— О, вижте — каза Ема, несъмнено очарована от племенника си.
— Той заспа.

— Ще го отнеса в стаята му — каза Синджън, протягайки ръце.

— Нека аз — помоли Ема. — Толкова е сладък.

— Ще ви заведе — предложи Кристи, нямайки търпение да избяга от обвинението, което се четеше в твърдия поглед на Джулиън.

Тя тръгна пред Ема нагоре по стълбището. Когато стигнаха стаята на Нийл, Ема постави внимателно детето в люлката му, после се обърна към Кристи. Тъмният ѝ поглед сякаш се опитваше да проникне в тайните, които Кристи се беше опитала да скрие.

— Не мисля, че ни казахте всичко — изрече тя тихо. — Понякога друга жена вижда неща, които мъжете не виждат. Вие обичате Синджън. Разбирам го от начина, по който го гледате. Какво не ни казахте, Кристи? Когато погледна в очите ви, виждам болка и разочарование, и... страх. От кого се страхувате?

Толкова ли беше очевидно?

— Много сте проницателна.

— Братята ми — каза Ема — като всички мъже понякога са глупави. Аз обаче промених отношението си към вас. Мисля, че имате нужда от приятелка. Отначало ви бях много ядосана, но осъзнах, че тук има нещо повече от онова, което виждат очите. Надявам се да ми вярвате достатъчно, за да ми се доверите.

Кристи наистина имаше нужда от приятелка — освен Ефи, която мислеше лошо за Синджън, защото беше англичанин. Но не беше лесно да се довери на Ема. Ако Синджън беше отказал да я изслуша, защо Ема ще ѝ повярва? Тя не беше направила нищо, за да спечели доверието на Синджън и на семейството му.

— Какво има, Кристи? Знам, че нещо ви притеснява. Трябва да е имало основателна причина да кажете на Синджън, че синът му е умрял при раждането си.

Измъчена от настойчивостта на Ема и отчаяно нуждаейки се да свалят тежкото бреме от себе си, Кристи даде знак на момичето да я последва.

— Да влезем в моята стая. Не искам да събудя Нийл.

Седнала на леглото до Ема, Кристи се загледа в ръцете си и каза:

— Казах на Синджън, че детето ни е умряло, за да го предпазя от смъртна опасност.

Очите на Ема се присвиха.

— Животът му е бил в опасност? Той защо не каза нищо за това?

— Докато той беше в Лондон за процеса на сър Осуалд, Калъм Камерън се закле да го убие, ако се върне в Гленмур. Калъм ме искаше за себе си, или по-скоро, искаше властта, която ми принадлежи. Мислеше, че ще получи каквото иска, ако убие Синджън и се ожени за мене. Излъгах Синджън, за да го държа далече от Шотландия.

— И сте му написали писмо, в което сте заявили, че искате да се омъжите за Калъм Камерън...

— Да, но не бях сигурна, че това ще е достатъчно, за да го накара да не идва. Тогава си спомних документа за анулиране, който той беше донесъл в Гленмур, за да го подпиша, и се опитах да убедя Калъм, че щом анулирането бъде подписано и изпратено на Синджън, той ще разтрогне брака ни и аз ще бъда свободна да се омъжа повторно.

— Той повярва ли?

— Не. Затова предложих да пиша на Синджън, че детето ни е умряло при раждането, защото тогава нямаше да има причина да се връща в Шотландия.

— Е, това подейства — изрече меко Ема. — Той беше съкрушен. Детето означаваше много за него. Не съм мислила, че ще дойде ден, когато Синджън охотно ще захвърли ролята на лорд Грях, но се заклевам, че щеше да го направи, ако не беше пристигнало писмото ви. Защо все пак дойдохте в Лондон?

— Калъм започваше да губи търпение. Смятайки, че бракът ми вече не е валиден, искаше да ме принуди да се събера с него и да прати Нийл далече, за да го отглеждат чужди хора. Не можех да позволя това. Бог сигурно е чул молитвите ми, защото Калъм беше ранен в едно нападение малко преди сватбата. Аз избягах в Лондон, докато той се възстановяваше от раняването. Знаех, че Синджън ще ме намрази, ако разбере, че съм го излъгала за Нийл, затова се опитах да стоя далече от него. Тогава вие ми казахте, че той се е отдал към саморазрушение, и аз трябваше да го видя, да разбера лично до какво са довели лъжите ми. — Тя се изчерви и отмести поглед, спомняйки си нощта, в която Синджън беше разкрил коя е. — За съжаление, той ме позна въпреки маскировката ми и в края на краищата научи за Нийл. Сега ме ненавижда. И иска да ми вземе детето! — изхлипа тя и се разплака.

— Вие обяснихте ли всичко това на Синджън?

Кристи се изсмя горчиво.

— Той отказва да ме изслуша. Господ знае, че се опитах.

— Аз ще му кажа — каза Ема. — Ще повярва, ще видите.

— Не! Обещайте ми, че няма да казвате нищо от това, което ви поверих току-що. Синджън трябва да го чуе от мене. Искам да ми повярва, да ми има доверие. Ако това не стане, ние с него нямаме бъдеще.

Ема хвана ръката ѝ.

— Много го обичате, нали?

— Толкова ли е очевидно?

— За мене е.

— Някога влюбвали ли сте се, лейди Ема?

— Ти си ми снаха, моля те да ми казваш Ема. И не, никога не съм била влюбена. Може би никога няма да се омъжа. Сравнявам всички мъже с братята си и те страшно губят от това. Мъжете на моята възраст са твърде незрели, а по-възрастните обикновено си търсят гледачка за децата си, останали без майка, или разплодна кобила, която да им даде наследник. Някои се интересуват само от богатството ми.

— Съжалявам да го чуя.

— А аз не — каза живо Ема. — Може би някой ден ще намеря подходящия мъж. Има ли нещо, което мога да направя, за да помогна на вас двамата със Синджън?

— Благодаря, но не. Дори само това, че си излях болката пред тебе, вече е огромна помощ. Докато Синджън не бъде готов да чуе обяснението ми, никой не може да ми помогне.

Ема погледна нарочно към леглото, въпросително вдигнала вежда.

Кристи се изчерви чак до пръстите на краката си.

— Достатъчно добра съм за това. Може би той просто не може да ми прости лъжите и заблудите, които преследват връзката ни още от самото начало. Знам, че съм била на погрешен път, и се моля дано един ден той да ми прости.

— И аз ще се моля за това — каза Ема, като я прегърна. — Сега трябва да вървя, иначе Джулиън ще се почуди какво ме задържа. Може ли да дойда пак да видя Нийл?

— Когато искаш — каза топло Кристи.

Насама с брат си, Джулиън също се опитваше да изкопчи повече от него.

— Заклевам се, Синджън, наистина ме изненадваш. Не толкова отдавна беше на път да се погубиш от разгул. Сега те виждам като баща и съпруг. Прости ли на Кристи?

Устата на Синджън се изпъна в права линия.

— Не, не съм ѝ простил. Единствената причина тя да живее в дома ми е, че Нийл е твърде малък, за да бъде отделен от майка си.

— Сигурен ли си, че това е единствената причина? Да не би да ми казваш, че нямате истински брак?

Синджън му отправи подигравателна усмивка.

— О, той е достатъчно истински, ако говориш за сексуалните аспекти на брака. Кристи е красива жена и е моя съпруга. — Той направи нетърпелив жест с ръка. — По дяволите, Джулиън, наречи ме глупак, но още я желая.

Джулиън се усмихна.

— Очевидно е, че я обичаш. — Без да обръща внимание на презрителното изсумтяване на Синджън, той весело продължи: — Жалко, че пропиля първите петнадесет години от брака си с любовници и необуздани приключения. Ако се бяхте събрали по-рано с Кристи, нямаше да има нужда от лъжи и заблуди. Помисли за всичките години, които пропиля, докато печелеше репутацията на най-знаменития лондонски развейпрах. Лорд Грях — женкар, непрокопсаник, човек със съмнително поведение. Това са само малка част от етикетите, които заслужи през годините, Синджън. — Той поклати глава. — Жалко наистина.

— Може би съм се променил — допусна Синджън. — Имам син.

— И съпруга — напомни му Джулиън.

— Още не е сигурно.

— Кристи даде ли ти задоволително обяснение защо те е излъгала за детето? Ами за вожда на рода Камерън?

— По дяволите, Джулиън, престани. Ако искаш да знаеш, не съм настроение да слушам обясненията на Кристи. Може би някой ден ще ги чуя — когато съм в състояние да го направя обективно.

— Знаеш ли какво мисля, Синджън?

— Не ме интересува, но предполагам, че така и така ще ми го кажеш.

— Чувствата ти към Кристи са по-силни, отколкото признаваш. Спомням си колко беше развълнуван, че ще имаш дете, и с какво нетърпение очакваше да се върнеш при Кристи и да заживеете щастливо.

— Нещата се промениха. Не съм сигурен какво изпитвам към нея сега.

— Още един съвет. Грижи се за Нийл. Той ще наследи титлата ми един ден.

Синджън се намръщи.

— Какво, за бога, говориш? Ти си още млад. Един ден ще се ожениш и ще си имаш свой син.

Джулиън отклони поглед.

— Никога няма да се ожения.

— Годеницата ти умря преди повече от две години. Времето за траур отмина. Намери си друга жена, Джулиън. Знам, че имаш любовница, може би повече от една, така че не си безразличен към жените.

— Много обичах лейди Даяна — призна Джулиън. — Ти не знаеш какво стана, защото не обръщаше внимание на нищо друго, освен на забавленията си. Ние с Даяна станахме близки. Тя носеше детето ми, когато загина в злополука с карета два дни преди сватбата ни.

Спря, присвивайки очи, докато не се превърнаха в искрящи цепки, едва сдържайки треперенето на гласа си.

— Не беше злополука, Синджън. Тя пътуваше в моята карета. Аз трябваше да бъда вътре, не моята невинна Даяна. Аз трябваше да умра тогава.

Синджън гледаше втренчено Джулиън, като че ли го виждаше за първи път. Брат му беше прав. Той бе така потънал в хедонистичния си свят, че не беше обръщал внимание на страданията на Джулиън след злополуката.

— Защо някой ще иска да те убие? Това има ли нещо общо с твоите внезапни изчезвания? Много беше потаен през последните години.

Джулиън си сипа бренди, подкрепвайки се с една продължителна глътка, преди да отговори на брат си.

— Работа за правителството, Синджън. И то от години. Моите пътувания са пряко свързани с работа под прикритие, която лорд Пийт смята достойна за талантите ми. Попаднах на нещо важно още преди смъртта на Даяна и предполагам, че скоро пак ще напусна Лондон.

— По дяволите, Джулиън, това е невероятно! Защо приемаш такава опасна работа? Трябва да се оттеглиш незабавно.

Изражението на Джулиън стана ледено.

— Няма да спра, докато не намеря убиеца на Даяна. Мъжът, който я уби, още е на свобода. Някой ден ще се натъкна на него и когато това стане, той ще трябва да бъде готов да умре.

Синджън остана зашеметен от мрачната заплаха в гласа на Джулиън. Беше му известно, че брат му и любимата му годеница са станали близки, но не бе подозирал доколко. Внезапно всички необясними изчезвания на Джулиън намериха обяснение.

— Не знам колко време няма да ме има този път — продължи Джулиън. — Ако се случи нещо непредвидено с мене, искам да ми обещаеш, че ще се погрижиш Ема да се омъжи добре.

— По дяволите, Джулиън...

— Обещай ми.

— Дадено.

— Ти ще ме наследиш, разбира се, а после синът ти след тебе.

Синджън беше ужасен от фатализма на Джулиън.

— За мене този разговор няма смисъл. Ще доживееш до дълбока старост и когато се представиш пред създателя си, най-големият ти син ще те наследи.

Ръката на Джулиън се отпусна на рамото на Синджън.

— Разчитам на тебе, Синджън.

— За какво разчиташ на него? — запита Ема, влизайки в стаята.

— Да направи каквото е редно за Кристи и за сина си — импровизира Джулиън.

Ема отправи пронизателен поглед към Синджън.

— И аз така мисля.

— Време е да тръгваме — каза големият брат, вземайки шапката и бастуна си. — Не забравяй какво ми обеща, Синджън. И помисли за това, което ти казах.

Синджън се загледа след брат си с подновено уважение. Не си и беше представял, че брат му е замесен в някакви опасни работи. Но, от друга страна, около Джулиън винаги се беше разнасял лъх на опасност. Да, опасен човек е, помисли внезапно Синджън. И силен враг.

През следващите няколко дни Кристи изцяло се посвети на Нийл. Извеждаше го на разходка в парка и с каретата. Сега той вече пълзеше и изискваше допълнително внимание. Момченцето познаваше баща си и протягаше ръчички към него, за да го вземе, винаги щом той се появяваше наоколо. Синджън като че ли се разтапяше от обожанието на своя син и прекарваше много време с него.

Отношенията между Кристи и Синджън оставаха странни. Всеки път, когато тя го хванеше да се вира в нея с озадачено изражение, тя се питаше дали той се опитва да реши къде е мястото ѝ в живота му. Чакаше с нетърпение да ѝ поиска обяснение за лъжите, които му беше наговорила, и беше разочарована, че той като че ли не искаше да знае нищо.

Макар че денем отношенията им бяха напрегнати, нощите им бяха всичко, което една съпруга би могла да желае. Синджън идваше в стаята ѝ всяка нощ и се любеше страстно с нея. Понякога повече от един път на нощ. Пламенността му не угасваше, независимо колко дистанцирано се беше държал през деня. В обгърнатата от мрак стая той ѝ шепнеше любовни думи. Наричаше я любима и с други интимни имена, които я караха да се разтапя. Когато се събудеше на следващата сутрин, него винаги го нямаше. И така дните се преливаха един в друг. Но тъй като Синджън все отлагаше отпращането ѝ, Кристи започна да се надява, че нещата помежду им ще се оправят.

Синджън реши, че синът му трябва да бъде кръстен и то по най-тържествен начин. Задействаха се планове за осъществяването на тази идея. Ема и Джулиън щяха да бъдат кръстниците. Кристи нямаше възражения и от сърце се посвети на подготовката.

В деня преди кръщенето в Дарби Хол пристигна един внезапен посетител. Рори Макдоналд, с уморен и изтощен вид след десетдневна езда от Гленмур, едва не припадна на прага, когато Пембъртън му отвори вратата. Попита за Кристи и беше поканен в задната приемна. Страх обзе Кристи, когато чу, че Рори е яздил от Шотландия, за да я види. Само нещо извънредно трябва да го беше довело в Лондон.

— Кристи, слава на бога, че те намерих — каза Рори, скачайки на крака, когато тя влезе в приемната.

— Получи ли писмото ми? — запита Кристи. — Пратих го с куриер, след като дойдох да живея при Синджън.

— Да, така разбрах къде да те намеря.

— Какво има, Рори? Нещо с Маргот ли? Или с детето ви?

— Не, момиче. Имам си много хубав син здравеняк. Кръстихме го Ангъс, на дядо ти. Маргот е добре. Оженихме се пред свещеника, когато намина преди няколко седмици.

— Новините трябва да са лоши, щом са те довели в Лондон.

— Вождът на рода Камерън враждува с Макдоналд и Раналд и привлече Маккензи на своя страна. Вече опожариха няколко колиби и отвлякоха добитъка на хората. Кланът има нужда от тебе, Кристи. Не можем да се бием, ако нашата водачка не е с нас, да ни дава кураж.

— Какво има? — запита Синджън, влизайки в стаята. — Пембъртън каза, че имаме гост от Шотландия. Хубаво е да те видя, Рори. Клановете пак ли се бият помежду си?

— Да, точно така, ваша светлост.

— Предполагам, че Калъм Камерън е подбудителят.

— Да, прав сте.

— Какво очакваш да направи Кристи за това?

— Кланът има нужда от своята водачка — обясни Рори.

— Враждата вече не може да се овладее.

— Аз ще съобщя на гарнизона в Инвърнес — каза Синджън.

— Английските войници са в Шотландия, за да пазят реда сред клановете. Ако има битки помежду им, те ще ги спрат.

— Не! — протестира Кристи. — На англичаните им е все едно кого убиват. Макдоналд или Камерън за тях не се различават, стига да спрат битките. Няма да позволя сънародниците ми да бъдат убивани от английски касапи.

— По дяволите, Кристи! Какво може да направи една жена, щом армията не може?

— Те са от моя клан, Синджън. Имат нужда от мене. Може би мога да втълпя малко разум на Калъм. — Тя го изгледа измъчено.

— Трябва да се върна в Гленмур. Разбираш ме, нали?

— Рори, Пембъртън стои във фойето. Нека те заведе в кухнята, сигурен съм, че умираш от глад. Ние с Кристи ще се разберем и ще ти

съобщим какво сме решили.

Рори отправи към Кристи подкрепящ поглед и стана.

— Да, може да сложа нещо в корема си.

— Това са глупости, Кристи — каза Синджън, когато останаха насаме. — Отказвам да ти позволя да се излагаш на опасност.

Кристи зае предизвикателна поза.

— Няма да ме спреш, Синджън.

— Ако продължиш да настояваш, тръгвам с тебе.

Паника завладя Кристи, Не беше забравила заплахите на Калъм. Силно подозираше, че тази вражда е била разпалена със съзнателни намерения. Калъм още не се беше отказал от нея. Тя знаеше точно какво прави той. Използваше заплахата за война, за да примаме Синджън в Гленмур и да го убие. Тя обичаше Синджън прекалено много, за да остави това да се случи.

— Не, Синджън, присъствието ти само ще влоши нещата. Знаеш, че планинците не обичат англичаните.

Очите на Синджън се присвиха.

— Какво предлагаш, Кристи?

— Предлагам незабавно да тръгна за Шотландия. Гавин и Ефи могат да ни придружат — нас двамата с Нийл. Сигурна съм, че мога да спра това безумие, без да докарвам английски войници в Гленмур. Катастрофата от Кулоден още не се е изличила от умовете на планинците. Положението може да е взривоопасно, да се стигне до кръвопролитие. Искаш ли такова нещо да ти тежи на съвестта?

Изражението на Синджън се вледени.

— Какво каза?

Кристи замря.

— За кое?

— Няма да ти позволя да въвлечеш сина ми в опасна ситуация! Не искаш да дойда с тебе, така ли? Добре. Но ако упорстваш с тази глупост, синът ми остава в Лондон с мене. Ясно ли е?

— Синджън, сигурно не искаш да кажеш...

— Говоря съвършено сериозно. — Гласът му омекна. — Въпреки всичко още ме е грижа и за теб. — Прокара ръце нагоре по нейните и полека я привлече към себе си. — Не искам да се забъркваш в споровете на сънародниците си. Не мога да се изразя по-ясно, Кристи. Остани тук и нека отношенията ни се развият. Мислех, че е дошло

време да чуя обяснението ти. Кажи ми, накарай ме да разбера защо искаше да смятам, че Нийл е умрял при раждането.

Ядосан стон се откъсна от устните на Кристи. След всичките тези седмици на мълчание защо Синджън искаше обяснението сега? Моментът не беше удобен. Той можеше да поиска да се срещне с Калъм, а това щеше да бъде грешка.

— Съжалявам, Синджън, няма време. Има толкова неща да се правят. Нийл трябва да се приготви за пътуването и...

Очите му блеснаха опасно.

— Не чу ли и дума от това, което ти казах? Отивай, ако трябва, но Нийл остава тук. Изборът е твой, Кристи. Ако ще се връщаш в Шотландия, отиваш там сама.

В безвремието между два удара на сърцето си Кристи почувства как светът ѝ се разпада под краката ѝ.

— Синджън, не ме карай да избирам. Аз съм водачка на клана. Дядо ми ми повери съдбата му, когато ме избра за своя наследница.

Очите на Синджън се присвиха гневно.

— Имаш син, който се нуждае от тебе.

— Нима аз искам да оставя Нийл? Ти ме принуждаваш да тръгна без него.

Той я дръпна към себе си. Очите му сякаш горяха, когато сведе глава и я целуна. Целувката му беше сурова, властна, сякаш със силата на волята си можеше да промени намеренията ѝ. Почувства го как се втвърдява до нея и отчаяно поиска да се поддаде на копнежа, но знаеше дълга си.

Извика протестиращо, когато Синджън я грабна на ръце и я понесе по стъпалата към стаята ѝ. Чак там я пусна на пода.

— Синджън, какво...

Той посегна зад гърба си и заключи вратата.

— Ще се любя с тебе, Кристи. Искам да помниш какво оставяш зад гърба си, защото излезеш ли от тази къща, никога повече няма да влезеш в нея.

Отчаяние обхвана Кристи. Синджън със сигурност не говореше сериозно. Нямах да я държи далече от детето ѝ все пак? Не беше жесток мъж. Сам не знаеше какво говори.

— Ще се върна, Синджън, не се съмнявай в това. Нийл е моят живот. Ще остана в Шотландия само колкото трябва, за да сложа край на враждата между Камерън и Макдоналд. Не разбираш ли? Аз съм водачка на клана Макдоналд.

— А аз съм ти съпруг.

— Ти си англичанин. Това е съществената разлика. Сънародниците ми ще ме послушат, те ме уважават.

— Върви тогава, но ще отнесеш спомена за последния път, когато сме били заедно.

Той посегна към нея и тя не можа да се възпротиви, дори да искаше. Това беше Синджън, мъжът, когото обичаше. Макар той да твърдеше, че ще я лиши от сина ѝ, ако замине, тя отказваше да повярва, че той говори сериозно.

Той хвана корсажа ѝ с две ръце и щеше да го смъкне до кръста ѝ, ако тя не беше хванала ръцете му и не ги беше отместила.

Очите му я наблюдаваха внимателно, докато сваляше роклята си и я оставяше внимателно на един стол. Обувките и чорапите я последваха. Когато остана по риза, той с едно движение я измъкна през главата ѝ. После се съблече, хвърляйки дрехите си на пода.

Кристи го гледеше жадно. Тия широки мъжки рамене, скулптирания му златист корем, неудържимата му мъжественост — колко обичаше всичко това. Беше великолепен в този момент, истински лорд Грях, свиреп хищник, невероятно съблазнителен. Погледът ѝ се спря на ерекцията му, твърда и безочлива, извисяваща се величествено над стройните колони на бедрата му. Изчерви се и отвърна поглед.

— Не се извърщай, скъпа — изрече той пресипнало. — Винаги е имало страст помежду ни, на това винаги можем да разчитаме. Ти ме искаш, не се опитвай да отричаш.

Той проследи формата на гърдите ѝ с пръст и тя потрепери.

— Не е тайна, че те искам, Синджън. Винаги съм те искала, дори когато казваше, че ме ненавиждаш.

Той издаде дрезгав звук.

— Странен начин да показваш чувствата си. Толкова много си ме лъгала, че вече съм предпазлив към всичко, което казваш.

Гърлото на Кристи се сви, но тя преглътна сълзите си. Колко трудно беше всичко.

— Може би трябва да излезеш и да ме оставиш да се приготвя за пътуването.

— О, не. — Обещах ти тази нощ. Имам нужда от теб, Кристи.

Синджън я грабна на ръце и я отнесе в леглото.

— Може да си водачка на твоя клан, но винаги ще ми принадлежиш. Няма да се разведа с тебе, Кристи Макдоналд. Макар че между нас е свършено, ако решиш да заминеш, никой друг мъж няма да те притежава. Не съм искал съпруга, ако си спомняш. Ще

продължим, както преди. Ти ще останеш в Гленмур с твоите сънародници, а аз ще продължа да живея по моя начин.

— Ами синът ни?

— На Нийл няма да му липсва нищо. Той е моят наследник. Винаги ще има баща да се грижи за благополучието му.

И майка, закле се безмълвно Кристи.

— Може ли да не обсъждаме това?

— Времето за разговор отдавна отмина. Сещам се за далеч похубави неща, които да правя с тези лъжливи устни.

Той я притегли към себе си. Ако не успееше да я трогне с думи, можеше да ѝ покаже с тялото си, че мястото ѝ е при него и Нийл в Лондон. Шотландците можеха преспокойно да вървят по дяволите. Устата му завладя нейната в груба целувка, която говореше красноречиво за суровото му неодобрение, за жаждата му. Дъхът му стържеше в дробовете, тежък и накъсан. Първични пулсации разкъсваха слабините му, туптяха в главата му, в кръвта му. Желанието се трупаеше и разтърсваше цялото му тяло.

Когато ръцете ѝ се сплетоха зад врата му и го претеглиха към устните ѝ, надеждата покълна в сърцето му. Може пък да се е отказала да замине? Зарадва се безмълвно, когато Кристи се изви на дъга под него и се стопи в целувката му. Телата им се преплетоха и Синджън остави трепета ѝ да се просмуче в него. Искаше да ѝ даде наслада, толкова много наслада, че тя да я помни до края на дните си, независимо какво им готвеше бъдещето.

Той запълни ръцете си с щедрото изобилие на гърдите ѝ, дразнейки зърната с длани, докато устата му жадно намери нейната. Целувката му стана по-дълбока, езикът му се пхна в устата ѝ и той усети мрачно задоволство, когато тя изстена гърлено. После плъзна устни надолу по тънката колона на шията ѝ. Чу я да си поема остро дъх, когато устата му завладя нежното зърно. Засмука я леко, докато млякото ѝ не потече, после остави пиршеството си, за да погали други по-интимни нейни части.

Той я почувства как потръпва, докато устните му прокарваха пламтяща пътека надолу по корема ѝ. Разтваряйки широко краката ѝ, той ги сложи на раменете си. Когато раздели коприненото руно, предпазващо нейната женственост, с върха на пръста си, бавна

въздишка се откъсна от устните ѝ. А когато същият този дързък пръст намери влажния ѝ, оросен от мъзга център, тя изкрещя името му.

Но това не беше достатъчно. Синджън искаше да я чуе да вика от наслада. Загледа лицето ѝ, докато плъзваше един пръст в нея. Тя изглеждаше замаяна, очите ѝ бяха замъглени, сякаш очакваше още нещо. Подчинявайки се с радост на желанието ѝ, той прилепи уста към твърдата пъпка на мястото, където се съединяваха бедрата ѝ, и я засмука. Пръстите ѝ се заплетоха в косата му и тя се изви към него.

Кристи се задъхаше, гърчеше се, стенеше, но той продължаваше и всяко близване на езика му я довеждаше все по-близо до сладката забрава.

Дъхът ѝ избяга от нея като горещ отлив. Грапавото кадифе на езика му я подлудяваше до божествен, мъчителен екстаз. Отново и отново той я вкушваше, довеждайки я все по-близо до края. Пръстите ѝ стискаха раменете му, докато ръцете му обхващаха седалището ѝ и я притискаха по-плътно към горещата му уста. Тялото ѝ се къпеше в наслада, треперещо, безмълвно молейки за освобождение.

Тогава той я освободи. Тя почувства как контракциите започват дълбоко в сърцевината ѝ, докато раздиращо удоволствие превръщаше тялото ѝ в облак от свръхчувствителни треперещи сетива. Чу как някой вика и шокирана усети, че чува собствения си глас. Това продължаваше безспир, докато тя се не строполи без сили на постелята.

Лека-полека изплува отново в действителността. Очите ѝ се отвориха, замъглени и разфокусирани. Синджън седеше на пети, отпуснал се между краката и, тъмносините му очи имаха цвят на дим, а членът му още беше твърд и набъбнал. Изражението му беше напрегнато и мрачно.

— Приеми ме в себе си, любов моя.

Гласът му беше дрезгав, сякаш всеки миг самообладанието му щеше да го напусне.

Тя го пое в ръце и го насочи към сърцевината си. Дъхът му облъхна бузата ѝ, когато той се плъзна в нея. Ръцете ѝ го притиснаха, безмълвно подканяйки го да навлезе още по-дълбоко... толкова дълбоко, колкото беше възможно.

Тя се вгледа в него; той се беше забил докрай в нея, ръцете му бяха опрени от двете страни на главата ѝ. Мускулите му се издуха и

втвърдиха, когато той започна да се движи. Отначало полека, сякаш искаше да извлече навън удоволствието. После, като че ли понесен от вихъра на чувствата, той се забърза в трескав ритъм.

Въвлечена в това диво безумие, Кристи забиваше ноктите си в гърба му. Кръвта ѝ пламна. Чувстваше се разкъсвана, отнесена в друго пространство, посягайки към екстаза с всяко следващо движение.

Синджън усещаше, че умира. Малките, трептящи контракции, които усещаше вътре в нея, изстискваха члена му, довеждайки го още по-близо до края. Той улови екстатичния ѝ вопъл с устата си, спазмите ѝ подтикваха неговите и тогава всяка мисъл отлетя, оставяйки след себе си единствено жаждата, която го пришпорваше, и жената в ръцете му. Тялото му се стегна; накъсан вик излетя от гърлото му и семето му изригна, горещо и обилно, от неговото тяло в нейното.

Останал без дъх, Синджън изчака няколко дълги минути, преди да успее да помръдне. Сърцето му все още думкаше под ребрата му, когато се надигна и се отмести, изтягайки се до нея на леглото.

— Още ли искаш да заминеш, любов моя? — прошепна той в напрегнатата тишина.

— Не — изрече Кристи с нещо, което подозрително напомняше на изхлипване. — Не искам да се отделям от тебе, Синджън, но трябва. Опитай се да разбереш положението ми.

— Ами положението ти на моя съпруга?

— Винаги ще бъда твоя съпруга. Трябва да го знаеш. Да оставя Нийл... това ме разкъсва. Моля те, премисли пак ултиматума си. Заклевам се, че ще пазя детето като очите си.

— Няма да вземеш Нийл и това е окончателно. — Гласът му беше мрачен и решителен, натезал от гняв. — Вече говорихме за това, Кристи. Не съм променил мнението си. Надявах се ти да промениш своето. Единственият начин да позволя на Нийл да замине, е ако всички тръгнем за Шотландия заедно.

— Не може и дума да става — възрази Кристи. — Положението може да се оправи и без английска намеса. Вече ти обясних, че довеждането на английски войници в Гленмур ще струва живота на невинни хора. Ще оставя тук Гавин и Ефи да се грижат за Нийл в мое отсъствие.

— Да те вземат дяволите! — изсъска Синджън.

Не можеше да я разбере, търпението му се беше изчерпало, вече не го беше грижа. Скочи от леглото и събра пръснатите си дрехи и мърморейки полугласно ругатни.

— Не забравяй едно нещо, мадам. Каквото и да стане сега, е твое дело. Не можеш да ме обвиниш за това. Твой беше изборът да оставиш Нийл.

— Не! Тебе да те вземат дяволите, лорд Дарби, защото не разбираш нищичко от живота на планинците. Да оставя тук Нийл не е мой избор. Няма да изоставя сина си. Ще се върна при него и ще бъда с него, независимо какво казваш.

— Как ли пък не!

Тя продължи, все едно той не се беше обаждал.

— Кажу ми на Ефи да намери кърмачка за Нийл. — Горчивина капеше от думите му.

— Нещо друго?

Тя се вгледа в лицето му, после отмести очи, сякаш видът му ѝ причиняваше болка.

— Има още едно нещо, което трябва да знаеш, преди да замина.

Той навличаше панталоните и ризата си, нямайки търпение да се отдалечи колкото може повече от Кристи Макдоналд. Беше направил всичко, само дето не беше паднал на колене, за да я моли да остане, но гордостта му не позволяваше повече.

— Какво? Давай бързо, търпението ми вече се изчерпа.

— Знаем, че не те интересува, но чувствам, че все пак трябва да го кажа. Обичам те, Синджън. Обичах те от много отдавна. Ето, казах го. Грижи се за детето ми.

Занемял, Синджън я гледаше втренчено. Това поредната ѝ лъжа ли беше? Защо му казва такова нещо сега?

— Искрено се надявам да не говориш сериозно, Кристи. — Вдигна обувките си и се запъти към вратата. Сложил ръка на дръжката, спря и ѝ се усмихна през рамо. — Може би съм ти дал още едно дете днес. — Смехът му го последва навън.

— Обичам те, Синджън — прошепна Кристи в студената пустота на стаята. — Заради сегашните ти чувства, се моля на бога да не си оставил още едно дете в мен.

Кристи замина на следващата сутрин. Нийл беше прекалено малък, за да разбира, и се сбогува с нея с гукащ смях. Тя не би

намерила сили да тръгне, ако не знаеше, че детето ще остане в добри ръце. Даже отложи заминаването си, докато Ефи не намери кърмачка за сина ѝ. Дъщерята на пекаря тъкмо беше родила и имаше достатъчно кърма, за да храни още едно дете. Съпругът ѝ беше пострадал в злополука и тя охотно прие заплащането, което Синджън ѝ предложи.

Бетси се съгласи да се премести в къщата заедно със сина си и пострадалия си мъж, за да бъде близо до Нийл. Нямаше да е задълго, помисли Кристи, защото Нийл вече приемаше намачкани храни и сучеше по-рядко.

Кристи не очакваше Синджън да дойде да се сбогува с нея и той наистина не дойде. Честно казано, тя не мислеше, че ще понесе такава среща.

— Бог да те пази — изрече Ефи, докато Рори настаняваше Кристи в каретата, с която щяха да пътуват към Шотландия. — Ако някой може да предотврати кръвопролитие между клановете, това си ти, Кристи Макдоналд. Не се тревожи за Нийл. Аз ще го пазя вместо тебе, докато се върнеш.

Гавин повтори обещанието на Ефи и предупреди Рори да внимава. Кристи знаеше, че пътуването няма да мине безопасно, защото винаги имаше възможност да ги нападнат разбойници и да стане някой инцидент. За щастие, Рори беше добре въоръжен. Имаше два пистолета кремъклии, скрити под седалката, и разбира се, ножа, пъхнат в ботуша.

За голямо облекчение на Кристи единственият враг, който срещнаха по пътя, беше непрестанният дъжд, леещ се върху тях. Тя съжеляваше Рори, кацнал нависоко на капрата, докато тя се гушеше вътре в клатушкащата се карета, свита под одеялото. Два пъти колелата затъваха в калта и тя излизаше от каретата, докато Рори успееше да ги освободи.

Съмнителните пощенски ханове, предлагащи подслон за през нощта, бяха претъпкани и неудобни. По някой път Кристи споделяше стаята си с още четири жени, докато Рори трябваше да се задоволи с купчина слама в конюшните.

Нийл ужасно ѝ липсваше. Макар да беше превързала стегнато гърдите си, за да спре млякото, те все още я боляха. Не можеше да си спомни някога да се е чувствала толкова зле. Пътуването до Шотландия ѝ показа ясно каква самота трябваше да понася.

Свободните часове ѝ даваха много време да размишлява върху онези последни моменти, които беше прекарала в прегръдките на Синджън.

Само да можеше да го накара да разбере, че приема задълженията си към своите сънародници толкова сериозно, колкото и тези към Нийл. Раздялата с него беше най-трудното нещо, което някога беше правила. Ако Синджън не се беше противопоставил толкова упорито, тя нямаше да бъде принудена да се раздели с детето си. Най-големият ѝ страх сега беше, че Синджън няма да ѝ позволи да бъде с детето, след като се върне. След като възстановеше мира сред планинците, Кристи щеше да му обясни всичко и се надяваше той да разбере и да ѝ прости.

Вълна на облекчение се разля из нея, когато пресякоха границата с Шотландия. Дъждовното време най-накрая отстъпи пред сини небеса и слънчева светлина и Кристи се развълнува, когато видя изтравничето, цъфнало по склоновете на хълмовете. Никак не харесваше Лондон с неговите опушени сгради, тълпи и смрад на канална мръсотия. Един ден, закле се тя, щеше да доведе Нийл у дома и да го отгледа в здравия, свеж въздух на шотландските планини.

Забелязаха облака дим, надвиснал над селото Гленмур, още преди да го достигнат. Сърцето на Кристи се разтуптя, когато осъзна какво означава това. Рори спря каретата на върха на един хълм, докато Кристи надничаше през прозореца, взирайки се със страх в дима, който се виеше над горящите колиби.

— Трябва да слезем там — извика тя. — Може да имат нужда от помощ.

Приветствени викове възвестиха пристигането ѝ, когато каретата влезе в селото.

— Нашата водачка Макдоналд е!

— Нашата водачка се върна!

— Слава на бога!

Първото, което Кристи забеляза, когато слезе от каретата, беше, че всеки здрав мъж носеше оръжие — или боздуган, или пистолет, или здрава тояга. Тя се взря зад тях и видя уплашените лица на жени и деца да надничат от вратите на колибите, пощадени от огъня. Когато я познаха, се втурнаха навън да я приветстват.

— Какво е станало тук? — запита Кристи. Едрият Мърдок Макдоналд пристъпи напред.

— Камерън и Маккензи — изфуча той. — Дойдоха по мръкнало. Отблъснахме ги, но успяха да изгорят още две колиби.

— Има ли жертви?

— Не. Трима ранени, не е сериозно, и две деца, стъпкани в блъсканицата. Ще се оправят.

— А Раналд?

— И те имат същите главоболия като нас. Вождът на рода каза, че половината им стадо било откарано в земите на Камерън.

— Ще ги върнем — каза Кристи.

— Радваме се, че си дойде, Кристи — каза Мърдок. — Може би ще можеш да влееш малко разум в главите на Камеръновци. Войните между клановете винаги са разделяли планинците, но рядко е било да враждуват съюзници. Не го разбирам твърде добре.

Това беше начинът на Калъм да ѝ отмъсти за бягството ѝ. Той знаеше, че тя ще се върне веднага, щом научи какво е станало с рода ѝ — всъщност, беше разчитал на това. Но нямаше да може да я притиска този път. Тя беше омъжена. Синджън не беше внесъл в съда документа за анулиране на брака, а синът ѝ беше на сигурно място при баща си. Щеше да накара Калъм да разбере, че няма нищо да спечели, а ще загуби всичко, ако продължава тази безсмислена вражда. Щом проумее до какви беди ще доведе евентуална война в шотландските планини, нещата щяха да се уредят и тя щеше да може да се върне в Лондон и да се разбере със Синджън.

— Който е останал без покрив над главата, може да дойде в Гленмур — предложи тя.

— Благодарни сме ти, Кристи. Жените и децата без домове ще бъдат доволни от предложението ти, но мъжете ще останат в селото да спрат по-нататъшно плячкосване.

Кристи тръгна към цитаделата си, решена да спре враждата, преди да е обхванала всички планински кланове и да се е изродила във война, изискваща намесата на английски войници.

Маргот изхвъркна от вратата, за да приветства Кристи, преди каретата да беше спряла пред предния вход на Гленмур.

— Къде е момченцето ти? — запита Маргот, прегръщайки топло Кристи.

— Трябваше да го оставя. Синджън не ми позволи да го доведе.

— Ах, момиче, много съжалявам. Не се безпокой, той е в добри ръце при баща си. Добре, че Рори те намери. Писмото ти дойде при нас няколко дни, преди той да замине за Лондон. Бяхме изненадан да научим, че живееш с негова светлост. Какво стана?

— Ще ти разкажа по-късно. Иди се виж със съпруга си. Много му липсвахте на Рори, ти и момченцето му.

— Не повече, отколкото той ми липсваше — каза Маргот.

— По-добре да ида да го посрещна, преди да се е почувствал пренебрегнат. Ще говорим по-късно, Кристи, след като си починеш.

— Да, трябва да видя твоето детенце — каза Кристи.

Да влезе в своята къща беше като среща със стар приятел, помисли Кристи, пристъпвайки в главната зала. Гленмур може и да беше поизгубил от предишната си слава, но все пак беше нейният дом. Мери излезе от кухнята и я сграбчи в прегръдките си. Кристи я помоли да разкаже за бедите, които ги бяха сполетели, откакто тя беше заминала.

— Ще оправим нещата, Мери — заяви Кристи, отвърщайки на прегръдката на роднината си.

— Къде е детенцето ти, Кристи? Нямам търпение да го гушна.

— Оставих го при лорд Дарби — обясни Кристи и изобрази сияйна усмивка, за да скрие съкрушеното си сърце. — Синджън мислеше, че тукашните планини са прекалено опасни за сина му.

Мери направи крива физиономия.

— Англичани! Фу! Стаята ти е готова, момиче. Иди си почини, сигурно си изтощена.

— Така е, но преди това трябва да те предупредя, че поканих останалите без домове селяни да се преместят в Гленмур, докато оправят колибите си. Тук има много свободни стаи.

— Да, ще се погрижа за това, Кристи. Ти върви да си починеш.

Кристи изкачи стъпалата с натежали крака. Не можеше да си спомни откога не е била толкова уморена. Но един хубав сън щеше да я оправи. Леглото изглеждаше толкова приканващо, че тя се строполи на него напълно облечена и затвори очи. Маргот дойде след няколко минути да ѝ покаже сина си.

— Ето го моя мъничък Ангъс — каза тя, присядайки на ръба на леглото, и подаде момченцето на Кристи.

Сълзи избиха в очите на Кристи, когато взе Ангъс на ръце и го залюля на гърдите си.

— Много хубаво детенце, Маргот.

— Ех, момиче, не плачи — каза Маргот. — Знам, че ти е мъчно за детенцето ти, сигурно много ти липсва. Лорд Дарби не е бивало да ти го взема. Писмото ти не обясняваше много, само дете негова светлост научил за сина си и че живееш с него в къщата му.

— Синджън беше страшно разгневен, повече, отколкото някога съм го виждала. Така и не ми прости задето съм го излъгала — обясни Кристи. — Искаше да ми вземе детето и да ме прогони в Гленмур.

— Не споменавах за анулирането. Отмениха ли брака ти с лорд Дарби?

— Все още сме напълно женени. Поради някаква необяснима причина Синджън не е подал в съда документа за анулиране на брака. Трудно беше. Аз най-накрая го убедих, че Нийл има нужда от мене, и той ми позволи да остана. Не знам какво ще стане сега — изхлипа тя. — Синджън мисли, че ме е грижа повече за моите сънародници, отколкото за детето ми.

— Какво направи английското копеле?

— Каза ми, че ако напусна Лондон, никога повече няма да видя Нийл. Той не разбира, Маргот. Никой, освен планинците не може да разбере защо трябваше да замина.

— Не поиска ли да дойде с тебе?

— Да, поиска, но му казах, че присъствието му тук само ще влоши и без това опасната ситуация. Не можех да му позволя да дойде, Маргот! Обичам го прекалено много, за да рискувам живота му.

— Да, наистина го обичаш — каза мъдро Маргот.

— Знам, че той не ме обича, но между нас има връзка, която не се поддава на обяснение. То е нещо, което усещам в сърцето си. Привличането, което ни събра, е все така силно, както винаги е било. Синджън го осъзнава, но отказва да го признае.

— Щом е така, значи е по-голям глупак, отколкото съм го смятала — каза Маргот. — Ще занеса Ангъс в леглото му, за да си починеш. Ще се видим ли на вечеря?

— Да. Помоли Рори да изпрати конници до крепостите на Макдоналд и Раналд. Трябва да призоват вождовете в Гленмур за

събрание тази вечер. Трябва да решим по какъв начин да спрем тази безсмислена вражда.

— Калъм Камерън няма да миряса, докато не получи каквото иска, а всички знаем какво иска той — предупреди я Маргот и излезе от стаята.

Залата на Гленмур беше пълна с планинци, дошли да чуят думите на своята водачка. Кристи се взираше в изпълнените им с надежда лица и осъзна колко разчитат на нея, за да прекрати тази безсмислена вражда между съюзници.

— Не искаме да се бием срещу съплеменниците си — извика Мърдок Макдоналд, надвиквайки врявата на тълпата. — Искане си нашите овце и крави и семействата ни да са в безопасност в домовете си.

— Знаем какво искате — каза Кристи, вдигайки ръка, за да призове към тишина. — Затова се върнах от Лондон. Вече пратих съобщение на вождовете на Камерън и Маккензи с молба клановете да се съберат на среща в Гленмур след четири дни. Ако тази вражда продължи, ще загинат хора. Вие вече пострадахте, загубихте добитъка си и домовете си.

— Да, но сме готови да отмъстим — обади се Рори, предизвиквайки одобрителен рев. — Макдоналд не са страхливци.

— Преди да направите каквото и да било, аз ще призова към мир. Изчакайте четири дни — възпря ги Кристи. — Ако не се постигне съгласие, ще решим какво да правим по-нататък. Последното, което ни трябва, е истинска война между клановете и мисля, че Камерън разбират, че довеждането на британски войници в планините ще бъде катастрофално за всички ни.

— Ще изчакаме, Кристи — каза Мърдок, говорейки от името на рода Макдоналд. — Но ако Камерън нападнат отново селото ни, няма да седим със скръстени ръце.

— Това е справедливо — съгласи се Кристи. — Трябва да се защитавате. Върнете се в селото. Сложете стражи да пазят добитъка и стойте нащрек. Аз вярвам, че щом вождът на рода Камерън получи съобщението ми, ще нареди набезите да спрат.

Тълпата се разпръсна. Дори Рори излезе, за да вземе участие в патрула. Кристи и Маргот останаха сами в залата.

— Може би трябваше да помоля Рори да остане — каза замислено Кристи.

— Калъм няма да нападне Гленмур — предрече Маргот. — Твърде много го иска, за да го съсипе.

— Да, и аз така мисля.

През следващите два дни не случи нищо. Нито Камерън, нито Маккензи отговориха на поканата на Кристи за среща и тя започна да се страхува, че те ще се опълчат против нея. Поне не бяха подновили опитите си да палят или да крадат още добитък. Крехка надежда за мирно разрешение покълваше в сърцето на Кристи. Тя започна да мисли, че завръщането ѝ в Гленмур има нещо общо със спокойствието, настъпило през последните два дни. Легна си с чувството, че всичко може да се уреди.

През нощта обаче се събуди с ужасното чувство, че не е сама. Най-лошият ѝ кошмар се оказа действителност, когато лъчът лунна светлина, проникващ през прозореца, освети едрата фигура на Калъм, надвесена над леглото ѝ. Тя отвори уста, за да извика, но един парцал веднага я запуши.

— Не знаеше ли, че ще дойда за тебе? Ех, момиче, ти ме обиди дълбоко. Дълго те чаках да се върнеш.

Кристи посегна и издърпа мръсния парцал от устата си.

— Не викай, ако искаш да избегнеш кръвопролитие — предупреди я Калъм. — Не съм сам, а тук има много жени и деца.

— Как влезе?

— Беше доста лесно.

— Какво искаш?

— Тебе искам!

— Нито съпругът ми, нито детето ми са тук, за да ги премахнеш — каза Кристи. — Ние с лорд Дарби още сме женени. Отказвам да тръгна с тебе.

Калъм се засмя тихо. Звукът не беше никак успокояващ.

— Не съм изненадан, че негова светлост не е анулирал брака ви. Не ме е грижа за проклетия англичанин или за копелето му. Тръгваш с мен.

— Казах ти, аз съм омъжена жена.

— Че кога това е спирало някой планинец? Краденето на жени е осветена от вековете традиция. Исках да се ожения за тебе, но ако не

мога, ще те открадна. Щом оставя детето си в корема ти, твоят английски съпруг няма да те иска.

— Ти си полудял! Гленмур принадлежи на лорд Дарби. Той ще те изгони от тези земи.

— Нямам нужда от Гленмур, за да овладея клановете. Ще имам тебе. Ще живееш в моята крепост и ще раждаш моите деца.

— Не! — извика отчаяно Кристи, скачайки от леглото.

Не беше равностоен противник за огромната сила на Калъм. Той само трябваше да се пресегне и да я сграбчи в мощните си ръце. Дъхът излетя от гърдите ѝ, когато той я метна на огромното си рамо. Борбата ѝ нараняваше само нея, докато той я изнасяше от стаята.

— Не забравяй, момиче, ако гъкнеш ще се лее кръв — изсъска той.

Долу ги последваха няколко мълчаливи сенки. Кристи познаваше Калъм твърде добре, за да посмее да извика. А как ѝ се искаше да крещи с цяло гърло.

Само това не беше взела предвид — че може да бъде отвлечена от Калъм!

Синджън вече не знаеше какво да прави. Вече три дни Нийл не спираше да плаче за майка си. Нито той, нито Ефи успяваха да утешат горкото бебе. И въпреки всичките усилия на кърмачката детето не се хранеше добре. Като последно средство Синджън изпрати да повикат сестра му. Спомни си колко добре се разбираха Ема и Нийл последния път, когато им беше дошла на гости, и се молеше тя да успее да успокои разстроеното дете.

Как можа Кристи да постъпи така, питаше се той горчиво, разхождайки се из стаята с Нийл на ръце. Безотговорността към собственото ѝ дете беше най-тежкият грях, който се добавяше към растящия списък с вините на Кристи. Макар че Синджън се опитваше изобщо да не мисли за нея, предателският му ум отказваше да се подчинява. Припомняше си с удоволствие, граничещо с болка, последните им часове заедно. Спомняше си страстта ѝ и се питаше дали не е била престорена. Тя му беше казала, че го обича. Синджън не вярваше в това. Тя нямаше да остави него и Нийл, ако ги обичаше. Очевидно нейните сънародници означаваха за нея повече, отколкото собственото ѝ семейство.

Викове на Нийл върна Синджън към действителността и той си пожела Ефи да не беше отивала на пазар тази сутрин. Но дори всеотдайните грижи на Ефи не можеха да заменят тези на Кристи.

Синджън се зарадва безкрайно, както когато Пембъртън въведе Ема.

Девојката видя безумното изражение на брат си и мигом разбра, че нещо не е наред, никак не е наред.

— Какво му е на Нийл?

— Слава богу, че дойде! — изрече Синджън с искрено облекчение. — Направи нещо. Детето е така вече три дни.

— Дойдох веднага щом получих съобщението ти. Да не би да е болно? Къде е Кристи?

— Няма я — каза Синджън с такава страстна ненавист, че Ема го погледна смаяно.

— Какво си й направил, Синджън? Кристи никога не би заминала без сина си. — Тя протегна ръце. — Дай ми го.

Синджън й подаде Нийл. Макар, че детето не спираше да плаче, виковете му стихнаха. Ема му погука няколко минути, после му заговори с ниски, насърчителни тонове. Жалните стонове на Нийл се превърнаха в спорадични хълцания, а после и съвсем спряха. Когато Ема продължи да му говори тихичко, той положи главичката си на рамото ѝ и се унесе, отчаяното му лице беше мокро от сълзи.

— Заспа — каза Ема. — Горкото дете е изтощено. Ще го отнеса в леглото му. Чакай ме тук, Синджън, искам да знам точно какво си направил на Кристи, та да я накараш да замине.

Синджън отпиваше бренди от кристална чашка, когато Ема се върна. Той я поздрави с чашата и отпи още една здрава глътка.

— Необходимо ли е това, Синджън? — запита тя укорително. — Пиенето няма да разреши нищо.

— Повярвай ми, имам нужда.

Отметна глава и изпразни чашата. Когато посегна към гарафата, Ема я отдалечи от него. — Какво е станало?

Тя беше решена да изкопчи истината, дори ако се наложеше да се скара с твърдоглавия си брат. Беше го правила и преди. Той знаеше колко упорита може да бъде тя, когато си науми нещо.

— Казах ти, Кристи замина.

— Повтарям въпроса. Какво си й направил?

Синджън я изгледа недоволено.

— Нищичко. Опитах се да я убедя да остане, но тя беше непреклонна. Дори се опитах да я убедя, като ѝ забраних да вземе сина ми със себе си. Видя резултатите. Тя все пак замина. Очевидно онези диваци, които нарича свои сънародници, означават за нея много повече от сина ѝ.

— Нищо не разбрах, Синджън. Започни от началото. Кристи трябва да е имала основателна причина да замине.

— Ти седни, аз ще стоя прав — каза Синджън и закрачи напред-назад. — Всичко започна, когато Рори Макдоналд пристигна от Шотландия. Камерън и Маккензи нападнали Макдоналд и Раналд. Всичко е толкова безсмислено. Не ги разбирам тези диваци. Рори

настоя, че Кристи трябва да замине за Гленмур, за да прекрати междуособиците.

— Тя е тяхната водачка.

— На чия страна си? Предложих да отида с нея, но тя каза, че присъствието ми щяло да утежни и без това експлозивната ситуация. Отказа предложението да пратя английски войници да пазят мира, защото се страхуваше, че ще се пролее невинна кръв.

Мъжете са такива глупаци, помисли Ема. Не разбираше ли Синджън, че Кристи нямаше да настоява той да остане в Лондон, ако няма основателна причина? Не я обвиняваше, че не е казала на Синджън за смъртната заплаха към него, но дълбоко в себе си чувстваше, че той има право да го знае.

— Никога не ми е хрумвало, че Кристи може да зарече детето — продължи Синджън. — Но съм грешал.

— Често грешиш, Синджън — укори го Ема. — Тя обича Нийл. Ако не беше толкова задръстен, щеше да разбереш, че обича и тебе.

Синджън я изгледа стреснато.

— Какво те направи такъв експерт по семейното ми положение? Мислех, че не харесваш Кристи.

— Двете с нея имахме дълъг разговор онзи ден, когато дойдохме тук двамата с Джулиън. Открих много неща за съпругата ти. Тя е прекрасна майка. Разбирам, че е направила неща, които трудно се прощават, но си има причина.

Той издаде грубо ръмжене някъде от дълбините на гърлото си.

— Предполагам, че ти е казала защо ме е излъгала и защо се опита да ме измами.

— Да, каза ми.

Синджън изгледа Ема невярващо. Доколкото знаеше, сестра му и Кристи бяха говорили насаме само няколко минути. Как Кристи бе превърнала Ема в своя приятелка за толкова кратко време?

Сложил ръце на кръста си, Синджън изгледа настоятелно Ема, лицето му беше успокоено и строго.

— Ако знаеш нещо, което аз не знам, по-добре ми го кажи.

— Ако не беше толкова упорит, Кристи щеше да ти обясни всичко, което си искал да разбереш. Вместо това ти си се отнесъл към нея като към човек, който не заслужава дори презрението ти, и си

заплашил да ѝ вземеш Нийл. Какъв лицемер! През цялото време, докато говореше, че я ненавиждаш, си спал с нея, нали?

Синджън изгледа сестра си, напълно потресен.

— Ема! Прекалено си пряма!

— О, Синджън, не бъди такъв лицемер. Живеем в модерни времена. Знам повече, отколкото предполагаш. Сега, моля те, ще ми отговориш ли на въпроса?

— Не заслужаваш отговор. Това, което стана между мене и Кристи, си е наша работа. Предлагам да ми кажеш какво знаеш, преди да съм те метнал на коляното си, за да те натупам както трябва.

Ема изфуча възмутено.

— Доста съм голяма за това. Но ще ти кажа всичко, защото вярвам, че трябва да знаеш какви жертви е направила Кристи за тебе. Откъде да започна?

— От началото. Защо ме е излъгала за Нийл? Защо е поискала анулиране, когато това е последното, което съм искал? Последното, което и тя искаше?

Ема си пое дълбоко дъх и разказа историята точно както я беше чула от Кристи, без да пропуска нищо. Изражението на Синджън се смени — от тотално неверие в предпазливо приемане, докато сестра му продължаваше да говори.

— Това е истината! — закле се Ема. — Повярвах ѝ, трябва и ти да ѝ повярваш. Защо иначе ще замине без детето си? За да ти попречи да се озовеш в Шотландия, ето затова. Тя се страхува за живота ти и е направила всичко възможно, за да те опази.

— Защо не допусна, че ще успея сам да се погрижа за себе си? — възрази Синджън.

— Може би защото познава Калъм Камерън. Сам си казвал, че планинците са особени.

— Да. Те са диваци, които крадат от съседите си и се бият помежду си. Без да се замислят, грабят онова, което поискат.

— Доколкото разбирам, Калъм Камерън иска Кристи — намекна хитро Ема.

Ужасен гняв обхвана Синджън.

— Няма да я има! Тя е моя. По дяволите! Ако я докосне с пръст, ще го убия.

Синджън започна да крачи напред-назад, измъченият му ум трескаво търсеше изход. Сега всичко беше напълно ясно. Всичките парчета от мозайката си идваха на местата. Калъм е започнал онази вражда с умисъл и тя беше да принуди Кристи да се върне в Шотландия, където той може да сложи ръка върху нея. Какъв глупак е бил да не изслуша обясненията ѝ, когато тя настояваше да му ги даде. Всичко, от което се беше интересувал тогава, беше да я накаже, задето го е измамила.

Но въпреки безумния му гняв и презрение, страстта му към нея не беше увехнала. Обзе го вина. Кристи го беше приемала в леглото си, съзнавайки, че той я използва. Ако това не доказваше любовта ѝ, нищо не можеше да я докаже. Щеше ли тя някога да му прости? Беше ли убил любовта ѝ към него? Той се молеше дано да не е така, защото сега знаеше какво беше отричал още от деня, когато Кристи беше нахлула в живота му.

Той я обичаше.

Обичаше собствената си съпруга, преди дори да знае, че тя му принадлежи.

— Какво ще правиш сега? — запита Ема.

— Ще отида в Гленмур. Не се знае какво е намислил Камерън. Кристи замина преди три дни. Ако имам късмет, няма да изостана много от нея. Ще пътувам на кон, така ще бъде по-бързо.

— Сигурно не искаш да кажеш, че заминаваш сам! — извика ужасено Ема.

— Да. Кристи беше права за английските войници. Положението в Шотландия сега е неспокойно. Вкарването на войници в междуособиците може да взриви напрежението и да погуби невинни хора.

— Моля те, Синджън, говори с Джулиън, преди да заминеш. Сега го няма, но ще се върне след няколко дни. Ще изпрати мъже да те придружават. Не е необходимо да са войници, но да са обучени да се бият.

— Нима мислиш, че съм толкова беззащитен? Осъзнавам, че съм пропилял по-голямата част от живота си в празни занимания, но сега нещата са различни. Напълно съм способен да се справя сам. Освен това не мога да чакам Джулиън да се върне. Ти и леля Аманда ще останете тук с Нийл, докато ме няма.

— Разбира се. Ще пратя една камериерка да извика леля Аманда.

— Ефи и Гавин ще останат тук, за да помагат. Благодаря ти, Ема, не знам какво щях да правят без тебе.

— Грижи за себе си, Синджън. Няма да понеса нещо да се случи с тебе или с Кристи.

— Не се забърквай в бели, мъжкаранке — изрече Синджън с обич и я целуна нежно по челото.

— И гледай да се държиш прилично, докато се грижиш за сина ми.

— Не бой се, всичко ще бъде наред. Обожавам сина ти. Синджън излезе, за да се приготви за пътуването си до Шотландия.

Кристи крачеше из стаята като току поглеждаше мрачно към заключената врата. Беше затворничка. Как допусна това да се случи? Поне Калъм я беше оставил сама, макар и заключена. Отначало тя се страхуваше, че може да ѝ се натрапи, но той просто я затвори вътре и я остави да се яде вътрешно и да се тревожи в самота.

Стаята беше чиста и подредена, но малка. Беше на втория етаж, твърде високо над земята, за да се опита да скочи от тесния прозорец. Кристи знаеше, че в къщата има и други от рода Камерън, защото чуваше гласове и звуци от разни дейности долу. Уморена да мери стаята с крачки, тя приседна на ръба на леглото и придърпа износеното одеяло над нощницата си. Запита се какво ли ще помислят съплеменниците ѝ, когато видят, че я няма, и се замоли да не действат прибързано и да не се втурнат да нападат, преди да е имала възможност да влее малко разум в главата на Калъм.

Беше смаяна, като осъзна колко лесно е влязъл той в Гленмур. Потръпна, като си помисли какво би могло да стане, ако Синджън беше там. Щеше да бъде убит в леглото си, без да има шанс да се защити. Независимо какво щеше да се случи с нея, тя знаеше, че е била права да държи Синджън далече от Шотландия. И макар да не искаше да си го признае, той беше прав, като задържа Нийл в Лондон.

Тя чу шум отвън и се втурна към тесния прозорец. Това, което видя, вледени кръвта и. Мъже от родовете Макдоналд и Раналд, въоръжени с най-различни оръжия, се бяха събрали в двора. Пред тях стояха хора на Камерън и Маккензи, всички въоръжени до зъби.

Сърцето на Кристи се заблъска в гърлото ѝ, когато Рори пристъпи напред, свиреп като дивен воин.

— Пуснете нашата водачка — настоя той. Калъм излезе напред, за да застане срещу Рори.

— Какво ви кара да мислите, че Кристи Макдоналд е тук?

— Никой, освен тебе няма да я отвлече от леглото ѝ. Ти направи нещо ужасно, Калъм Камерън. Ако не я върнеш невредима, ще се лее кръв. Склонен ли си да изложиш на опасност живота на роднините си?

— Никой няма да стори зло на Кристи — обеща Калъм. — Не съм направил нищо, което да не е било правено и преди. Всички знаете, че краденето на съпруги е осветена от вековете традиция. Щом оставя детето си в корема ѝ, съпругът ѝ няма да я иска. Имаш думата на Камерън, че няма да ѝ се случи нищо лошо.

— Изведи я навън! — каза Мърдок, пристъпвайки напред, за да подкрепи Рори. — Не ти вярваме, Калъм Камерън. Не ни даваш друг избор, освен да се биеш за свободата на нашата водачка.

Кристи чу всяка дума и осъзна какво ще последва, ако Камерън и Макдоналд се сблъскат. Щяха да загинат хора, жени и деца щяха да страдат без подкрепата на своите мъже и бащи, ако те загинеха в боя. Тя не можеше да допусне това да се случи. Навеждайки се от прозореца, сви длани около устата си и извика с все сила към събралите се долу мъже:

— Макдоналд! Раналд! Чуйте ме!

— Това е Кристи Макдоналд!

Всички очи се обърнаха нагоре към прозореца. Калъм свирепо изрева:

— Прибери се, Кристи! Аз ще се разбера с твоите роднини.

— Не! Аз съм вашата водачка. Роднините ми очакват моето решение.

— Говори, Кристи! — викна Мърдок. — Ако ни кажеш да освободим света от Камерън и Маккензи, така ще бъде.

— Без кръвопролития, Мърдок! — извика Кристи. — Ще се справя сама. Върнете се по домовете си. Поправете си колибите. Камерън няма да ви нападат повече, нали, Калъм?

Кристи не знаеше дали ще се справи с Калъм, но роднините ѝ стъпваха на опасна почва. Истинска война между клановете можеше да трае с години, водейки до тежки последици за бъдещите поколения.

Всичко беше абсолютно безсмислено. Колкото до краденето на съпруги, така се беше правило в миналото и щеше да продължи и занапред, докато родовете не престанеха да враждуват. Тя обаче сама трябваше да откаже Калъм от тези му мераци.

Калъм мълча толкова дълго, че Кристи се уплаши. Беше почти готова да се откаже и да се опита да му въздейства по друг начин, когато той най-накрая благоволи да отговори.

— Вървете си по домовете. Имам това, което искам. Вече няма защо да се страхувате от Камерън, стига да ме признаете за ваш вожд. Стариият Ангъс не беше прав да реши, че една слаба жена може да води клана. Аз бях естественият избор, но той ме подмина в полза на внучката си. Точно сега е време аз да поема водачеството на клана.

Рев на негодувание се надигна от редиците на Макдоналд и Раналд, мъжете размахаха оръжията си и ги насочиха напред, готови да се бият, за да запазят законната си водачка.

— Не! Долу оръжията — извика Кристи. — Приберете се по домовете си. Оставете ме аз да се оправя. Няма да започвате война днес заради мен!

Зловеща тишина надвисна над двора, докато планинците смилаха думите на Кристи. Някои от тях все още държаха да се бият, но накрая надделя гласът на разума. Мърдок взе нещата в свои ръце.

— Много добре, ще уважим желанията на нашата водачка и ще си тръгнем, Камерън, но пак ще чуете за нас. Лорд Дарби ще бъде уведомен незабавно. Той няма да позволи да оскърбявате съпругата му. Краденето на жени може да е традиция тук, в планините, но в Англия е престъпление. Колкото и да са ми противни англичаните, те все още управляват земята ни.

— Никой не управлява Камерън — извика Калъм. — Предупреждавам ви. Дръжте лорд Дарби далече от Гленмур, ако ви е мил животът му.

— Съгласна съм — викна Кристи към роднините си. — Довеждането на лорд Дарби в Шотландия ще бъде грешка. Върнете се по домовете си и ми позволете да се справя с това.

С мърморене и ругатни планинците се пръснаха и всеки клан се върна в своето селище. Калъм погледна свирепо нагоре към Кристи; тя посрещна яростния му поглед с хладно презрение. Той можеше да мисли, че е надделял сега, но нямаше да му се размине. По някакъв

начин тя щеше да провали плановете му и да се върне при съпруга си и при сина си.

Мигове по-късно тя чу стъпки нагоре по стъпалата и се приготви за гнева на Калъм. Чу стъргане на метал от ключа, който се обръщаше в ключалката, после вратата рязко се отвори. Калъм влезе вътре с лице, мрачно като буреносен облак.

— Ти ме направи на глупак!

— Ти си глупак, Калъм Камерън. Нито Макдоналд, нито Раналд ще се подчинят на водачеството ти. Ако продължиш с тази глупост, ще си навлечеш повече неприятности, отколкото можеш да оправиш. Планинците не са забравили поражението при Кулоден. Може би искаш повече и от мене да докараш английски войници в Гленмур и да им позволиш да наложат волята си над нас.

— Мислех, че ненавиждаш английските копелета, които убиха родителите ни. Виж се сега! Станала си английска курва.

— Аз съм съпруга на лорд Дарби от седемгодишна — напомни му Кристи. — Знаеш, че нямах думата по този въпрос.

— Да, съпруга само по име, докато не го намери в Англия и не се направи на курва пред него. Да не мислиш, че не знам какво си правила и защо? Искаше детето му, за да запазиш скъпоценния си Гленмур. Вече не си една от нас, Кристи Макдоналд.

— Тогава ме остави да се върна в Англия при мъжа и детето си. Не можеш да ме насилиш, Калъм, защото няма да ти позволя.

Калъм се изсмя остро.

— И как ще ме спреш?

Хващайки я през талията, той я дръпна към себе си и притисна уста към нейната. Целувката му беше гневна, наказваща, без намек от нежност. Когато той заби език в устата ѝ, Кристи се задави и го отблъсна, избърсвайки уста с опакото на дланта си.

— Отвратителен си!

Лицето му грозно се разкриви и той размаха юмрук под носа ѝ.

— Ти си жена. Наистина ли мислиш, че можеш да ме спреш, ако те искам? — Пристъпи заплашително напред. — Щом оставя детето си в корема ти, скоро ще се примириш да бъдеш моя жена.

Кристи му отправи самодоволна усмивка.

— Малко късно е за това. Вече нося дете от съпруга си.

Калъм разтвори юмрук и я удари през лицето. Звезди избухнаха в главата ѝ, тя се завъртя и падна на пода.

— Лъжеш!

Той се приближи към нея с лице, почервенияло от ярост. Кристи се дръпна от него.

Той я хвана за раменете и я накара да се изправи.

— Не ме докосвай!

Одеялото, което държеше плътно до шията си, падна. Тънката ѝ нощница я оставяше почти гола и уязвима за пронизващия му поглед. Той я гледа втренчено дълго време, после раздра нощницата от деколтето до подгъва. Заточиха се дълги, безкрайни минути, докато се взираше в нея.

— Не изглежда да носиш дете.

Кристи сграбчи одеялото и го уви около себе си. Той не я спря.

— Още е рано да проличи.

Честно казано, тя нямаше представа дали носи детето на Синджън. Не беше заченала, преди да замине от Лондон, но последната им нощ заедно може би беше променила нещата.

— Само да ми падне оня мръсен англичанин! Няма да се оставя да ме измамат, Кристи Макдоналд. Май пак ме лъжеш. Аз ще изчакам. Но ако си ме излъгала, няма да излезеш от тази стая, докато не заченеш от мен!

— Само през трупа ми — изсъска Кристи. — Никога няма да ме докоснеш, кълна се.

Калъм я изгледа с присвити очи.

— Смъртта ти може да ми донесе всичко, което искам, при това с по-малко неприятности.

— И ще доведе до истинска война, която ще докара английски войници в Шотландия.

— Въстанието е неизбежно.

— Кулоден беше преди много години. Време е да го оставим да почива в мир. Върни ме в Гленмур и всичко ще ти бъде простено.

— Не ми трябва прошката ти — изфуча Калъм. — Нито пък те искам, докато носиш дете от англичанин. Не те ли тревожи, че мъжът ти е имал повече любовници, отколкото са моите роднини?

Кристи се изчерви и отвърна поглед.

— Остави мъжа ми на мира.

— Няма да му се случи нищо, стига да си остане, където е.

— Не искаш мене, Калъм, признай си. Искаш властта ми.

— Не го отричам. Исках да се ожения за тебе, за да ти помогна да предвождаш сънародниците ни, но сега трябва да се задоволя да те имам само като любовница.

Раменете на Кристи се стегнаха.

— Не забравяш ли нещо? Щом Синджън научи какво си направил, ще дойде за мене.

Макар да би предпочела Синджън да остане в Лондон, където беше в безопасност, сърцето ѝ казваше, че той ще се бие за това, което смята за свое.

— Надявам се да го направи — каза Калъм. — Ще го чакаме.

— Ами ако доведе войници от гарнизона в Инвърнес?

— Толкова по-добре.

Калъм се обърна, за да излезе.

— Чакай! Имам нужда от нещо за обличане.

— Когато му дойде времето, Кристи Макдоналд, когато му дойде времето.

За голяма радост на Кристи, Маргот пристигна на следващата сутрин с вързоп дрехи. Калъм беше отишъл със стадото си и Маргот вдигна такава врява, че Доналд Камерън, който беше оставен да пази селото, ѝ позволи да влезе да види Кристи, само и само да не се разправя с нея.

Маргот се втурна в стаята и я прегърна силно.

— Донесох ти топли дрехи.

— Слава богу. С това одеяло съвсем замръзнах.

Обезпокоеният поглед на Маргот огледа Кристи.

— Онова копеле направи ли ти нещо?

— Не и няма да му позволя. Той просто иска властта над клана.

Маргот не изглеждаше убедена.

— Закани се да те остави бременна, та съпругът ти да не те иска.

Кристи ѝ отправи заговорническа усмивка.

— Казах му, че вече нося дете от Синджън.

— Наистина ли?

Кристи вдигна рамене.

— Не, но така печеля време. Калъм сериозно се е амбицирал да ми направи дете, но няма как да го направи, ако вече съм бременна.

— Внимавай, момиче — предупреди я Маргот. — Калъм Камерън е властолюбец. Амбициозните и властолюбиви мъже са опасни. Сигурна ли си, че не искаш да пратим известие до негова светлост?

Кристи прехапа устни и замълча. Най-горещото ѝ желание беше Синджън да ѝ помогне в тази бъркотия. Може би сгреша, като не му каза за заплахите на Калъм. Ако той беше изслушал обясненията ѝ, когато тя се беше опитала да му го даде, сега нямаше да е в това положение.

— Може би си права, Маргот, но аз оскърбих Синджън по такъв начини, че той едва ли се интересува какво ще стане с мене.

— Защо не го оставиш той сам да реши?

Кристи въздъхна унило.

— Е добре, Маргот, да бъде по твоemu. Съобщете му. Но щом Нийл е при него, не виждам защо ще се интересува от съдбата ми.

— Може пък да се изненадаш — каза загадъчно Маргот.

Разговорът им се прекрати изведнъж, когато намръщеният Калъм нахълта в стаята и нареди на Маргот да излезе.

19

На следната сутрин Синджън прекрачи прага на Гленмур. Голямата зала беше пълна с мъже от родовете Макдоналд и Раналд. Погледът му потърси Кристи и когато не я намери, лошо предчувствие пропълзя по гръбнака му. Рори говореше и всички като че ли го слушаха. По едно време гласът му се извиси гневно и Синджън спря, за да чуе.

— Един от нас трябва да отиде в Лондон за негова светлост незабавно — настояваше Рори. — Колкото и да не обичаме англичаните, лорд Дарби доказва, че не ни е враг. Той е съпруг на нашата водачка и господар на Гленмур. Заслужава да знае какво става.

Сърцето на Синджън се разтуптя. Дали нещо не се е случило с Кристи? Ръцете му се свиха в юмруци. Ако Калъм ѝ е направил нещо, щеше да си плати скъпо и прескъпо.

— Няма нужда да ходите в Лондон — каза той и излезе в средата на залата. — Както виждате, аз съм тук. По-добре някой да ми каже какво става. Къде е жена ми?

— Синджън! — извика Рори. — Слава на бога, че дойде. Откъде разбра?

— Какво да разбере, Рори?

— Ще го кажа направо: Калъм Камерън отвлече Кристи.

Очите на Синджън станаха смъртно студени, а изражението му разкриваше твърдост, каквато малцина бяха виждали досега.

— Как?

Тази единствена дума предаваше цяла палитра от емоции.

— Никой като че ли не знае точно как Калъм и хората му са се вмъкнали в крепостта. Нашите мъже пазеха селото — домовете и добитъка си. Когато Кристи не се появи на следващия ден, всички разбрахме, че Калъм е виновникът.

— Кога стана всичко това?

— Преди три нощи.

— И не сте направили нищо друго, освен да говорите? — изрева Синджън. — По дяволите! Страхливци ли сте всичките?

Мърдок пристъпи напред, лицето му беше гневно.

— Макдоналд не са страхливци. Въръжихме се и отидохме да търсим сметка на Камерън още на следващия ден, бяхме готови да се бием за нашата водачка.

— Успокой се, Мърдок — заувещава го Рори. — Негова светлост не знае какво е станало. Нека да обясня. Бяхме готови да използваме сила, за да спасим Кристи, но тя призова към предпазливост. Каза, че е невредима, и поиска да овладее ситуацията без кръвопролитие.

— И вие ѝ повярвахте? По дяволите, Кристи е жена. Какво може да направи тя, когато цял един клан въръжени мъже си тръгва с подвити опашки?

Мърдок се изправи в целия си ръст от шест фута и шест инча.

— Тя е нашата водачка. Стариат Ангъс ѝ вярваше, ние също. Думата ѝ е закон за нас.

— Какви са намеренията на Калъм? Трябва да е отвлякъл Кристи с някаква цел.

Настъпи тътрене на крака и прочистване на гърла, преди Рори да се наеме да осведоми Синджън за плановете на Калъм.

— Шотландия, особено планинската, е страна с традиции. Една от тях продължава въпреки забраните.

Синджън усети хлад.

— Давай направо, Рори.

— Говоря за краденето на жени. И до днес съществуват вражди, които са започнали с това, че един вожд е откраднал съпругата на друг.

— Не ме интересуват вражди и кланови войни. Кристи е моя съпруга. Никой няма право да я краде. Какво се надява да спечели той?

— Вярва, че като я направи своя любовница, това ще му спечели властта, която му е необходима, за да вдигне въстание против англичаните. Властта е всичко, което иска. Смята да...

Тук Рори съвсем се запъна.

— Казвай, човече! — изрева Синджън. — Казвай всичко.

— Калъм смята да направи дете на Кристи. Знае, че си твърде горд, за да я приемеш след това.

— Негодник мръсен! Ще го убия! — изригна Синджън. — Ще го убия.

— Добре е, че си тук — отбеляза Рори. — Точно обсъждаме какво да предприемем. Кристи не иска да се лее кръв, но не виждаме друго разрешение.

Мисълта, че Кристи е прекарала три дни и нощи като пленница на Калъм, подлуди Синджън. Докато кланът губеше време тук в плановете как да си отмъстят, Калъм е могъл вече сто пъти да изнасили Кристи.

— Ако викна гарнизона от Инвърнес — заговори Синджън, — това почти сигурно ще доведе до проливане на невинна кръв.

— Да, така е. И Кристи мисли, че довеждането на английски войници ще докара повече вреда, отколкото полза — отвърна Рори.

— Трябва да се справим сами — изрече мрачно Синджън. — Всяка минута, в която Кристи остава пленница на Калъм Камерън, може да е фатална.

— Какво предлагате? — запита Мърдок. — Макдоналд са с вас, ваша светлост.

— Раналд също — излезе напред вождът на другия род.

— Първо ще свикаме събрание на всички родове от клана: Макдоналд, Раналд, Маккензи и Камерън — разпореди се Синджън, — и ще поискаме Кристи да бъде освободена.

— Ха! Вече опитахме — намръщи се Мърдок.

— Да, но може би аз ще успея да ги убедя. Слушайте внимателно, ето какво смятам да направя.

Мъжете пристъпиха по-близо докато Синджън излагаше плана си. Той нямаше представа дали ще успее, но така или иначе шансовете за мирен изход бяха твърде малко. Ако планът се провалеше, нямаше да има друг избор, освен да доведе английските войници в Гленмур.

Веднага бяха разпратени куриери с покана до родовете Камерън и Маккензи за среща с Макдоналд и Раналд. Преди хората да заминат, Синджън предупреди всекиго поотделно да пази в тайна неговото пристигане в Гленмур, за да може планът им да успее.

Куриерите се върнаха след няколко часа. Маккензи се бяха съгласили сравнително лесно да се срещнат с другите родове, но Камерън отначало се колебаели. Но щом осъзнаха, че или трябва да се съгласят на срещата, или да рискуват порицание от страна на Маккензи, се съгласиха неохотно, настоявайки срещата да се състои в селището на рода Камерън.

Синджън одобри мястото на срещата и изпрати Рори обратно да изложи условията. Кристи трябваше да присъства. Налагаше се Рори да употреби всичките си способности да убеждава, за да накара Калъм да се съгласи.

— Защо да се съгласявам с условията ви, като в мен е силата? — възрази той. — Докато водачката е под моя власт, не можете да искате нищо.

— Може да загубиш съюзниците си от Маккензи, ако не позволиш на Кристи да присъства на срещата. Тя е твоя предводителка.

— Тя ми е любовница — изтърси нахално Калъм.

— Тя е твоята водачка — настоя Рори.

— Много добре — изсъска Калъм. — Да бъде по вашему. Ще се срещнем точно тук, на двора, утре по обед.

— Така да бъде — отсече Рори.

— Не си мисли, че ще промениш намеренията ми — предупреди го Калъм, обръщайки му гръб.

Калъм нахълта в стаята на Кристи минути след като Рори си отиде. Тя скочи на крака, като внимателно следеше всяко негово движение.

— Чух гласове отвън. Какво става?

— Роднините ти искат среща на клана.

— Съгласи ли се?

Тя се опита да не показва възбудата си, за да не би Калъм да се ядоса и да откаже.

— Маккензи се съгласиха, затова нямах избор. Но това не променя нищо. Ти си ми обещана още от раждането ти. Не трябваше да се омъжваш за онова английско копеле.

— Била съм ти обещана преди Кулоден. Бащите и на двамата ни умряха в този ден и с тях умряха и плановете им. Кралят взе Гленмур и даде мене и земите ми на лорд Дарби. Приеми го и се откажи.

— Никога! — закле се Калъм. — Ако не мога да се оженя за тебе, ще бъдеш моя курва.

— Синджън ще...

Калъм махна рязко с ръка.

— Мислиш ли, че съпругът ти ще се вдигне дотук да те защити? Най-вероятно ще си намери друга жена, с която да спи, и ще те

забрави.

Кристи се страхуваше, че Калъм може да е прав, но отказваше да изпадне в отчаяние.

— Кога ще бъде тази среща?

— Утре по обед. Те искат да присъстваш, макар че аз съм против. Искат да се убедят, че ти няма нищо. Ако ги оставиш с друго впечатление, жено, ще си изпатиш.

— Не си ми направил нищо, Калъм, само ме лиши от свободата ми.

— Когато получа доказателство, че не носиш дете, ставаш моя. — Той се обърна, за да излезе. — Приятни сънища, Кристи Макдоналд.

Никога няма да бъда твоя, закле се Кристи, докато се приготвяше да си легне. Каква глупачка е била — да мисли, че може да влее разум в главата на Калъм. Сега знаеше какво трябва да направи и се стегна, за да се приготви за предстоящата конфронтация. Щом всичките родове се съберяха на едно място, нямаше да има по-подходящ момент да даде на Калъм това, което той искаше. Нямаше друг избор, освен да се откаже от водачеството си в негова полза. Щом направеше това, той нямаше да има причина да я задържа повече.

Чувствайки се много по-добре от дни насам, Кристи се пъкна в леглото и веднага се унесе. По някое време през нощта се събуди от силна болка, толкова дълбока, че сякаш я разкъсваше на парчета. Липсваше ѝ Нийл. Чувстваше липсата му с всяка фибра на съществуването си. Млякото ѝ отдавна беше спряло и болезнената празнота в гърдите ѝ ѝ напомняше за самотата. Ридание сви гърлото ѝ, когато си спомни лицето му. Дали я помнеше?

Мислите ѝ се насочиха към Синджън. През дългите часове на пленничеството си бе мислила много за отношенията им и за своите грешки. Дали щеше да има втори шанс да оправи нещата със съпруга си? Беше се провинила толкова пъти. Когато замина първия път за Лондон, нямаше намерение да се влюби в леконравния си съпруг.

Всичко, което беше чувала за него, го представяше като мъж без характер, съвсем пропаднал, женкар, който сменя любовниците като бельото си. Но тогава това нямаше никакво значение. Всичко, което искаше тя, беше наследник за Гленмур.

Никога не ѝ беше и хрумвало, че ще се влюби в Синджън. Беше го наранила, но той продължаваше да бъде мил с нея. Любовта му към сина му беше безусловна и семейството означаваше всичко за него. И имаше добро сърце.

През следващите седмици тя беше започнала да мисли, че той се интересува от нея, а после разби щастие, което можеха да постигнат, като му каза, че детето им е умряло. Можеха да имат бъдеще заедно, ако тя не го беше оставила заедно с Нийл в Лондон и не се беше втурнала да помага на сънародниците си.

Разстроена и изпълнена с угризения, Кристи най-накрая заспа. Но сънищата ѝ бяха неспокойни. Мяташе се и бълнуваше. Тя сънуваше неизразима страст, носталгично желание, несподелена любов. На сутринта се събуди бледа и изтощена.

Синджън беше облечен в снежнобяла риза, шотландска карирана пола и планинско кепе с дръзко перо, нахлупено ниско на челото му. Присъедини се към планинците, събрани в залата, за да закусят. Дори да се чувстваше неудобно, че е с голи колене и крака, не го показваше. Беше облечен като планинец и беше изненадан от гордостта, която усещаше от този факт.

— Никой да не прави нищо без моя заповед — напомни им Синджън, когато стана от масата и хвърли салфетката си. — Не искам Кристи да пострада. Калъм е непредсказуем, не се знае какво може да направи, ако го притиснат в ъгъла. Съгласни ли сме?

Хор от одобрителни възгласи последва кратката му реч.

— Въръжете се. Няма да отиваме като агнета на заколение.

Синджън препаса шпага от фина толедска стомана. За разлика от неудобната сабя, предпочитана от планинците, неговата беше тънко наточена рапира, по-лека и по-смъртоносна в ръцете на умел фехтовач. Беше оръжие, с което Синджън беше свикнал, тъй като беше вземал уроци от най-добрите майстори години наред.

По даден от него мълчалив знак планинците се изнизаха през вратата с мрачни лица. Всеки мъж беше готов да се бие, ако се стигне до сблъсък. Бяха толкова верни на Кристи, колкото и тя на тях.

Кристи стоеше в двора на крепостта на Камерън, за да чака пристигането на роднините си. Маккензи бяха дошли по-рано и се

съвещаваха с Калъм. Изглеждаха притеснени и Кристи не ги обвиняваше. Калъм беше толкова решен да вземе властта за себе си, че някои от роднините му се опасяваха, че е отишъл твърде далече.

Кристи погледна към тресавищата, когато ветрецьт донесе звуците на гайда. Те идваха. Почти двеста души от родовете Макдоналд и Раналд, всички облечени в отличителните карирани поли и кепета, маршируваха през тресавищата под жалостивия вой на гайдите. Сърцето ѝ се изпълни с гордост. Това бяха хората от нейния клан, всички до един готови да умрат за нея, ако тя го поиска. Стиснала зъби, тя мълчаливо се закле, че няма да допусне и една капка кръв да се пролее заради нея.

Съюзниците на Калъм се строиха в двора, с развети от вятъра поли, стиснали оръжията си в потни юмруци. Калъм пристъпи напред. Мърдок, старейшината на рода Макдоналд, излезе насреща му.

— По каква работа сте дошли, Мърдок Макдоналд — изрече Калъм.

— Пуснете Кристи Макдоналд.

— Тя вече спи в моето легло.

Кристи простена.

— Копеле! — извика Рори.

Ако Мърдок не го беше дръпнал назад, той щеше да се хвърли върху Калъм.

— Пуснете нашата водачка или се пригответе за бой! — повтори Мърдок.

— Защо? Съпругът ѝ няма да я иска сега, затова мога да я задържа.

Кристи веднага съзря опасността. Едно движение към оръжията — и битката щеше да стане неизбежна. Тя не можеше да позволи това да се случи. Провирайки се между Камерън и Маккензи, тя застана между тях и защитниците си.

— Никакво кръвопролитие — помоли тя. — Имам решение. — Извърна се с лице към Калъм. — Имам предложение за тебе, на което няма да можеш да откажеш.

— Много добре, момиче, изложи го — каза Калъм пренебрежително, — но не си мисли, че ще ни залъжеш с думи.

— Хора от клана, които ме наричат своя водачка, са събрани тук.

— Какво си намислила, жено?

— Ето какво. Вече не искам да бъда водачка.

Макар да го изрече убедително, сърцето ѝ преливаше от тъга. Непростимо нарушаваше волята на дядо си, но не можеше да се сети за друг начин да предотврати кръвопролитие. Кристи се обърна към събралата се тълпа.

— Желанието ми е да приемете Калъм Камерън за нов водач на клана. В замяна той трябва да обещае, че ще ме пусне без бой.

Мақдоналд и Раналд размахаха оръжие, всички нададоха протестни викове. Кристи нямаше представа, че думите ѝ ще причинят такова недоволство и се уплаши, че битката е неизбежна, защото и двете страни се придвижиха една към друга с мрачни намерения.

Изведнъж един мъж си проби път през разгневената тълпа. Носеше карираната пола на Мақдоналд и характерното кепе. Бялата му риза беше опъната по широките рамене, полата едва покриваше коленете му, разкривайки мускулести крака, твърдо стъпили на земята. Ножът, затъкнат на колана му, изглеждаше смъртоносен, но не толкова, колкото сабята, препасана на кръста.

Кристи вдигна изумен поглед към лицето му. Дъхът заседна в гърлото ѝ, когато се взря в тъмните, заплашителни очи на Синджън. Чу Калъм да изригва проклятие и осъзна, че не само тя беше разпознала маркиз Дарби. Тръгна към Синджън, но Калъм посегна и грубо я дръпна към себе си.

Почувства твърдия поглед на Синджън да я обгръща и за малко не се огъна под напрежението в очите му. Сърдеше ли ѝ се? Тя знаеше, че трябва да е чул безочливата лъжа на Калъм, че я бил направил своя любовница, и се запита дали Синджън е повярвал. Какво правеше той тук?

— Пусни я! — заповяда Синджън. — Няма да има сделка. Кристи Мақдоналд е и винаги ще бъде водачка. Никой не може да ѝ отнеме това право.

Калъм извади с едно гладко движение ножа от пояса си и го притисна до шията на Кристи.

— Къде ти е гордостта, англичанино? Не разбираш ли? Кристи е моя курва.

Кристи видя как един мускул подскача на челюстта на Синджън.

— Кристи е моя съпруга! — заяви свирепо Синджън. — Пусни я сега или се приготви да се защитава.

— Ти си глупак, англичанино. Никой планинец няма да рискува живота си заради курвата на друг мъж — изрече подигравателно Калъм.

— Ние всички сме готови да рискуваме живота си за нашата водачка — извика Рори, размахвайки оръжие.

— Стойте! — заповяда Синджън. — Преди да вдигнете оръжие, помислете за последиците. Английският гарнизон в Инвърнес не е толкова далече, че да не чуят за битката и да не дойдат да разберат какво става. Това ли искате? Други кланове ще се надигнат да ви дойдат на помощ. Сблъсъкът тук може да се превърне в истинска война, да доведе до унищожение и смърт в планините. Короната няма да толерира непокорство. Войниците ще дойдат и ще бъдат хиляди, ще има много смърт. Вие ще загубите своите домове, приятели, любими хора. Искате ли да се откажете от всяка свобода, която ви е останала сега, заради амбициите на един мъж?

Мъжете от родовете Камерън и Маккензи си размениха нервни погледи и се размърдаха неспокойно, виждайки картината, която описа Синджън.

— Не слушайте английското копеле — извика Калъм, притискайки още повече ножа си към шията на Кристи.

Синджън видя капка кръв на острието на Калъм, гневът го заслепи. Тя изглеждаше толкова бледа, така крехка; кой знае какво ѝ беше направил тоя дивак. Ако животът ѝ не беше заложен, той щеше да разкъса страхливеца на парчета. Вместо това продължи да призовава мъжете, съюзили се с Калъм.

— Сигурно помните Кулоден. Всички вие загубихте любими хора в битката, някои от вас останаха без домове, когато земите ви бяха конфискувани от короната. Ако следвате вожда на Камерън, ще загубите всичко, което сте спечелили след Кулоден. Да, аз съм англичанин, но един ден Гленмур ще принадлежи на моя наследник, на сина на Кристи, и не искам да го видя разорен или хората му унищожени. Вървете си по домовете, Маккензи! Стига толкова, Камерън! Това може и трябва да се разреши между мен и Калъм.

— Стойте и се бийте! — изрева Калъм, когато видя Маккензи да започват да се пръскат.

Един по един те се обръщаха и излизаха от двора, докато остана само вождът на рода им.

— Англичанинът е прав, Камерън — каза той. — Не можем да си позволим да загубим синовете, бащите и братята си в нова война. Не възразих да крадем добитъка на съседите, но да убивам собствените си сънародници е погрешно. Моите хора стоят твърдо зад водачката Кристи Макдоналд.

Казвайки това, той се обърна и последва мъжете от рода си към собственото им село, оставайки Калъм да стои сам със своите хора. Те също бяха показали нежеланието си за нов хаос в земите си, като се бяха отдалечили на разстояние от вожда си.

— Ти загуби, Камерън! — извика Синджън. — Много внимателно махни острието от гърлото на Кристи!

— Само двамата сме, английско куче — изръмжа Калъм, сваляйки ножа си от гърлото на Кристи, и го запрати към Синджън.

Кристи мигновено се хвърли напред и блъсна Синджън с цялата си тежест, падайки заедно с него в купчина от поли и крака. Въздухът изсвистя, излизайки между зъбите на Синджън, докато се опитваше да си поеме дъх. Тогава с ъгълчето на окото си забеляза Калъм да скача напред и да вдига сабята си. Имаше малко време да мисли и още по-малко да реагира, когато ръцете му се обвиха около Кристи и двамата се завъртяха в миг, преди сабята да разсече земята, където бяха лежали само преди броени секунди.

Веднага десетина мъже от рода Макдоналд скочиха в негова защита. Също толкова от рода Камерън пристъпиха напред, за да ги посрещнат. Страхувайки се да не избухне бой, Синджън пусна Кристи и ѝ помогна да стане, бутвайки я към Рори, за да я пази. После извади шпагата си.

— Това е между нас двамата, Камерън. Да си остане така. Имаш ли кураж да се биеш с мен?

— Имам повече кураж от тебе, англичанино — изръмжа Калъм. — Тази твоя хубавичка сабя не е достоен противник за моята.

Той хвърли поглед към мъжете от рода си, които още бяха готови за бой и чакаха заповедите му.

— Отстъпете, Камерън, за да покажа на негова светлост как се бият планинците.

Синджън даде знак на Макдоналд да се дръпнат и мъжете разчистиха място за двамата.

— Синджън! Не!

Той чу ужаса в гласа на Кристи, но не ѝ обърна внимание, съсредоточавайки се върху Калъм и търсейки слабите му места. Дватама кръжаха внимателно и се дебнеха взаимно. Калъм направи първия ход, целейки се в корема на Синджън. Синджън се отмести с лекота. После започнаха сериозно да се бият със серия от удари и контраудари. Атаките на Калъм бяха трескави, с много гняв. Движенията на Синджън бяха пресметнати и смъртоносно точни.

Проля се и първата кръв. Синджън получи плитка рана на ръката, а Калъм — в бедрото. Никой от двамата обаче още не беше сериозно ранен. Калъм сечеше със сабята си, влагайки цялата си сила, докато Синджън намираще пролуки и удряше по уязвими места. Синджън не искаше да убие Калъм, макар да знаеше, че планинецът щеше да го съсече без никакви угризения.

Пот се стичаше в очите на Синджън и той я изтри с опакото на дланта си, размазвайки и кръв по челото си. Ръката му започваше да изтръпва и той осъзна, че трябва скоро да приключи, преди Калъм да успее да нанесе успешен удар. Започна да напада, финтираше и сечеше, докато на Калъм не оставаше нищо друго, освен да се защитава от светкавично движещото се острие на Синджън.

Скоро на наблюдаващите им стана ясно, че лорд Дарби не е новак във фехтовката. Очевидно Калъм също го разбра, защото се опита да спечели терен с няколко сечащи удара. Но беше безсилен пред превъзходящото го умение на Синджън. С едно ловко движение, по-бързо, отколкото можеше да види окото, Синджън изби сабята от ръката на Калъм. С леко извъртане на китката той притисна смъртоносния връх на рапирата си под брадичката на Калъм.

— Давай, копеле такова! — изръмжа Калъм. — Хайде, убий ме.

Синджън беше силно изкушен да го стори. Калъм беше докосвал Кристи, беше отнел от нея онова, което бе само негово, на Синджън. Заслужаваше да умре! Стисна челюсти и завъртя ръка.

Внезапно Кристи се втурна към него, очите ѝ го умоляваха.

— Синджън! Не! Не го убивай.

Той я изгледа изумен.

— Искаш да го оставя жив? След всичко, което ти е причинил?

— Той не... ти не разбираш. Не го убивай, Синджън, моля те.

С подчертано колебание Синджън полека отпусна надолу рапирата си.

— Много добре. Може да запази мизерния си живот, но само ако коленичи в краката ти и положи клетва за вярност пред хората от рода си.

Калъм изглеждаше извън себе си. Лицето му беше червено и подуто, очите — присвити и Синджън се побоя, че ще откаже.

— Е? Какво решаващ, Камерън? Смърт или вярност към водачката?

Погледът на Калъм се местеше диво, накрая се спря върху сабята му, която лежеше на известно разстояние от него. Синджън бързо я ритна надалече.

— Копеле такова! Избирам да живея — изсъска Калъм, коленичейки непохватно в праха пред краката на Кристи.

— Кажи думите — настоя Синджън.

— Заклевам се...

Изведнъж Калъм се свлече на земята и когато се изправи, в ръката му имаше нож. Преди Синджън да успее да вдигне рапирата си, Калъм хвърли ножа, който държеше за върха, право към сърцето на Синджън. Синджън се сниши, но недостатъчно. Ножът го удари насред гърдите. Той чу вика на Кристи, после всичко пред очите му изчезна, когато се отпусна на колене и тупна по очи.

— Ще оживее ли? — попита тревожно Кристи, взирайки се в бледото лице на Синджън.

Той беше толкова блед, така съвършено безпомощен, че Кристи се страхуваше, че дори вещата в лечителството Мери няма да успее да го спаси.

— Мъжът ти наистина има дяволски късмет — заяви Мери. — Ако копчето на ризата му не беше отбило острието на ножа, сега щеше да бъде мъртъв. Цяло чудо е, че върхът не е улучил сърцето или не е пробил белия дроб. Въпреки това негова светлост е много зле. Направих всичко, каквото можах. Сега зависи от бога дали ще оживее, или ще умре.

— Няма да умре! — изрече свирепо Кристи. — Ако Калъм не беше мъртъв, аз щях да го убия заради това, което направи на Синджън.

— Калъм Камерън посрами клана си. Никой не обвинява Рори, че сложи край на мизерния му живот.

— Мислех, че Доналд Камерън ще иска кръвно отмъщение от рода Макдоналд, но той е по-умен от Калъм — отвърна Кристи. — Възпря роднините си, преди да се пролее кръв, и коленичи пред мене, като се закле във вярност от името на рода си. За първи път от много време почувствах, че може би търканията между Камерън и Макдоналд най-накрая са свършили. Ние, планинците, си имаме достатъчно проблеми с англичаните и без да се избиваме помежду си.

Мери придърпа чаршафа до брадичката на Синджън и го потупа по рамото.

— Ох, така е, момиче.

— Върви да си почиваш, Мери. Аз ще остана при Синджън.

— Да. Така и така не мога да спя, докато той е в това положение.

Кристи дръпна един стол до леглото и взе отпуснатата ръка на Синджън в своята, сякаш за да му вдъхне от собствения си живот. Седя до него през целия ден и цялата нощ, отказвайки да излезе, когато

Маргот идваше да я смени. Искаше да бъде първия човек, когото той ще види, когато отвори очи.

Страхът не ѝ даваше мира през тези дълги часове. Тя нямаше представа какви ще бъдат чувствата на Синджън към нея. Беше ли повярвал на Калъм, че тя му е станала любовница? Какво го беше довело в Шотландия? Трябва да беше напуснал Лондон скоро след нейното отпътуване, за да дойде в Гленмур само няколко дни след пристигането ѝ...

През следващите три дни Кристи се отделяше от Синджън само за броени минути. През това време той беше в безсъзнание и с треска. Мери го държеше унесен с отвара от корен на мандрагора и мажеше мехлем от невен върху раната всеки път, когато му сменяше превръзките. Пригответи и билкова смес, която Кристи търпеливо сипваше с лъжица в устата му, за да облекчи треската. После масажираше гърлото му, докато той преглътнеше.

На петия ден Синджън отвори очи и изрече първата си дума след раняването:

— Кристи...

Невероятна радост се разля из нея, когато го чу да прошепва името ѝ.

— Тук съм, Синджън.

Макар и замъглени от болката, очите му бяха чисти и ясни.

— Колко...

Тя постави пръст на устните му.

— Не говори. Пази си силите. Лежиш така от пет дни, но се подобряваш.

Той я изгледа втренчено, съсредоточавайки се върху думите ѝ. Тя стисна ръката му и той я стисна в отговор, давайки знак, че е разбрал. Вгледа се в лицето ѝ. Изглеждаше изтощена. Да не би да е седяла при него цели пет дни? Беше преживяла твърде много; той не искаше тя да излага на опасност здравето си. Устата му мърдаше безшумно няколко секунди, преди да успее да оформи думите. Но беше толкова уморен, че не знаеше дали ще остане буден достатъчно дълго, за да ѝ каже какво иска.

— Кристи... Не искам...

Усилието го изтощи. Думите му секнаха и очите му се затвориха.

Отчаяние обзе Кристи. Тя разбираше много добре какво се опитваше да каже той. Искаше да ѝ каже, че не я иска. Болка сви стомаха ѝ. Беше го лъгала твърде много, за да ѝ повярва сега, че нищо не се е случило между нея и Калъм. Какво да направи сега?

Мина още един ден, преди Мери да каже, че Синджън е във от опасност и е на път да се възстанови. Кристи почувства как огромната тежест на страха се смъква от плещите ѝ, но сега беше изправена пред още по-голям страх. Ами ако след оздравяването си Синджън прекъснеше всички връзки с нея и ѝ отнемеше Нийл?

Този ден той показваше проблясъци на съзнание. Намери го буден, когато влезе, за да му даде малко бульон.

— Как се чувстваш?

— Като... ужасно. Какво стана?

— Не помниш ли?

— Смътно.

— Ти победи Калъм в честен двубой и му даде избор — дали да ми се закълне във вярност, или да приеме смъртта. Той коленичи пред мене, сякаш за да се закълне, но измъкна ножа си и те прободде. Копчето на ризата ти отбило удара от сърцето, но раната беше сериозна. Имаш голям късмет, Синджън.

— На кого да благодаря, че ми опази живота?

— Най-вече на Мери. Тя е много веща в лекуването.

Той се взря в нея в съсредоточено мълчание. Кристи се размърда под настоятелния му поглед, пожелавайки си той просто да заговори и да каже каквото мисли.

— Какво има, Синджън? Нещо не е наред ли?

— Изглеждаш изтощена. Добре ли си? — Той разтри слепоочията си. — Не мога да мисля както трябва. Май си спомням...
— Гласът му спадна. — Мисля, че ти казах, че не искам...

Тя сложи пръст на устните му.

— Не говори. Знам какво щеше да кажеш.

Той изглеждаше объркан.

— Знаеш ли?

— Не искам да говорим сега. Още си много слаб за сериозни разговори. Знам точно какво се опитваш да ми кажеш, Синджън, и един ден ще поговорим за това, но не сега.

— Не те разбирам, но може би си права. Не мисля достатъчно ясно, за да те разбера. Само ми кажи какво стана с Калъм?

— Рори го уби. Ако той не беше го сторил, Мърдок щеше да го убие. Но всичко завърши добре. Сега брат му Доналд е вожд на Камерън и не е луда глава или прекалено амбициозен като Калъм. Няма да има повече вражди.

Кристи осъзна, че Синджън не я е чул, защото очите му се бяха затворили, а гърдите му се повдигаха и спадаха равномерно. Тя излезе на пръсти от стаята и затвори вратата зад себе си.

— Не говориш сериозно, момиче — възрази Маргот, когато Кристи започна да пъха дрехи в един куфар.

— Не мога да чакам повече, Маргот. Единствената причина, поради която останах толкова дълго, беше да се уверя, че Синджън ще се оправи. Той не каза нищо, което да означава, че ме иска или се интересува от мене.

— Казал ли е, че не те иска?

— Да. Каза го високо и ясно. Щом се възстанови и се върне в Лондон, няма да ме пуснат до дома му. Никога вече няма да видя сина си.

— Каква щуротия си намислила сега, момиче?

— Никаква, Маргот. Трябва да оцелея. Не мога да живея без Нийл. Заминавам за Лондон и край.

— Къде ще идете с Нийл?

— Не знам, но ще измисля нещо. Синджън няма да ни търси цял живот, нали. Лондонските развлечения ще го погълнат. Нова жена. Игрални зали. Надбягвания. Скоро ще продължи както си знае, ще се вихри из града с някоя нова любовница.

— Сигурна ли си, Кристи? Изобщо разбра ли какво го е довело в Гленмур?

— Аз... нямаше време. Трябва да го направя, Маргот, заради сина си. Той има нужда от мене и аз имам нужда от него.

— Обичаш ли Синджън?

Кристи се изсмя горчиво.

— Да го обичам ли? Луда съм по него, макар че каква полза? Нараних го, лъгах го, мамих го. Как да очаквам да ми прости? Никога няма да разбере верността ми към моя клан, защото никога не е поемал коя да е отговорност сериозно. Не че е бягал от отговорности, просто

не гледа сериозно на нищо, освен на удоволствията си. Малко други цели са задържали вниманието му за повече време, освен ако не са му давали някакъв вид извратена наслада.

— Съдиш го сурово, момиче.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Не виждаш ли? Трябва да го съдя сурово, иначе няма да мога да го напусна. Толкова много го обичам. Почти свърших с багажа, ще помолиш ли Рори да докара каретата?

— Да, ще му кажа.

— Маргот, почакай. Съжалявам, че пак откъсвам Рори от тебе и Ангъс, но този път няма да е за дълго. Ще го пратя да си дойде веднага щом стигна Лондон.

— Какво да кажа на негова светлост?

— Истината. Кажи му, че Нийл ми липсва. Няма нужда да знае нищо повече.

— Ще съобщиш ли, когато се установиш някъде?

— Да. Не се тревожи, Маргот, двамата с Нийл ще бъдем добре. Този път няма да направя грешката да стоя там, където Синджън може да ни намери.

— Господ да е с тебе, Кристи.

Синджън беше неспокоен и странно смутен. Не беше виждал Кристи цял ден и се надяваше това да е, защото тя си почива. Беше прекарала твърде много време в грижи за него и това си личеше. Лицето ѝ беше бледо и изтощено, нежната кожа под очите беше цялата в тъмни сенки.

И Мери, и Маргот влизаха и излизаха от стаята му по различно време, но и двете не се застояваха да си поговорят с него. Той предполагаше, че не е идеалният пациент. Беше толкова слаб, че не можеше да върши сам дори най-леки неща, което го смущаваше извънредно много. Макар тази мисъл да го дразнеше, той се страхуваше, че ще се възстановява много дълго. Никак не искаше да оставя Нийл без родителите му, но нямаше как. Когато двамата с Кристи се върнеха в Лондон, щяха да започнат отново и да бъдат истинско семейство.

Поемането на отговорност беше нещо ново за Синджън, а това, че имаше син, беше променило всичките му възгледи за живота. Нямаше значение, че Калъм е изнасилил Кристи, защото той знаеше,

че това не е нещо, което тя да е искала. Молеше се един ден тя да забрави това ужасно изпитание. Кристи не искаше да обсъжда какво е ставало между нея и Калъм и Синджън нямаше търпение да ѝ каже, че това няма значение за него. Сега дори разбираше защо тя беше напуснала Лондон против желанието му.

Разбра много неща благодарение на осветляващата лекция на Ема. Дватамата с Кристи имаше много какво да разрешават, ако искаха да спасят брака си, но Синджън знаеше, че бъдещото им щастие ще си струва усилието.

Почувства се по-добре на другия ден и зачака тревожно посещенията на Кристи. Усети първите тръпки на лошо предчувствие, когато Маргот, а не Кристи, му донесе закуската от бульон и каша.

— Кристи зле ли е? — запита той, преглъщайки прилежно лъжицата каша, която Маргот поднесе до устата му.

— Не.

Той преглътна още една лъжица.

— Сам ще ям.

— Не сте още достатъчно силен.

— По дяволите! Престани да ме глезиш. Къде е Кристи? Кажй ѝ, че искам да я видя.

Устните на Маргот се изпънаха в тънка черта.

— Няма я.

— Няма я! — Синджън се опита да стане, но болката и слабостта го накараха да се предаде. — Къде е? — запита той, вече вразумил се.

Синджън не искаше да повярва.

— Да не искаш да кажеш, че е заминала за Лондон? Без да ми каже?

— Бързо схващате, както винаги — каза сухо Маргот.

— Оставила ли е съобщение за мене?

Маргот поклати глава и се опита да пхне друга лъжица каша между стиснатите му зъби. Синджън изруга и бутна ръката ѝ. Кашата се разплиска.

— По дяволите! Махни тая проклета каша и ми дай да ям нещо по-съществено. Колкото по-скоро си възстановя силите, толкова по-скоро ще стана от това легло.

— Стомахът ви няма да го понесе.

— Проклет да е стомахът ми! Проклета да е тая къща и проклета да е жена ми! Как една малка жена може да причини толкова безпорядък в живота ми?

Кристи му създаваше само неприятности от деня, в който влезе на онзи маскен бал в Лондон. Нахална, опърничава, влудяваща.

— Необичайни чувства за влюбен човек — забеляза Маргот.

Синджън изригна проклятие. Любов! За какво му е любовта, когато вироглавата му съпруга го игнорира на всяка крачка? Щом я настигнеше, щеше да я разтърси така, че зъбите ѝ да затракат; щеше да ѝ насини хубавото дупенце... щеше да се люби с нея, докато краката ѝ омекнат. Знаеше точно защо е заминала така внезапно за Лондон. Възнамерява да вземе сина му и да изчезне отново. По дяволите!

Възстановяването му обаче напредваше прекалено бавно. Две седмици му бяха нужни, преди да може да се движи, без прекалени болки. Още една седмица измина, преди да се почувства достатъчно силен, за да напусне Гленмур.

Кристи пристигна в Лондон без произшествия. За свое учудване намери Ема и нейната леля в дома на Синджън. Още по-изненадана остана от топлото посрещане, което получи от сестрата на Синджън.

— Кристи! — изписка Ема. — Ти си дойде! Нийл толкова ще се радва да те види. Къде е Синджън?

— Той е още в Гленмур.

— Трябва най-напред да видя Нийл, после ще обясня всичко. Надявам се, че ме помни.

Нийл се срамуваше в началото, но не след дълго познатият глас на майка му пречупи сдържаността му и той се притисна в нея така, сякаш не искаше никога повече да я пусне.

— Много ми беше приятно да се грижа за него, Кристи — каза Ема. — Ефи много ми помагаше, Гавин също. Нийл вече не суче много, затова кърмачката се върна у дома си.

Идва само вечер за последното хранене. О, виж, малкото агънце заспа на рамото ти.

Сълзите на Кристи рукнаха като река, докато тя тупаше Нийл по гръбчето и му говореше тихо.

— Не искам да го оставям.

Отпусна се в един люлеещ се стол, прегърнала го силно. Ема придърпа една табуретка и се настани в краката ѝ.

— Какво стана в Гленмур? — запита девойката. — Къде е Синджън? Защо не се върна с тебе?

Кристи знаеше, че дължи на Ема обяснение, но се страхуваше, че сестрата на Синджън ще я осъди, както беше я осъдил Синджън. Пое си дъх, за да се успокои.

— Той беше зле ранен. Останах при него, докато не се уверих, че ще оздравее.

Ема скочи на крака.

— Ранен! От кого?

— От Калъм Камерън. Вождът на рода Камерън ме отвлече от леглото ми и ме държа заключена в къщата си. Възнамеряваше да ме направи своя любовница и да поиска предводителството на клана. Предполагаше, че Синджън няма да ме иска, след... след като ме е осквернил.

Ема отвори уста.

— Какъв ужас!

— Планинците живеят по собствени правила — обясни Кристи. — Повечето съпрузи отказват да приемат съпругите си обратно, след като са били отвлечени.

— Но това е толкова несправедливо — възрази Ема.

— Да, но така става въпреки факта, че повечето отвлечени жени са жертви, които не са искали похитителите си.

— Синджън не е такъв — настоя Ема.

— Калъм Камерън се похвали на Синджън, че съм му станала любовница.

— А така ли беше?

— Не. Ако Калъм ме беше взел насила, щях да намеря начин да сложа край на мизерния му живот. Дали е истина или не, това няма значение; Синджън му повярва. — Ридание сви гърлото ѝ. — Той не ме иска, Ема.

— О, това не му е присъщо, ни най-малко. Той знае защо си го излъгала за Нийл. Обясних му всичко. Съжалявам, че наруших желанието ти, но положението го изискваше. Защо според тебе Синджън отиде в Гленмур? Тревожеше се за тебе.

Сърцето на Кристи трепна в надежда. Възможно ли беше това да е истина?

— Той не можеше да дойде в по-подходящ момент, макар че плати скъпо за това. Животът му висеше на косъм дълги дни. Но сега се възстановява, слава богу.

— Защо не си при него?

— Казах ти. Той не ме иска. Имах пълното основание да смятам, че ще ме изхвърли от живота си и от живота на Нийл, когато се върне в Лондон, затова реших да взема нещата в свои ръце.

— Обсъди ли това с него?

— Беше много ясен, когато ми каза, че не ме иска. Какво имаше да се обсъжда?

— Очевидно не си го разбрала правилно — възрази Ема. — Синджън те обича. Защо мислиш остави Нийл и се втурна към Гленмур? Не си го видяла какъв беше, преди да замине, Кристи. Беше толкова разтревожен и така искаше да стигне по-бързо до тебе, че отказа да изчака помощта на Джулиън. Познавам брат си. Дори ако Калъм те е изнасил, това нямаше да има значение за Синджън. Животът му далеч не е за пример.

— Не е същото и ти го знаеш. Обществото има различни стандарти за мъжете и жените.

— Да, знам го много добре — изфуча Ема. — Един ден хората ще осъзнаят колко е несправедливо това. Но като оставим другите настрана, ти не можеш просто да избягаш, Кристи. Длъжна си заради Нийл да се опиташ да спасиш брака си. Наистина ли искаш да си съсипеш живота? А точно това ще стане, знаеш го, защото Синджън няма да се спре, докато не ви намери.

Кристи се замисли над думите на Ема. Синджън беше дошъл в Гленмур и я беше спасил от голяма опасност. Смелостта му беше прекратила разрива между клановете и той беше ранен сериозно затова.

Нима любовта му беше истина? Дали го беше разбрала неправилно? Той беше много болен. Може би тя погрешно беше изтълкувала думите му заради собствената си вина. Как би могъл бракът им да проработи, когато тя толкова малко заслужаваше доверието на Синджън?

Наистина ставаха чудеса. Ако той наистина я обичаше, както твърдеше Ема, тогава имаше шанс за щастие, защото тя го обичаше наистина безумно.

— Няма да ти позволя да заминеш, Кристи — каза Ема с твърда убеденост.

— Не мога да понеса да загубя Нийл.

— Ти наистина обичаш Синджън.

— От цялото си сърце и душа.

Ема въздъхна замечтано.

— Пожелавам си да изпитам такава любов поне веднъж в живота. Джулиън вече говори да ми намери съпруг.

— Няма да те принуди да се омъжиш за някого, когото не харесваш, нали?

— Казва, че няма, но не иска да свърша като стара мома. — Брадичката ѝ се вдигна нагоре. — Няма да се омъжа за някого, в когото не съм влюбена. Но стига толкова за мене. Ако заминеш сега, това ще бъде най-голямата грешка в живота ти.

Кристи би дала всичко, само и само да можеше да повярва на Ема. Не беше прекалено да повярва, че Синджън я обича, нали? Мечтите понякога се осъществяваха, нали?

— Да, ще остана, Ема, макар че може да съжалявам за това.

Синджън дълго и трудно пътува до Лондон, като се имат предвид неотдавнашното му раняване и намалената издръжливост. Беше се отказал от предложението на Мърдок и на Рори да го придружат и беше тръгнал съвсем сам.

Не можеше да понесе мисълта за празния си дом, затова дръпна юздите на уморения кон пред къщата на Джулиън. Така и така искаше да говори с Ема. Може би пък тя по някаква огромна случайност знаеше къде Кристи е отвела Нийл.

Синджън не беше повярвал нито за минута, че Кристи е дошла в Лондон само защото ѝ е липсвал Нийл. Инстинктът му подсказваше, че ще намери Дарби Хол пуст, само с прислужниците. Нямахте представа защо Кристи го е напуснала отново. Мислеше, че се е изразил ясно, че няма значение какво ѝ е направил Камерън, но паметта му още беше замъглена и не беше сигурен какво точно ѝ е казал. Тогава не беше най-добрият момент да се впускат в сериозен разговор. Очевидно беше казал нещо, което я е накарало да избяга.

Слезе уморен от коня, остави го на слугите и се изкачи по предните стъпала на Мансфийлд Хол, изящната къща на Джулиън. Още при първото почукване достолепният иконом на Джулиън отвори вратата.

— Добър ден, милорд. Лорд Мансфийлд не е у дома, но лейди Ема е в приемната заедно с леля си.

— Благодаря, Фартингейл. Ще отида сам в приемната.

— Както желаете, милорд.

Синджън спря на вратата. Ема да се разхождаше напред-назад из стаята, доста развълнувана, и обясняваше нещо извънредно оживено на леля Аманда, която кимаше от време на време в спокойно съгласие.

— Какво го задържа, лельо? — възкликна Ема. — О, колко ми се иска Джулиън да не беше заминал на едно от онези свои мистериозни пътешествия. Щеше да знае какво да направи. Ами ако раните на Синджън са по-сериозни, отколкото ни беше разказано?

— Не се тревожи за мене, Ема? — изрече Синджън, влизайки в стаята. — Както можеш да видиш, много съм добре.

— Синджън! — извика Ема, хвърляйки се в ръцете му. — Мислех, че никога няма да дойдеш тук. — Отдели се от него и го загледа с критично око. — Не изглеждаш добре. Блед си и прекалено слаб. Кристи ни каза, че си бил ранен.

— Какво друго ти каза тя? — запита строго Синджън.

Ема го изгледа загадъчно.

— Не си ли си ходил у дома?

— Не. Не мога да понеса мисълта да намеря дома си празен. Странно, преди това никога не ме е безпокоило.

— Да не си разпуснал прислугата?

— Много добре знаеш какво искам да кажа. — Вгледа се в лицето ѝ. — Знаеш ли къде е отвела Нийл? Как можа да допуснеш да го отведе?

— Синджън, ти си развълнуван. Седни, ще позвъня да донесат една бутилка от най-хубавото бренди на Джулиън.

Той се отпусна на най-близкия стол, облегна се назад и затвори очи.

— Сигурен ли си, че си добре, скъпи? — запита угрижено леля Аманда. — Да пратя ли за лекар?

— Много съм добре, само съм уморен — увери я Синджън, приемайки чашката бренди, която Фартингейл му донесе. — Надявах се да намеря Джулиън у дома. Може да имам нужда от помощта му, за да намеря Кристи и сина си.

Ема и Аманда размениха многозначителни погледи.

— Джулиън още не се е върнал — каза Ема. — Наистина се безпокоя за него. Няма го по-дълго от обикновено. Тревожа се заради тази тайнствена работа, която го отделя от нас толкова често.

— Скоро ще си дойде — предсказа Синджън.

— Прибери се у дома си, Синджън — посъветва го Ема. — Изглеждаш изтощен.

— Какво да правя в къща, в която ги няма жена ми и детето ми. Но ти си права, Ема, уморен съм. Моите проблеми не са твоя грижа. — Той глътна брендите и стана от стола.

— Лека нощ, дами.

— Трябваше да му кажеш — изрече укорително леля Аманда, след като Синджън си тръгна.

Ема й отпрати палава усмивка.

— Искане ми се да видя лицето му, когато влезе в къщата и открие там Кристи и Нийл. — Сключи ръце и въздъхна. — Не е ли романтично? Дали някой красив принц няма да дойде и да ме отнесе и мен?

— Самозалъгваш се, скъпа — смъмри я леля Аманда. — Жените трябва да бъдат практични. Ще се омъжиш за някой, който ще бъде наистина подходящ. С добро родословие и да знае как да управлява и твоето състояние, и своето.

Ема й отпрати загадъчна усмивка. Не и не! — закле се тя мълчаливо. Ако се омъжа изобщо, мъжът може да бъде и селянин, стига да го обичам. Той ще ме отнесе и ще ми се закълне във вечна любов. Няма да се задоволя с някой скучен дук или граф, който има нужда от разплодна кобила.

Поради късния час и своята умора, Синджън се прибра направо в дома си. За съжаление, не можеше да си намери ключа. Знаеше, че Пембъртън спи, затова почука силно на предната врата, за да го събуди. Стори му се, че е минала цяла вечност, преди Пембъртън да отвори вратата, облечен в нощница и свободно препасан халат, който се вееше около костеливите му глезени и мършави пищялки. Нощна

шапка с пискюл, кривната под комичен ъгъл, се мъдреше на главата му върху рядката посивяла коса. Синджън искаше да се засмее, но знаеше, че достолепният му иконом ще се обиди.

— Добре дошъл у дома, милорд — произнесе сухо Пембъртън.

21

— Благодаря, Пембъртън — каза Синджън, докато се качваше по стълбището. — Изтощен съм. Гореща вана и нещо леко за ядене ще ми дойдат добре.

— Много добре, милорд — изрече Пембъртън, като че ли нареждането за гореща вана и храна в такъв късен час беше напълно нормално.

Неописуемо уморен, Синджън не беше в особено добро настроение. Обикновено по това време не би се прибрал у дома си. Щеше да отиде в някой от клубовете си или в „Уайтс“ и да потърси някоя благосклонна жена, но честно казано, дори и да можеше, сега не се интересуваше от други жени.

Нещо напълно неочаквано се беше случило с лорд Грях, откакто Кристи Макдоналд така нахално се беше вмъкнала в живота му. Беше се влюбил в съпругата си и се беше сдобил със син, когото обожаваше. Щеше ли някога пак да ги види? Какво, по дяволите, беше накарало Кристи да избяга от Гленмур с такава дяволска бързина?

Синджън спря пред детската стая, изкушавайки се да отвори вратата, макар и само да погледне към легълцето, където до неотдавна беше спал синът му. Но не му се влизаше в празна стая и той продължи към собствената си спалня.

Влязъл вътре, отиде веднага към гарафата с бренди и си наля два пръста в една кристална чаша. С питието в ръка се приближи до прозореца и се взря в тъмната улица долу, потънал в мрачни мисли. Един сънен прислужник дойде да напаля огън в камината, отвличайки го от проблемите му. След малко пристигна ваната, последвана от момчета, които носеха кофи с гореща и студена вода. Синджън се съблече и потъна във водата, въздъхвайки блажено. Пембъртън пристигна с лека храна — месо, сирене, хляб и плодове. Придърпа малка масичка до ваната и остави подноса на нея.

— Има ли още нещо, което да желаете, милорд?

— Вървете да си легнете, Пембъртън, мога да се погрижа за себе си. Само оставете гарафата с брендите на масичката, преди да излезете.

Синджън порови в храната, решавайки накрая, че не е гладен. Напълни отново чашата си с бренди и отпи спокойно. Но дори замайващият вкус на брендите не го ободри и той остави чашата, облегна глава на ръба на ваната и затвори очи.

Кристи се събуди изведнъж от дълбок сън, стресната от звука на някакво движение, идващо откъм стаята на Синджън. Най-накрая беше пристигнал! Тя го беше чакала толкова дълго да се върне и сега, когато най-накрая той беше тук, тя не можеше да престане да трепери.

О, защо беше послушала Ема? Ами ако Синджън я изгони? Ако я върне в Гленмур без Нийл?

Тормозена от демони, които сама си беше създала, Кристи реши, че има само един начин да открие отговорите на всичките си въпроси. Стаята на Синджън беше отделена от нейната с една врата. Тя само трябваше да мине през нея, за да узнае съдбата си.

Ще го накара да разбере колко много го обича, закле се тя, измъквайки се от леглото, и тръгна боса по пода. Събирайки жалките останки от смелостта си, отвори вратата и надникна в стаята на Синджън. Помещението бе слабо осветено от весел огън, който пращеше и пукаше зад решетката на камината. Една вана стоеше пред камината. От нея се виждаше главата на Синджън, облегната на ръба на ваната, и ръцете, отпуснати отстрани. Изглеждаше, сякаш е заспал.

Да го стресне не й се видя добра идея. Тогава погледът й падна върху леглото и палава усмивка се плъзна по устните й. Колкото и да се бяха карали с него, телата им винаги се бяха разбирали прекрасно.

Синджън не помръдна, когато тя минава на пръсти край ваната, нито пък чу шумоленето на дрехи до леглото. После Кристи зачака, а тялото й тръпнеше в предусещане.

Времето като че ли спря. В един момент Синджън най-накрая се раздвижи и се изправи величествено от ваната. Дъхът на Кристи спря, когато той застана гол, за да се изсуши пред огъня. Беше по-слаб, отколкото го помнеше, но тялото му не беше загубило нищо от привлекателността си. Нейното изтръпна от желание, от жаждата й да

го докосне, да го целуне, да го усети. Той беше с гръб към нея. Устните ѝ пресъхнаха и тя ги облиза, за да ги навлажни, взирайки се в твърдите мускули на седалището му, припомняйки си усещането за гъвкавата им стегнатост под ръцете ѝ.

Синджън се обърна и Кристи задуши един стон. Дори и в покой беше щедро надарен. Възбуден пък беше великолепен. Тя затаи дъх и замръзна, когато той хвърли кърпата на пода и се приближи към леглото.

То тънеше в сянка, недокоснато от умиращата светлина на пламъците в огнището. Кристи усети как дюшекът потъва, когато Синджън се отпусна на леглото, и го чу да въздъхва, докато придърпваше завивките до кръста си.

Тънко ухание докосна лицето на Синджън, когато се обърна настрана. Топъл дъх облъхна бузата му и той стреснато отвори очи. С треперещи ръце посегна и докосна топла, податлива плът, така позната, така обичана, че сърцето му подскочи от радост.

— Кристи?

Намери лицето ѝ, обгърна го в силните си ръце, проклинайки тъмнината, която скриваше красивите ѝ черти. Сърцето му заби диво, докато прокараваше палец по устните ѝ и устата му приближаваше към нейната. Тя отвърна на целувката му с цялото си същество. Беше силна, замайваща; топлината и вкусът ѝ дразнеха сетивата му, изпълваха го с непоносима жажда. Зацелува я отново и отново, без да може да ѝ се насити, докато ръцете му обхождаха любимото тяло.

Всички минали лъжи и заблуди изчезнаха, сякаш никога не бяха съществували. Той искаше да я държи така в ръцете си завинаги, да чувства нежното ѝ тяло до себе си, да я изпълва със себе си и никога да не ѝ позволи да си отиде.

— Не ми се сърди — прошепна Кристи, когато той откъсна устни от нейните.

— Защо напусна Гленмур?

Гласът ѝ затрепери.

— Каза ми, че не ме искаш.

Синджън се дръпна смаян.

— Кога съм го казал?

— Аз... може да съм разбрала погрешно.

— Очевидно — каза той сухо. — Бях толкова объркан, след като ти замина, че не знаех какво да мисля. Маргот каза, че ти липсвал Нийл, и можех да го разбера. Но онова, което не разбирах, беше защо замина, без да ми кажеш? Уплаших се, че ще вземеш Нийл и ще избягаш. Бях вбесен. Отчаян и вбесен. Най-вече на себе си, защото бях прекалено слаб, за да те спра.

Тя докосна лицето му.

— Обичам те, Синджън. Винаги съм те обичала.

— Никакви лъжи повече, Кристи.

— Никакви лъжи повече, Синджън. Искам да ти кажа за Калъм и какво се случи, когато бях негова пленничка.

Той постави показалец на устните ѝ.

— Не ме интересува какво е станало. Ти си моя. Имал съм те по-дълго от него.

— Не, не! Калъм никога ме е имал, никога не сме били... като мъж и жена. Той лъжеше. Искаше ти да помислиш, че ме е насиллил. Знаеше, че няма да ме искаш, след като... след като ме омърси.

— Грешал е, Кристи. Искам те, независимо какво ти е направил.

— Наистина ли?

— Наистина.

Тя въздъхна щастлива.

— Ема каза, че си ме последвал в Гленмур, защото си се страхувал, че Калъм ще ми направи нещо лошо.

— Ема ми каза, че си ме излъгала за сина ми, защото си искала да ме предпазиш от Калъм Камерън. Излиза, че дължим много на сестра ми заедно не опази тайната ти.

— Тя ме уговаряше да не заминавам, но бях толкова изплашена. Страхувах се, че ще ме върнеш в Гленмур без детето.

— Как е синът ми?

— Чудесно и все повече заприличва на баща си с всеки изминал ден. Вече почти не суче и започна да пълзи. Скоро ще проходи. Липсваш му, Синджън.

— Не повече, отколкото той на мене. А също и майка му — добави той многозначително. — Никога вече не ме напускай, Кристи.

— Или?

— Или ще те вържа за леглото и ще те любя, докато толкова се изтощиш, че вече няма да имаш сили да избягаш.

Тя измърка гальовно и се сгуши в него.

— Всяка нощ сънувах, че съм пак в прегръдките ти. Сигурен ли си, че си се възстановил?

— Ами изпробвай ме...

Целуна я по слепоочието, по челото, полека стигна до бузата и, после и до устата. Тук се поспря за малко, преди да премести устни си към бързо туптящия пулс на шията ѝ. Ароматът ѝ го опияняваше, разпалваше го още повече. Помъчи се да се овладее, но му беше трудно.

Устата му намери гърдите ѝ. Тъмнокосата му глава се притисна с наслада до едно зърно, после до другото. Ръцете му я галеха, бродейки свободно по извивките и долчинките на тялото ѝ, докато езикът му описваше влажни кръгове около стегнатото ѝ зърно.

Пронизваща тръпка премина през утробата ѝ и се сви там като горещо кълбо. Дъхът му пареше кожата ѝ, приближавайки се към корема. Ръцете ѝ се движеха неспокойно по неговото тяло, ненаситни да го докосват.

— Ти си единствената жена, която някога ще искам, Кристи Макдоналд.

Дрезгавият звук на гласа му беше гальовен, топлата му уста ласкаво галеше корема ѝ и тя затрепери. Лудост е било да си помисли, че може да оживее без този изключителен мъж.

— Ти си единственият мъж, когото някога ще искам, милорд Грях.

— Само Синджън. Покаях се.

Ръката му погали корема ѝ и се отпусна върху светлите къдрици под него. Пръстите му се плъзнаха покрай влажната плът, разтвориха я и започнаха да галят вътрешните гънки, вече оросени от любовните ѝ сокове, докато тя не се замята под ласките му. Ниско в корема ѝ нещо пулсираше. Сетивата ѝ бяха така чувствителни, че тя се сгърчи и изкрещя, когато устата му замени пръстите. Мъчението продължи, когато езикът му се вмъкна във влажните ѝ дълбини. Когато той прокара палеца си по пулсиращото зрънце сред къдриците, тя се заизвива и зашептя:

— Синджън! Моля те!

Затрепери, притисна се в изблик на екстаз към устата му, устремена към недостижимото освобождение. Стенеше и го зовеше

умоляващо. Тогава екстазът си проби път в нея като разтърсваща, бурна експлозия.

— Синджън! О, господи, колко те обичам! Ела в мене! Толкова дълго те чаках.

Той се надигна на колене и се надвеси над нея. Тя почувства напрегнатостта на плувналите му в пот мускули и разтвори широко бедра, за да го приеме. Една главня в камината изсъска и изпраця и в избухналия пламък Кристи видя блясъка в очите му под натезжалите от страст клепачи — те искряха като живи въглени под ресните на тъмните мигли. Зъбите му бяха оголени, изражението му — мрачно и съсредоточено.

Беше толкова красив, че ѝ отне дъха. Тя се откъсна за миг от лицето му, когато почувства члена му да се опира в корема ѝ. Пръстите ѝ го обвиха и полека се задвижиха нагоре и надолу по твърдата му дължина. Един път, два пъти, отново, тогава тя чу дъха му да излиза със свистене през стиснатите му зъби.

— Убиваш ме, любов моя.

Гласът му беше пресипнал сякаш от болка. С диво биещо сърце тя разбра инстинктивно, че той вече едва се владее. Разтвори се и го пое в себе си с блажен вик.

— Слава богу — прошепна той страстно. — Прегърни ме, любов моя, притисни ме силно.

Ръцете ѝ се плъзнаха по топлата му, влажна кожа, ноктите ѝ се впиха в плътта, докато той навлизаше мощно между краката ѝ. Целуна я грубо, забивайки се докрай в нея. Тя извика, обзета от сладък екстаз. Беше толкова отдавна, толкова ужасно отдавна. Той улови вика ѝ с устата си, докато тя забиваше пръсти в гърба му, подтиквайки го с тихи стонове, които нямаше представа, че издава. Той се движеше в нея със силни, неуморни тласъци; тя се изви към него, искайки още, изисквайки всичко.

Някой хлипаше. Звукът заглъхна веднага, щом той покри устата ѝ със своята, но стоновете продължиха да отекват в главата ѝ. Той продължаваше тласъците си с неотслабваща сила, тя вибрираше от наслада под него като арфа под напора на горещ млад вятър.

Още хлипайки, тя се притисна към него, докато кулминацията му го отнасяше дълбоко в нея. Той изстена и отпусна чело на бузата ѝ,

задъхан, неспособен да си поеме дъх. След малко се отмести и я сгуши до рамото си.

— Прощавах ли ми? — прошепна Кристи в блажената тишина.

— Това вероятно ще отнеме цял един живот.

— Не исках да те лъжа. Не можех обаче да те оставя да се върнеш в Шотландия и да станеш жертва на Калъм, затова направих каквото сметнах за най-добре, за да спася живота ти.

— Всичко е наред, любов моя. Наистина разбирам, макар че бих предпочел да ми беше казала истината, а аз да реша какво да правя с Калъм. Като говорим за него, как му попречи да... да легне с тебе? Аз нямаше да се откажа толкова лесно.

Тя се засмя и каза игриво:

— Калъм не е лорд Грях. Обаче ревността и амбицията го разяждаха. Когато бяхме деца, наистина очаквах да се оженим, но Кулоден промени всичко това. Калъм мислеше, че като ме направи своя любовница, това ще му даде властта над клановете.

— Да не би да е мислил, че ще стоя със скръстени ръце, когато той открадне съпругата ми? — запита сурово Синджън.

— Рядко някой мъж приема жена си обратно, ако е била компрометирана от друг мъж. Краденето на съпруги често води до вражди, които траят с поколения.

— Аз трябва да съм този рядко срещащ се съпруг, защото те исках, независимо какво ти е направил Калъм. Не си ми казала как му попречи да спи с тебе.

— Обявих, че нося детето ти. Това охлади пламенността му, точно както се бях надявала.

Синджън се надигна на лакът.

— Вярно ли е? Божичко, Кристи, нима ще ставам пак баща?

— Не мисля.

— А искаш ли?

Дъхът заседна в гърлото ѝ.

— Ти искаш ли още едно дете?

— Време е Нийл да си има братче или сестриче.

— Ами лорд Грях? Няма ли да ти липсва? Няма ли да липсва на висшето общество?

— Харесва ми да мисля, че легендарният лорд Грях е абдикирал от титлата си на върха на забележителната си кариера. Ще бъде

запомнен като развратник и женкар. Колкото до висшето общество, не ми пука какво мислят. Лондон вече не е толкова привлекателен, както беше някога. Научих се да ценя тресавищата, обрасли с изтравниче, скалистите планини и блещукащите езера. Шотландските планини са добро място да отгледаме децата си.

Сълзи от радост замъглиха очите на Кристи.

— Дали чух добре? Сигурен ли си, че си склонен да се откажеш от удоволствията на лондонското общество заради живот в Шотландия? Знаеш колко е отдалечен Гленмур, колко е провинциален в сравнение с декадентския Лондон.

— Обичам те, Кристи. Ти няма да си щастлива, ако живееш в Лондон. Освен това кланът се нуждае от своята водачка. Не казвам, че няма да посещаваме Лондон от време на време. Това, което се опитвам да ти кажа, е, че вече не чувствам нужда да поддържам начина на живот, който лорд Грях смяташе за въпрос на чест.

Той се засмя.

— Как ли ще се изненада Джулиън? Опитваше се да ме вкара в пътя години наред.

— Не мога да си спомня откога не съм била толкова щастлива — въздъхна Кристи. — Почти си загубих ума, докато те чаках да се върнеш в Лондон. Страхувах се. Мислех...

— Че ще те изгоня от дома си? — засмя се Синджън. — Никога не съм имал подобно намерение.

— Няма да се оставя смирено да ме натупаш — пошегува се Кристи.

Той се подсмихна.

— Не се и съмнявам, затова и никога не съм мислил да те натупам. Да вдигна ръка на моята свирепа Кристи! Ще се задоволя с любовта ти. — Притегли я в прегръдките си, а устните му дразнеха ухото ѝ. — Да направим ли едно братче или сестричка на Нийл?

— Може да отнеме доста време.

— Имам всичкото време на света. Ако лорд Грях ще се оттегля, трябва да практикува често уменията си, за да не стане досаден.

— Ти никога не си ми бил досаден, Синджън. Само не преставай да ме обичаш.

— Да те обичам е съдбата ми. Трябваше да го разбере още когато онази седемгодишна разбойничка, за която се ожених, ме ритна по

глезена и ми се изплези.

Любиха се и заспаха, после пак се любиха и пак заспиваха и така щяха да продължат до последния ден от живота си.

Издание:

Кони Мейсън. Вкусът на греха
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.